

Kosač ne odustaje...
On uvek stigne svoj plen.

PATRIK KARMAN

**TRINAEST
DANA DO
PONOĆI**

Kosač ne odustaje...
On uvek stigne svoj plen.

PATRIK KARMAN

**TRINAEST
DANA DO
PONOĆI**

Patrik Karman

Trinaest dana do ponoći

Patrick Carman

Thirteen Days to Midnight

PONOĆ

Džekob Filding je stajao u sobici i zurio u telo. Bio je to leš nekoga koga je mogao da spase, ali je odabrao da to ne uradi. Džekob je dozvolio da ta osoba umre jer je, po njegovom mišljenju, to bilo ispravno.

Posmatrao je u tišini, vazduh mu je zastajao u plućima a dah bio isprekidan dok se upinjao da ostane miran. Šta sad da radi? Kako ovo da objasni? Niko to ne bi razumeo. Rekli bi da je ubica.

Sedam minuta, koliko je Džekob Filding zurio u telo, ono se nije ni maklo, ali proizvodilo je neprijatne zvuke koji će mu se urezati u pamćenje toliko duboko da će ih teško zaboraviti.

- Svi mi pre ili kasnije pevamo istu pesmu - rekao je Džekobov najbolji prijatelj. - Crnu simfoniju mrtvih.

Majlo Odar, s ofarbanom kosom i crnim smislom za humor. Od svih ljudi, on je to najbolje mogao da zna.

Džekob je izvadio zipo upaljač gospodina Fildinga i otvorio ga, pokušavajući da misli na nešto drugo. Začuo se škljocaj metala i škripa kremena koji rađa vatru.

Prineo je plamen prstima i poželeo da ga opeče, ali nije.

Džekob Filding je počeo da veruje da mu je smrt najbliskiji prijatelj. Bila je tu kad je ujutru stajao pred ogledalom, bila je tu kad je pisao, pričao i spavao. Smrt ga je uvek posmatrala, odmeravajući da li je kucnuo čas da stupi na scenu.

Džekob Filding je bio stručnjak u svojoj oblasti, a smrt mu je bila potčinjena.

Bila je neprijatelj koga je zavoleo.

DAN KASNIJE

Kad biste mogli da imate samo jednu natprirodnu moć, koja bi to bila?

Stalno se susrećemo s tim pitanjem, ali skoro niko kome sam ga postavio nije imao logičan odgovor. Neverovatno koliko često je taj odgovor letenje jer, kad malo bolje razmislite, letenje je jezivo opasno. Dok se još upinjete da shvatite kako to uopšte funkcioniše, verovatno biste se zakucali u neku zgradu, i svi su izgledi da biste u prvih deset minuta bili mrtvi, ili bar ozbiljno povređeni. U najboljem slučaju dobili biste još neku natprirodnu moć uz to - na primer da pređete u tečno stanje ako udarite u pločnik pri brzini od sto pedeset kilometara na čas.

S druge strane, prvobitno pitanje isključuje mogućnost da se tu još nešto pridoda.

Kad biste mogli da imate samo *jednu* natprirodnu moć, koja bi to bila?

Nevidljivost ima svojih dobrih strana. To nije jedna od onih natprirodnih moći koja bi vam automatski obezbedila tešku telesnu povredu, ima simpatičnih načina da se takav dar upotrebi za nešto korisno: ušunjavanje u žensku svlačionicu, sakupljanje prljavih tračeva o mrskim nastavnicima, saplitanje ljudi... Ali uz nevidljivost ne dobijate i posebnu nevidljivu odeću. Bilo bi poprilično teško navići se da se šećkaš naokolo go kao od majke rođen dvadeset četiri sata dnevno. Ja bih lično svisnuo od muke pri samoj pomisli da bi me moj talenat mogao izdati dok pokušavam da zbrišem iz *KFC-ja* s porcijom pečene piletine.

To nas dovodi do još jednog problema, a to je iskušenje.

Recimo da vam se posreći pa uz moć da postanete nevidljivi dobijete i komplet nevidljive odeće. Prešli biste na tamnu stranu dok lupite dlanom o dlan. Niko od ljudi s kojima se družim ne bi ušao u supermarket sasvim nevidljiv i otišao a da usput ne pokupi i video-igre, neki DVD i nekoliko konzervi *red bula*. Poneli biste sve što može da stane pod vašu nevidljivu jaknu. A to nije natprirodna moć, to je moć za koju ste prodali dušu đavolu. Znam šta vam pričam - idem u katoličku školu i lepo vam kažem: nevidljivost = večito prokletstvo. Garantujem.

Čitanje misli? Piši propalo u samom startu. Da po ceo dan slušam gluposti koje kruže po glavama svih onih idiota u školi? Hvala, ne bih.

Da bacam vatrene lopte, putujem kroz vreme, da sam majstor s nunčakama...bla, bla, bla. Dobro sam razmislio o svim mogućim i nemogućim natprirodnim moćima i svakoj od njih sam iz nekog razloga pronašao manu. Istina je da svaka moć, bez obzira na to koliko je fenomenalna, donosi sa sobom i najgore moguće nevolje.

Bilo bi lepo da mi je neko pre trinaest dana rekao u čemu je vic. Sve bi mi ovo bilo daleko lakše.

Evo kako se sve to dogodilo, barem koliko se ja secam. Nemam nadljudsko pamćenje, ali ovoliko mogu sa sigurnošću da tvrdim:

Ubio sam jednog ili dva čoveka. Možda trojicu.

Imam jednu moć. Ne dve ili tri ili četiri. Samo jednu.

Upoznao sam devojkicu, i ona je promenila sve.

TRINAEST DANA DO PONOĆI

8.12

Ponedjeljak, 8. oktobar

Na parking prepun automobila namerno sam stigao posle zvona, za slučaj da se predomislim i odlučim da ipak želim da pobegnem iz škole. Izgledalo je kao da je, dok nisam bio tu, sva krv isisana iz sveta.

Nebo je bilo oblačno i tmurno. U ovim krajevima, oblaci mogu nedeljama da sakupljaju vodu, da bi onda tridesetak dana padala sitna i dosadna kiša, dok ne vrate sve što su ukrali. Podigavši pogled, pomislio sam da nas čeka dobrih mesec dana sumorne kiše.

Od deset automobila na parkingu *Svetog krsta*, svih deset su bile krtije iz jednostavnog razloga: škola *Sveti krst* bila je na umoru. Broj polaznika drastično je opadao iz godine u godinu, i u sva četiri razreda ostalo je samo 137 duša kad sam ja stigao tamo kao nabusiti, lajavi učenik drugog razreda srednje škole. Malo sam popravio način izražavanja - uglavnom zato što je to toliko smetalo gospodinu Fildingu - ali još se sećam kako je veličanstveno osetiti sočnu psovku na jeziku u pravi čas.

Dve godine ranije završena je gradnja škole *Južni greben*, državne srednje škole za hiljadu trista učenika u kojoj je sve poslednja reč tehnike. Njena besprekorna, savremena sportska sala nalazi se samo kilometar niže niz ulicu. Kad su se u tom objektu prvi put upalila svetla, većina najboljih sportista, odlikaša i nastavnika prešla je tamo. Ostala su samo deca čiji su roditelji i sami išli u *Sveti krst* osamdesetih godina, kad se tri stotine učenika gužvalo u hodnicima između časova.

Da nešto odmah bude jasno: ja i moje društvo *preziremo Južni greben*, a posebno dezertere koji su nekada išli u *Sveti krst*. Mi smo samo zgažena žvaka na donu moćnog *Južnog grebena*, i oni nam nikada neće dozvoliti da to zaboravimo.

Dok sam posmatrao krtije na parkingu i preteće oblake kako se približavaju, shvatio sam da je škola poslednje mesto na kom sam želeo da provedem dan, posebno posle svega što se dogodilo. Taman kad sam odlučio da se okrenem i pođem prema samoposluzi, ugledala me je uglavnom prijatna gospođica Pajns, nastavnica engleskog koja je pisala fantastiku, često izgledala umorno i večito kasnila na svaki čas.

- Džekob Filding! Drago mi je da si opet s nama - rekla je gospođica Pajns, zaklopila mobilni telefon i nogom zalupila vrata svojih kola. Gospođica Pajns, jedina crna učiteljica u našoj školi, gotovo je uvek nosila žuto, pa i danas. - Tako mi je žao da čujem za gospodina Fildinga - nastavila je. Bila je jedna od najstrožih nastavnika u *Svetom krstu*, ali kad zatreba, umela je da bude i fina. Pogledala me je ispod oka, kao i uvek kad je nameravala da postavi pitanje. - Kako se držiš?

- Bolje nego ovo mesto - rekao sam, samo napola u šali. - A kako ste vi?

- Dobro sam. Kasnim, kao i obično, ali sam dobro. To sam povukla na mamu. Ona je kasnila uvek i svuda: u crkvu, na posao, da postavi večeru. Znaš da u prvom razredu cele godine nisam više od tri puta došla na vreme? Krivim nju za sve svoje probleme.

- Dobro da ja nemam taj problem - rekao sam. - Mislim, to s mamom.

- Možda - rekla je gospođica Pajns, zamišljeno klimajući glavom kao da možda zaista tako misli. Ponovo je nagnula glavu u stranu. - Otac Tim se beše vraća sutra uveče?

- Koliko je meni poznato.

Školi *Sveti krst* novac je bio očajnički potreban, a otac Tim je trebalo da ga pribavi tako što će se odvesti od Salema do Sijetla da bi se sastao s biskupom. U maloj školi nešto takvo teško ostaje tajna, posebno sad kad jedan od učenika (a to bih bio ja) živi u parohijskom domu.

- Kako napreduje knjiga? - pitao sam. Koliko je meni bilo poznato, gospođica Pajns je već deset godina radila na istom rukopisu.

- Isto kao i poslednji put kad si me pitao. Nije još gotova. Pajnsova je produžila prema školi, doviknuvši mi preko ramena da *baš* kasni, što je značilo da i ja kasnim, odnosno da bi mi bolje bilo da požurim.

Ostao sam još malo na parking-u, zureći u korov koji je bujao kroz napukline u betonu i razmišljajući o onome zbog čega sam celih nedelju dana izbegavao školu. Gospodin Filding, moj staratelj, bio je mrtav. Nije postojala gospođa Filding, što je dodatno komplikovalo situaciju. Tu je bila i činjenica da mi je čovek bio drag, kao i da smo bili zajedno kad se to dogodilo - samo što je on umro, a ja nisam.

Neko je dvaput zatrubio i prenuo me iz tugovanja; nisam ni morao da se okrenem da bih znao da mi Majlo prilazi svojim belim suzukijem. Ušao je na prazno parking-mesto ispred mene i naglo se zaustavio, izašao, zalupio vrata i naslonio se na haubu ruku prekrštenih na

grudima. Odmerio me je od glave do pete kao da sam uljez iz *Južnog grebena* koji se sprema da nam školu iškraba grafitima.

- Ne misliš valjda ozbiljno takav da uđeš unutra?

Pogledao sam svoju školsku uniformu i shvatio da je u pravu. Bila je besprekorno ispeglana. Majlo je svim silama nastojao da iskoristi svaku rupicu u zakonu o oblačenju u školi. Pokušao je s crnim krejonom, cokulama bez pertli, mindušama na sijaset nepromišljenih mesta (u ušima, nosu, obrvi). U svakom slučaju, otac Tim bi ga svaki put poslao kući sa istom porukom: „Neće moći u mojoj školi.”

- I meni je drago da te vidim, Majlo. Drago mi je što sam ti nedostajao.

Bacio sam teški ranac na zemlju i počeo da zavrćem rukave svoje bele košulje.

- Pazi 'vamo: progledaću ti kroz prste zbog, znaš već, zbog svega što se dešava. Ali nisam ja propao u zemlju na nedelju dana. Ti si nestao.

- Majlo je noktom čačkao srebrnkasti selotejp koji je držao njegov vetrobran u jednom komadu. Rđa je odnosila pobedu na oba fronta prednjih vrata, prtljažnik je bio zatvoren uvrnutom sajlom za bandži-skokove, a oba branika davno su otpala. - I nemoj mi reći da ti je mobilni opet upao u klonju. Ne verujem ti. Šta si radio?

Razlabavio sam čvor na kravati i podigao ranac. U školi *Sveti krst* nismo imali kasete, pa mi je ranac bio besmisleno težak, pretrpan knjigama i domaćim zadacima koje danima nisam stigao ni da pogledam.

- I? Hoćeš li mi odgovoriti, ili moram da te mlatim? - pitao je Majlo.

- Samo navali, udri me dok sam na zemlji. - Imao sam neviđen izgovor da propadnem u zemlju, ali mi je ipak bilo krivo da se tako istresem na najboljeg druga u školi.

Iskopao je ćošak selotejpa i počeo da ga vuče. - Dobro tebi ide i bez moje pomoći - promrmljao je.

Ja sam dosta viši od Majla, ali sam i tanak kao grana. Majlo je, s druge strane, nizak i čvrste građe, i opak je rvač. Ako bi ikad to poželeo, premlatio bi me bez problema. Ali sad je samo pokušavao da me vrati među žive. To mi je bilo jasno.

- Hej, izvini. Samo sam morao malo da budem sam. Bio sam u dobrovoljnom pritvoru u parohijskom domu, da malo razbistrim misli. Baš mi je prijalo da nestanem na nedelju dana.

- Ma, u redu je. - Majlo je podigao glavu i šutnuo šljunak na parkingu.
- Sigurno ti nije bilo lako. Ali ne možeš tek tako da nestaneš. Ljudi se raspituju. Očekuju da ja nešto znam.

- Neka se pitaju. Više me nije briga.

- Da nisi već u tako jadnom stanju, dao bih ti ja *Sveti krst* po toj tvojoj ožalošćenoj glavi. - „Sveti krst“ bio je zahvat nalik na rvačku kragnu, samo što biste protivnika postavili naglavce i glavu mu držali između skočnih zglobova. Radi fantastično ako uspete da ga izvedete a da ne budete izujedani.

- Ne moraš da me štediš. Dobro sam.

- Ne izazivaj me.

Osmehnuo sam se. Između nas je sve opet bilo po starom. Upoznao sam Majla pre svih ostalih iz *Svetog krsta*, u knjižari njegovih roditelja.

- Jesi li spreman da opet uđeš tamo? - pitao je Majlo, vraćajući dlanom selotejp nazad na vetrobransko staklo.

- Najverovatnije nisam. Ali u parohijskoj kući je jezivo tiho, posebno sad kad otac Tim nije u gradu. Vraća se tek sutra uveče, a oni matorci su strašno depresivni. Bolje mi je ovde nego da sedim i gledam kako biblije skupljaju prašinu.

Zavladala je neobična tišina. Kako s drugom da pričaš o smrti i usamljenosti, i o krivici?

Majlov telefon počeo je da vibrira; zavukao je ruku u džep, a zatim pročitao poruku koja mu je upravo stigla.

- Neko se nov pojavio u školi dok tebe nije bilo - rekao je, zatvarajući poruku i vraćajući telefon u džep.

- Nije valjda? Momak ili devojka?

- Devojka.

- To već obećava. Kako izgleda?

- Videćeš.

Majlo je pokazao ka zadnjem sedištu svojih kola, i ja sam se nagnuo i ugledao crvenu kacigu i skejtbord.

- Ostavila je stvari u tvojim kolima?

- Nego šta.

- Sigurno je pravi gabor.

- Jok.

Bio sam skoro potpuno siguran da Majlo laže.

- Ostani danas i obećavam ti da nećeš zažaliti - rekao je Majlo, predosećajući da se spremam da batalim školu i provedem još jedan

dan u samici. - Upoznaću te s novom devojkom. Ima nešto za tebe.

- Ona me i ne poznaje.

- Zna dovoljno.

Majlo je pošao prema ulazu u školu, a ja sam razmotrio obe mogućnosti: da uđem u školu i sretnem devojku s poklonom (ako uopšte postoji, najverovatnije je odvratna), ili da se vratim kući i gledam penzionisane sveštenike kako igraju domine i razgovaraju o baštovanstvu.

Odlučio sam da pođem za Majlom u školu.

qVeć smo kasnili na prvi čas, i hodnici su bili pusti kad je Majlo otvorio vrata kabineta za hemiju gospodina D. i ostavio me pred njima. Ništa nije toliko neprijatno kao nerazgovetno mrmljanje i zvuk prstiju koji počinju munjevito da kuckaju poruke na mobilnom telefonu istog trena kad ste kročili u prostoriju.

- Pa, sad bar svi znaju da si se vratio - rekao je Majlo i produžio dalje prema svojoj učionici. - Bar smo to prebrinuli. Nemoj da zбриšeš s odmora, rekao sam Ofeliji da nas nađe.

- Ofeliji?

Stajao sam na vratima i slušao kako prstići kuckaju po sićušnim tastaturama.

- Ako nastavite da kucate poruke, kockate se sa životom - viknuo je gospodin D. i podigao drvenu kutiju sa svog stola. Bilo je opšte poznato da će gospodin D. svaki telefon koji završi u njegovoj kutiji zadržati nedelju dana, i tokom tog perioda na sve poruke koje dobijete odgovarati sa iste dve reči: *začepi gubicu*.

Nije loše za matorca.

Kad idete u malu privatnu školu, morate da podnosite izvesne stvari. Svi sve znaju, i čak i ako ste u različitim društvima ili se otvoreno mrzite, jedan zajednički problem vam svima visi nad glavom: osuđeni ste jedni na druge. Mislim da je to jedan od glavnih razloga što je toliko učenika prebeglo u *Južni greben*. Tamo ste mogli da upoznate nekog svakih sedam minuta, i da vam nikad ne ponestane novih lica. U *Svetom krstu* to nije bio slučaj.

Zato sam trpeo saosećajne poglede gospodina D. i svih ostalih u razredu. Istrpeo sam mlake zagrljaje i osmehe Meri, Džun, Emili, Betani, Marise, Medison i Tejlor - sve su mi one prišle. A onda je na svu sreću sve bilo gotovo, gospodin D. je rekao svima da se vrate na svoja mesta i otvore knjigu na stranu 215.

Seo sam na svoje mesto i osvrnuo se oko sebe da proverim da li je u blizini neka nova devojka s blagotelećim licem i dugim crnim dlakama iz nosa. Ko god da je ta Ofelija, ako uopšte postoji, sigurno je bila na prvom času kod gospođice Pajns. Sva sam lica u kabinetu gospodina D. znao odranije.

Itan me je ubo olovkom u leđa.

- Hej, brate. Dobro da si se vratio. Ovde je smorno bez tebe. Igramo tenis na pauzi za ručak. - To nije bilo pitanje. Takav je Itan.

- Ne. Pada kiša.

- Koga je briga za malo kiše?

S Itanom je sve uvek takmičenje. Jedini razlog što želi da igramo tenis po kiši je da bi mogao da me pobedi. To je tip koji misli da je sa svima dobar, da je neverovatno zabavan, i da može mnogo toga sebi da dozvoli zato što je krupan, njegovi imaju novca i dobro izgleda. Nažalost, uz to je i glup, bučan i neznalica.

- Imam druge planove - rekao sam. - Možda sutra.

- *Psss* - prosiktao je Itan, i nisam morao da se okrenem da bih znao da odmahuje glavom. Zagledao sam se u gospodina D. i pokušao da se koncentrišem.

Ono što mi se najviše sviđa u vezi sa školom *Sveti krst* verovatno je činjenica da većinu predmeta predaju obični ljudi koji se pretvaraju da su nastavnici. Sve dok iz privatnih škola u Oregonu izlaze učenici sposobni da polože državne testove, one imaju prava da zapošljavaju koga god hoće. Naš nastavnik hemije, gospodin D., radi kao šef druge smene u supermarketu. Gospodin Bek, koji predaje sociologiju, radi i kao vodoinstalater za hitne slučajeve. Bar dvaput nedeljno telefon mu zazvoni usred časa i on počne da panici, kao da se upravo javio na *Betmenov* telefon. Naš nastavnik matematike radi kao sezonski ribar na Aljasci, i tvrdi da tamo za šest nedelja zaradi više novca nego u *Svetom krstu* za godinu dana.

Čini se da svako od nastavnika u *Svetom krstu* ima još nešto sa strane, osim oca Tima, koji vodi školu i predaje veronauku i filozofiju. U životu nije položio državni ispit za nastavnika.

- U pet dolara da ću te pobediti. Hajde, samo jednu partiju - šapnuo je Itan.

Promeškoltio sam se da otresem olovku kojom me je ponovo bockao u leđa i podigao ruku.

- Gospodine D.? Itan stalno nešto mrmlija i bode me u leđa olovkom. Mislim da mu je potrebna mala pauza.

Itan se nasmejao, glasno, iritantno i grohotno kao i obično - tako da ga čuju niz čitav hodnik - a gospodin D. ga je premestio u prvu klupu.

Jedva sam se spasao Itana u hodniku posle časa. Nije hteo da odustane od teniskog meča, i nikako da mi se skine s kičme.

Bila su tu još dva momka s kojima sam se povremeno družio, Nik i Fil, nalik na Stanlija i Olija, samo manje smešni. Kad su i oni prišli, Itan je dobacio neki komentar o mojoj kilavosti i grohotom se nasmejao. Kao što sam i očekivao, nisu delovali oduševljeno.

-Jesi li upoznao onu novu? - pitao je Nik, gojazni tip velike glave sa sumanutom frizurom.

Odmahnuo sam glavom.

Nik je bio najkrupniji dečko u školi i, srećom po sve nas, sasvim miroljubiv. Mrzeo je tuče. Bio je i znatno brži nego što je izgledao, prava munja na terenu.

- Nedodirljiva je - prokomentarisao je Fil. - *Sasvim nedodirljiva.* - Fil je nemoguće stidljiv. Ima tanku crvenu kosu koja prosto vrišti *biću ćelav u dvadeset petoj.*

- Sa mnom stalno razgovara - rekao je Itan.

- Lažeš - rekao je Nik. Besno je pogledao Itana, koji je slegnuo ramenima.

Nik je protresao Filovo rame. - Naš Fil se samo štedi. Daj mu vremena. Osim toga, ova nova devojka? Ionako je samo Majlo zanima. Njih dvoje imaju privatni ekskluzivni klub.

Fil i Nik otišli su dalje niz hodnik. Ostali su zujali oko mene kao roj pčela, pozdravljali se i izjavljivali saučešće. Celog jutra pokušavao sam da ugledam nepoznato lice, ali nisam uspeo.

Kad je zvonilo za veliki odmor poleteo sam ka vratima pre nego što je Itan uspeo da me stigne i pošao pravo ka mestu u dvorištu na kome smo Majlo i ja uvek ručali. Škola *Sveti krst* sagrađena je oko četvrtastog otvorenog dvorišta, što je bilo sjajno u proleće, ali odvratno tokom zime. Kišne kapi uspevale su da se zavuku pod strehe u hodnicima, hladan vetar duvao je između oguljenih stubova koji su nosili tavanicu, na sve strane je bilo suvog lisca. U dvorištu su stajala dva kamena stola, s drvenim klupama s obe strane. Danas tamo sigurno baš i nema mnogo ljudi, pošto kiša obično ubije zabavu.

Video sam da me Majlo već čeka. Sam.

Pošao sam niz jednu od četiri staze koje su vodile u dvorište, osećajući sitne kapi kiše na licu. Žbunje, korov i nisko drveće rasli su uz šljunkom zasutu stazu. Sve je mirisalo zeleno i vlažno.

- I nije baš neko mesto za ručak, Majlo. Posebno pošto ja nisam ni *poneo* ništa za jelo.

- Malo kišice nikom neće naškoditi. Prestani da kukaš.

- Ma daj! Danas je dan za zombije od sira. Baš mi nedostaju. Idemo.

- Zombiji od sira = sendviči od bageta umočeni u istopljeni cedar.

- Tvoja zavisnost od sira može malo da sačeka - rekao je Majlo.

Stomak mi je zakrčao u znak protesta. - Kako si uopšte ti privukao pažnju toj devojci? Čini se da odbija da razgovara s bilo kim osim s tobom.

Majlo me je pogledao kao da sam slučajno nabasao na neku tajnu.

- Hej, šta ja tu mogu, jednostavno se zalepila za mene. Ja se tu nisam baš mnogo pitao.

- Ona je gotičarka?

- Nije.

- Padavičarka. To je posredi?

Majlo je zakolutao očima, a zatim se pognuo u položaj za rvanje, skakućući brzim nogama napred-nazad po šljunku. Počeo sam da se smejem.

- Ako baš moraš da znaš - rekao je Majlo, ponovo se uspravljajući - upoznao sam je dole, kod Edija. Prvo je tamo došla kad je stigla u grad, nekoliko dana pre nego što je kročila u školu. Držala se po strani, a ja sam je prvi upoznao. Šta da ti kažem? Oseća se opušteno pored mene.

Edi je prodavao isključivo odeću, i to uglavnom crnu. -Otišla je kod Edija? Zašto, kog đavola?

- Hej, nemoj da si takav. Dobar je Edi.

- Ta radnja je prokleta grobnica. Ona je gotičarka. Garant. Gotičarska krava.

Zavukao sam ruke u džepove i bacio pogled ka suvom, pokrivenom hodniku. Fil i Nik stajali su zajedno i gledali preko dvorišta, nekako zbunjeno ili... ne znam, kao hipnotisano. Pratio sam njihov pogled do suprotne strane šljunkom zasute staze kojom sam i sam došao.

A onda sam je ugledao; poput duha ili utvare klizila je preko dvorišta napustivši bezbedno okrilje škole.

- Znači, ipak je stvarna - promrmljao sam, gotovo ošamućeno posmatrajući devojkicu koja nam je prilazila.

- Oh, sasvim je stvarna - rekao je Majlo i tiho se nasmejao. - I kao što sam ti rekao, ima nešto za tebe.

- Potpiši ovde.

To su prve reči koje sam čuo iz usta Ofelije Džejms. Gledao sam kako nam prilazi kroz izmaglicu u dvorištu, kao na usporenom snimku, baca ranac na kamenu klupu pored mog i seda na njega da ne bi pokvasila zadnjicu. Ispružila je ruku, od lakta do šake obavijenu ružičastim gipsom. Na njemu nije bilo ni jednog jedinog potpisa. Ostao sam bez teksta.

Da vam pobliže opišem s čim sam tu imao posla.

Devojka je, jednom rečju, bila zanosna. Plava kosa, i to ne mislim na onu boje peska. Mislim na dugu, pravu, kremastu boju kalifornijskih plaža. Takva kosa nije uobičajena u našim krajevima, i uhvatila me je sasvim nespremno. Na njenoj savršenoj koži, koliko sam ja mogao da primetim, uopšte nije bilo šminke. Imala je slatko lice s prćastim nosom kakav apsolutno obožavam. I ne bih da budem pravi neandertalac, ali telo Ofelije Džejms imalo je obline savršene u svakom pogledu. Jedini normalan razlog da bi bilo koji petnaestogodišnjak heteroseksualnog opredeljenja prestao da zeva u njene grudi bio bi da joj pilji u zadnjicu dok odlazi.

Ali mislim da su od svega najupečatljivije bile njene smeđe oči boje lešnika, gotovo neprirodno krupne. Te prodorne oči bile su prikovane za mene od trenutka kad me je ugledala. Gledala me je u oči ispružene ruke.

- Potpiši ovde - ponovila je.

- Džejkobe Filding, predstavljam ti Ofeliju Džejms - rekao je Majlo.

Ofelija je zakolotala očima i čvrknula Majla po ramenu. Činilo se da su već ultrabliski. Fantastično.

- Zovi me samo O., svi me tako zovu - odgovorila je O., i dalje me netremice gledajući u oči.

Zastao sam na tren i uz težak napor skrenuo pogled ka jarkoružičastom gipsu bez ijednog natpisa. Kako je bilo ko, a posebno neko ko izgleda ovako božanstveno, preživeo makar i pet minuta a da je ne napadnu dečaci koji žele da joj se potpišu na gips?

Rekao sam prvo što mi je palo na pamet i istog trenutka poželeo da sam mutav ili da imam čarapu u ustima.

- Vidim, nisi baš popularna. To mora da je gadno.

Pogledala je Majla, kao da je ovo očigledno zabavlja, i rekla: - Nisi mi rekao da je duhovit.

Ponovo se okrenula prema meni i uputila mi znatno odlučniji pogled. Taj će mi pogled tokom narednih trinaest dana postati savršeno poznat.

- Majlo mi je rekao za tvog staratelja. Sigurno se osećaš odvratno, i najmanje što mogu da učinim za tebe jeste da te pustim da mi se prvi potpišeš na gips. Ali ako želiš, mogu da pustim prvo Fila.

Svi smo se okrenuli prema Filu. Strefio bi ga infarkt da mu se Ofelija Džejms makar i obrati.

- Hajde da nastavimo ovaj razgovor u mojim kolima - rekao je Majlo brišući kišne kapi s čela.

- Možemo li da svratimo do kafeterije? - pitala je Ofelija. - Mislim da mi se jedu zombiji od sira.

- Pošto sam onako lupio malopre, ja častim klop - rekao sam, nadajući se da ne zvučim suviše očajno iako sam potajno želeo da progutam sopstveni jezik. - Idite vi, stići ću vas.

Pet minuta kasnije svi smo zajedno sedeli u Majlovim kolima - njih dvoje na prednjem sedištu, a ja pozadi. Zamagljeni prozori skrivali su nas od pogleda spolja, a naši zombiji od sira pušili su se u lepljivom vazduhu.

-Je... otkidam na ovo čudo - uspela je da izgovori između dva zalogaja.

- Za dlaku - rekao je Majlo. - Znaš, Džejkob se na početku godine zakleo da više neće da psuje.

- Zezaš - rekla je Ofelija, gledajući čas mene, čas Majla.

- Jok - rekao je Majlo. - Odbijaju ga izvesne reči na „j“, koliko je meni poznato.

Nasmejao sam se i osetio kako mi je sir umalo poleteo na nos.

- Nisam baš toliko zapeo - rekao sam.

- Baš jesi - odgovorio je Majlo.

Zakolutao sam očima i odgrizao još jedan zalogaj.

- Hajde, reci reč na „j“ - rekla je Ofelija. Zurila je u mene svojim smeđim očima s onim malim, lukavim osmehom koji sam toliko voleo.

- Ne mogu - rekao sam. - Baš me je krenulo. Devedeset šest dana. Ako preguram i stoti, možda sebe nekako i nagradim.

- To je vredno poštovanja.

Iz usta punih sira, Majlo je ispalio čitavu salvu opscenosti, i mi smo se smejali do suza. Neke od reči i fraza koje je izgovorio nikad ne bih mogao da izustim pred lepom devojkom.

Kad smo se smirili, pokušao sam da joj objasnim.

- Nije bilo ništa važno - rekao sam. - Sve dok se... Znaš već. Nije ono dogodilo.

Glup potez. Nikad ne počinji razgovor tako što ćeš pomenuti smrt bliske osobe. To je gore nego da si počeo da pričaš o bivšoj devojci. Ofelija je pogledala Majla, bilo je očigledno da joj je neprijatno.

- Ljudi, stvarno, sve je u redu - dodao sam. - Samo sam hteo da kažem, Filding me je stalno molio da prestanem da psujem, u početku sam bio u fazonu: „Ja? Ma, nema šanse!“ Ali onda sam čuo samog sebe - bilo je to pre neka četiri meseca - i bio je u pravu. A pošto ga sad više nema, šta znam, valjda mogu još malo da izdržim.

- Ja mislim da je to baš slatko - rekla je Ofelija, opet s onim smeškom u uglu usana. Bio sam na sedmom nebu.

Ofelija je otvorila ranac i izvadila glanc novi marker.

- Sad il' nikad - rekla je i pružila mi besprekorno čist ružičasti gips.

Uzeo sam flomaster i osetio napad panike pokušavajući da smislim šta bih napisao. Za sve ono vreme dok sam išao do kafeterije i nazad uopšte nisam razmišljao o tome šta bih napisao da se zaista nađem s flomasterom u ruci. Oklevao sam.

- Kako ti se piše ime? O-f...

- Samo O. Piše se O.

- A kako to deliš na slogove? - pitao sam.

- Ma daj, samo potpiši to čudo i idemo odavde - rekao je Majlo. - Sad će da zvoni.

- To mi je treći prelom za dve godine - rekla je O. i bradom pokazala svoj skejtbord koji je stajao na zadnjem sedištu pored mene. - Surfovanje po betonu. Uvek tako nastradam.

- To je vredno poštovanja - rekao sam. Bravo, Džejkobe. Mislim da je Majlo čak i zaškrgutao zubima.

Razmišljao sam samo o tome šta bi O. htela da napišem. Hteo sam da pomisli da sam pametan, zabavan budući muž i otac njene mnogobrojne dece.

A onda mi je sinulo, poput munje, niotkuda - reči su jednostavno bile tu, i ja sam ih zapisao, velikim slovima na najboljoj površini netaknutog ružičastog prostranstva gipsa na Oinoj ruci.

Ti si neuništiva. Dž

Ne znam zašto, ali kao da mi se malčice zavrtelo u glavi kad sam završio s pisanjem i podigao pogled ka njoj, kao da sam suviše naglo ustao ili mi je mozak ostao bez kiseonika. O. je povukla ruku, zamišljeno pogledala reči i odgovorila: - Naopačke je, ali mi se sviđa. Nisi ti loš, Džejkobe.

Vratio sam O. njen flomaster i izašli smo iz Majlove krtije taman kad je zazvonilo. Reči koje sam napisao bile su savršene za gips, kao dobar štos u pravi čas, ali pokazivale su i zaštitnički stav, što je fino za devojkicu koja stalno pada.

Ti si neuništiva.

Samo, te su reči bile ukradene. Bile su to poslednje reči koje mi je Filding rekao, a ja sam te poslednje reči iskoristio kao fazon da smuvam lepu devojkicu. Šta je meni, dođavola?

Ti si neuništiv.

To su bile poslednje reči koje sam čuo pre nego što su Fildingova kola udarila u široko, mahovinom obraslo deblo pri brzini od sto kilometara na čas.

PETNAEST GODINA ZA RAVNO PET MINUTA

Imam mnogo toga da ispričam o poslednjih trinaest dana, pa neću da trošim suviše vremena na prethodnih petnaest godina.

Sve što znam o svom ocu jeste da je bio u zatvoru kad sam se rodio i da se predozirao i umro od droge kad sam imao dve godine. Nikad me nije video, niti ja njega. U sećanju imam nekakvu bledu sliku svoje majke, sasvim mutnu i nejasnu. Jedna od prvih slika koje pamtim bila je kako stojim sa sladoledom u kornetu na uglu neke ulice u centru Portlanda. Neko me je uhvatio za lepljivu ruku i ja sam počeo da hodam. Sećam se ukusa sladoleda, i toga kako su mi se prsti tresli. Kad sam podigao pogled prema plavom nebu, odozgo me je gledalo neko lice, ali ono nije pripadalo mojoj majci. I... to je otprilike bilo to. I dan-danas, svaki put kad jedem sladoled ruke mi se nekontrolisano tresu.

Taj sladoled u kornetu obeležio je početak moje karijere kao štíćenika sistema staranja o nezbrinjutoj deci države Oregon. Niko me nikada nije usvojio. Potražnja za četvorogodišnjim dečacima i nije bogzna kakva. S onima od pet, šest ili sedam godina još je gore. U osmoj i kasnije, usvajanje je statistički skoro sasvim nemoguće, kao i dobiti na lutriji. Negde u međuvremenu, oko desete godine, pomirio sam se s time da nikad neću imati porodicu.

Neka od mesta na kojima sam boravio bila su sasvim u redu, neka baš i nisu, a jedno je bilo baš gadno. S jedanaest godina delio sam sobu s klinkem čiji su roditelji bili narkomani koji su malo-malo bili u zatvoru. Mrsko mi je to da kažem, ali bio je problematičan. Obično bih pobeo čim vidim da dolazi. Stalno je bio besan.

Bežanje mi je od tada prešlo u naviku. Godinama bih, čim ugledam nešto što me uznemirava ili od čega osetim da mi se steže čvor u stomaku, samo okrenuo leđa i pobeo. Mislim, *zaista* bih počeo da trčim u suprotnom smeru. Možda zato nisam često upadao u nevolje, nisam siguran.

Poslednji starateljski dom u kom sam boravio vodila je gojazna gospođa po imenu Džoana koja je štíćenike menjala kao da je tapkala sličice. Džoana je imala običaj da postroji šest tinejdžera, i ako ste od svih vi najduže bili tu, bio je vaš red da odete. Nosila je iste vrećaste haljine svakog dana, osim u dve prilike: obukla bi crnu vrećastu haljinu kad neko odlazi, i crvenu kad dođe neko nov. Kad sam peti put video crvenu haljinu, znao sam da su moji dani kod Džoane odbrojani.

Džoana je imala poseban ritual kad bi nekoga slala dalje. Unapred bi se potrudila da se pobrine za svu dokumentaciju, a onda bi sve osim osobe koja nas napušta potrpala u svoj karavan i u crnoj haljini otišla s njima nekuda na jedan dan. Povratak je uvek bio čudan, jer nekoga više nije bilo tu, i najverovatnije ga više nikada nećete videti. Ponekad se činilo kao da ga nikada nije ni bilo.

Priznajem, kad je kucnuo čas da odem, bilo mi je drago kad sam ostao sam ispred njene kuće. Tako je bilo lakše. U tom trenutku već sam bio prilično siguran da nikad neću naći mesto na kome ću se konačno skrasiti.

Upoznao sam gospodina Fildinga pre oko šesnaest meseci. Bilo mu je mesto u Oregonu, tu je bio kao riba u vodi. Imao je pedesetak godina... ili četrdeset... ili šezdeset. Nisam mogao da odredim, a on nije hteo da mi kaže, uživajući u činjenici da nikako nisam mogao da pogodim.

Na prvi pogled, najbolje bih opisao gospodina Fildinga ako bih rekao da je bio pravi muškarac, i da je izgledao kao da je neki deo njega bio izgubljen, ili kao da je usamljen. Ispod pohabanog kačketa virilo je desetak centimetara tamne kose koja je izgledala kao umršena žica. Imao je razmak između prednjih zuba kad se nasmeši onim stidljivim osmehom prema kome čak ni ja nisam mogao da budem nepoverljiv - ni pošto sam poslednjih petnaest godina proveo učeći da ne verujem *nikome*. Jarkoplave oči, tanka bradica i zulufi za koje bih ubio. Nosio je grube vunene džempere, radničke pantalone i čizme koje su možda bile i starije od njega. Mirisao je na duvan za lulu.

Došao je čak iz Salema po mene. Pre toga nikada nisam izašao iz Portlanda i, mada je Salem bio udaljen samo sat vremena vožnje, meni se činilo kao da je gospodin Filding čuo da sam slobodan i došao da me nađe čak iz drugog kraja svemira.

Nikad neću zaboraviti prve reči koje mi je uputio: - Da nisi nekim slučajem stručnjak za savršen doručak?

Šutnuo sam šljunak vrhom patike, trudeći se da delujem nezainteresovano iako sam skapavao od gladi.

- Moguće - odgovorio sam, praveći se da sam faca pred ovim smešnim tipom. - Zašto pitaš?

Pogledao je crvenu kuću iza mojih leđa i livadu zaraslu u korov dalje iza nje, omirisavši vazduh onako kako to radi čovek naviknut na prirodu, radoznalo.

- Ako možeš da me odvedeš na ugao ulica Nortvest i Glisan, i ako si makar i malčice gladan, sigurno se nećeš razočarati.

Moj stomak je odneo pobjedu i pošli smo u smeru suprotnom od Salema da bismo našli malo poznati restorančić po imenu *Limena koliba*. To će kasnije postati jedna od naših najboljih zajedničkih navika: svakog subotnjeg jutra seli bismo u kola i pošli u potragu za najboljom kajganom, dvopekom i močom, najukusnijom kafom, bilo čime pečenim i premazanim puterom. Često bismo se vozili i više od sat vremena kako bismo našli nešto novo za šta smo čuli.

Te su nam vožnje prerasle u ritual. Sami u kolima, u potrazi za mestima kao što su *Kadilak kafe*, *Duga grana*, *Slasna moča*, *Rudarski odmor* ili *Bistro kod mame*, nismo imali ništa drugo da radimo osim da se, kilometar za kilometrom, sve bolje upoznajemo. Razgovarali smo o hrani, vremenu, sportu, stripovima, romanima naučne fantastike, filmovima. Jeli smo izdašne porcije slanine, palačinki, galeta, omleta, i sve to spirali šoljicama jake kafe.

Bilo je proketo dobro, ne mogu to nikako drugačije da opišem. Jednostavno proketo dobro.

Nedostaju mi te vožnje, miris doručka, papirni stolnjaci, besmisleni, lagani razgovori koji su prerastali u značajne dok konobarica ne bi odnela prazne tanjire. Za obojicu je ova igra počela previše kasno da bismo postali otac i sin. Bili smo prijatelji. A to je, kako se ispostavilo, bilo sasvim dovoljno.

Završio sam u *Svetom krstu* zahvaljujući razgovoru koji smo vodili na putu ka *Slasnoj moči* u Portlandu. Bilo je to pred kraj leta. Za tri nedelje trebalo je da pođem u školu u Salemu. Bio sam siguran da ću ići u *Južni greben* zajedno s još oko četiri stotine drugih prvaka.

Kao i većina naših razgovora, i ovaj je počeo iznenadnim pitanjem gospodina Fildinga.

- Imaš li neko posebno mišljenje o katolicima?

Duboko sam uzdahnuo i zamislio se na trenutak. Šta ja uopšte znam o katolicima?

- Oni su izmislili papu. I tenis. Postoje prilično dugo. Kako mi ide?

- Ne baš najbolje - rekao je. - Slušaj, uštedeo sam malo novca i nemam bogzna šta pametno da uradim s njim. Da ne bi kojim slučajem hteo da ideš u školu s katolicima? Mala je. Vodi je moj dobar prijatelj.

- Stvarno? A ko ti je taj dobar prijatelj, bog?

Gospodin Filding se nasmejao. - Otac Tim. Dobar je on. Dugo se znamo. Ja sam, moglo bi se reći, posrnuli katolik, ali on mi se dopada. On... pa, recimo da me razume bolje od većine ljudi. I zna kako se upravlja školom. Pričao sam mu o tebi.

- Privatna škola? Zvuči kao da mora mnogo da se radi.

- Probaj na nedelju dana, i pustiću te da voziš.

I tako sam završio u *Svetom krstu*. Imao sam samo četrnaest godina, ali gospodin Filding se zaustavio na sledećem izlazu s autoputa i zamenili smo mesta. Vozili smo se sporednim putevima sve do kafane i ja sam vozio celim putem. Tri nedelje kasnije prvi put sam kročio u *Sveti krst*.

Kad malo bolje razmislim, hrana i vožnja su i dovele do katastrofe. Da nije bilo tih dugih, opuštenih vožnji u potrazi za prijateljstvom i tanjirom hrskavih, reš-pečenih krompirića, nikad ne bismo udarili u ono drvo.

DVANAEST DANA DO PONOĆI

15.00

Utorak, 9. oktobar

- Ma hajde, Filding. Samo dvadeset minuta, to je sve. U čemu je problem?

Tipično za Itana. Saterao me je u ćošak dok sam na parkingu čekao da se pojave Majlo i O.

- Već sam ti rekao, imam druge planove. A i nisam poneo reket.

- Mani me tih sranja. Ovde ne možeš da se okreneš a da ne nagaziš na neki reket. Hajde, čoveče! Tereni se pune.

- Nemaš loptice - rekao sam.

- Ha, ha. To još nisam čuo.

- Tvoje su loptice uvek vlažne.

- Samo se ti pravi pametan. Ako se plašiš da igraš protiv mene, slobodno reci.

- Plašim se da igram protiv tebe. A i tvoje loptice su žute.

Itan je još jednom ciknuo od smeha, ali ovog puta pomalo besno.

Pored njegovog grohota, još jedna iritantna Itanova osobina je ta da on, po mišljenju mnogih, veoma dobro izgleda, znate ono kad vidite devojkicu, ona ima trinaest godina, ali kad je pogledate otpozadi, zakleli biste se da ima dvadeset jednu? Rekao bih da je to važno i za Itana. Zulufi, mišići, široka ramena, niti jedne bubuljice na licu. S leđa, bez problema bih mu dao dvadeset pet. A još je i bogat. Ima glanc novi, dve tone težak mini-kuper za koji nije dao ni jednog jedinog centa, a dobio ga je iste sekunde kad je napunio šesnaest.

Zgodan, solidan sportista, pliva u lovi, ima dobra kola. Teško je tipa kome sve to ide naruku prikazati kao gubitnika. Kad se sve sabere, Itan ima dva osnovna problema: nenasan je i pun sebe. Ali u *Svetom krstu* to nipošto nije dovoljno da bi bio svrgnut s pijedestala najboljeg frajera u školi, pored svega ostalog što mu ide u prilog.

- Znaš šta je ovo? - pričao je. Kad Itan jednom nešto odluči, ponaša se kao pitbul koji je zagrizao sočnu kost. - Ovo je kao da si ustao od pokeraškog stola i odneo sav novac pre nego što su ostali igrači bili spremni da se povuku. To je kukavički potez, Filding.

Poslednji put kad sam igrao protiv Itana, niko iz naše škole nije ga bio pobedio već godinu dana. Ja čak i nisam neki ljubitelj tenisa, a

pobedio sam ga s četiri prema tri. Kad je meč završen, bacio je na mene svoj *prins* reket od sto dvadeset dolara. I slavno promašio.

- Hej, Itane! Treba nam četvrti. Hajde! - viknuo je Nik. Zajedno s Filom, stajao je najednom od dva terena naše škole. Marisa Barstou (zgodna, popularna, ima dosta dobar bekhend) stajala je sama s druge strane. Itan i Marisa su bili zajedno na prekide. Nedavno su opet raskinuli.

Uperio mi je prst u lice i počeo da uzmiče. - Sutra, i ozbiljan sam. Nećeš se opet izvući. Samo da znaš da si gotov.

O. i Majlo konačno su izašli iz škole. Zahvaljujući cokulama i gustom perčinu crne kose, činilo se da je Majlo za dlaku viši od nje. Kad bi ga neko izuo i obrijao mu glavu, bio bi dobrih pet centimetara niži. Majlo je zabavan momak, ali kad je O. u pitanju, visina je bila na mojoj strani.

- Je l' uvek ovakav? - pitala je O.

- Itan je samo besan jer ga je Džejkob pobedio - rekao je Majlo. - Nadam se da Fil neće popiti loptu u njušku. HEJ, FILE! RAZBIJ GA!

Fil je podigao oba palca u znak odgovora baš kad je Marisina lopta u brišućem letu prešla preko mreže i promašila ga za dvadesetak centimetara.

- Kiša je prestala i meni se baš vozi - rekla je O. - Hajde nešto da pregrizemo.

Izvadila je skejtbord iz Majlovih kola, i za manje od minuta pretvorila se u nešto što mi se još više dopadalo. Otkopčala je gornji deo svoje maslinaste uniforme ispod koje se pojavila majica s Džekom Skelingtonom. Onda je vezala kosu u konjski rep i navukla crveni kačket na glavu.

Ušao sam u kola i spustio prozor.

- *Božićna noćna mora* - dobacio sam sa suvozačevog mesta Majlovih kola i pokazao njenu majicu. - Je l' ti Majlo to dao?

-Jok. Našla sam je u onoj radnjici u gradu u kojoj sam ga upoznala. Možeš li da poveruješ da ljudi bacaju takvo blago?

Majlo je isparkirao auto i krenuo brzinom od desetak kilometara na čas dok se O. držala za vrata kroz otvoreni prozor s moje strane i vozila na svom skejtbordu. Prsti su joj izvirivali iz ružičastog gipsa, i primetio sam da još uvek nije dala nikom drugom da joj se potpiše na njega.

- Ležeći policajac - upozorio ju je Majlo.

- Nisam slepa - rekla je O. - Življe malo, matori.

O. je bez po muke savladala taj ležeći policajac, bacivši pogled ka pustom fudbalskom igralištu ispred škole.

- Volim fudbal - rekla je. - Nedostaje mi.

- Ležeći - rekao je Majlo. Vozio je oko dvadeset na sat, što je ograničenje na prilazu školi.

O. se nagnula kroz prozor i vetar mi je doneo miris njene kose.

- Majlo, tako mi boga, ako ne umukneš... - Skejt je naleteo na ležeći policajac, i O. je prilično jako udarila glavom u okvir vrata.

- Žao mi je, ali upozorio sam te - rekao je Majlo.

- Jesi li dobro? - pitao sam.

- Uopšte me nije zbolelo.

- Trebalo bi da nosiš kacigu.

- Ležeći.

O. se nasmejala, poput pesme koja počinje nežno i završava se šapatom. Kukovi su joj se podigli i spustili kad je preskočila prepreku. Poželeo sam da dotaknem njene prste koji su virili iz ružičastog gipsa. Hteo sam da je držim za ruku.

Majlo je usporio kad smo prišli kraju prilaza. Završavao se nagibom i izlazio na Bulevar Hejsvil, krivudavu dvosmernu ulicu u kojoj je u ovo doba dana saobraćaj bio nešto življi. S prozora kabineta za hemiju, automobili na Bulevaru Hejsvil izgledali su kao na usporenom filmu, kao da ne bi mogli ni mrava da zgaze.

- Vidimo se kasnije, momci - rekla je O.

Povukla se unazad, bliže zadnjim vratima, izpruživši ruke celom dužinom prozora. Kad je Majlo zgazio na kočnicu, povukla se napred i proletela pored nas kao da ju je neko ispalio iz pračke. Veselo se nasmejala.

- Ti si luda! - doviknuo sam joj.

Sve je izgledalo usporeno. Osećao sam hladan, vlažan vazduh pred očima. Do mene je dopirao miris blatnjavog fudbalskog terena. O. je klizila, kao na dasci za jedrenje, prelepa devojka koja na betonskom talasu jaše prema sprudu trotoara.

Projurila je pored haube Majlovih kola. Uvrtela je u glavu da skrene ispred automobila, produži nalevo, i popne se na trotoar dalje niz put. Moglo je da prođe savršeno, jer je stvarno dobro odmerila vreme i razdaljinu, brzinu i kontrolu.

Ali kamenčić veličine klikera smrtni je neprijatelj skejtera. Zbog toga skejteri ne vole parkove koje moraju da dele s biciklistima. Gumeni točkovi podižu kamenčiće i prenose ih na glatku površinu rampe, a ako ti neki od njih dospe među točkice, garantovano ćeš poljubiti patos. Znam to iz ličnog iskustva.

O. se istovremeno zateturala napred i postrance nezgodnom brzinom, ispruživši ruku u gipsu ispred sebe. Polomljena ruka nije mogla da izdrži toliku težinu, i lakat joj je popustio.

Čuo sam kako je glavom lupila o pločnik, odjeknulo je kao kad bejzbol palicom udariš o telefonski stub.

Nastavila je da se kliza na rukama. Sigurno je odrala dlanove proklizavši pored ivičnjaka, ravno na ulicu. Sve ovo kao da se dogodilo u vakuumu, u bezvremenom trenutku koji je mogao trajati sat vremena ili samo delić sekunde.

Kročio sam na trotoar trenutak pošto je O. udarila glavom. Pozvao sam je. Zvučalo je čudno, tek tako viknuti „O“, kao usklik iznenađenja.

Prvi sam stigao do njenog tela, Majlo mi je bio za petama. Bila je gadno povređena, to je bilo sigurno, pa sam doviknuo Majlu da se vrati do kola, legne na sirenu i viče u pomoć.

O. se polako uspravila i sela, pogledala svoje ruke, a zatim okrenula svoje smeđe oči prema meni i zabezeknuto me pogledala.

Kleknuo sam ispred nje, u neverici što ne plače ili nije bez svesti. Pažljivo je opipala svoje lice i glavu dok smo slušali kako Majlo trubi i viče u pomoć. Stisnula je šaku u pesnicu i ponovo je ispravila.

- Šta mi se to dogodilo? - pitala je.

Na ulici pored nas, vozači su usporavali i otvarali prozor da pitaju O. da li je dobro.

Naravno nije dobro! Pomislio sam. Razbila je glavu o pločnik!

Ali nisam mogao da se nateram da to izgovorim, jer ovo što sam imao pred očima jednostavno nije bilo moguće. Nije bilo krvi. Nije bilo ničega.

- Šta mi se to dogodilo? - ponovo je pitala O.

- Ne mrdaj - rekao sam. - Samo budi mirna. - Pružio sam ruku i dotakao joj leđa i istog trena osetio neodoljivu i apsolutno nepriličnu potrebu da je poljubim. Suze su mi tekle niz lice, ali sam se smejao.

- Mora da sanjam - rekao sam, dodirujući joj lice i ruke. - Ovo je nemoguće.

O. se nasmešila kad nam je Majlo prišao zbunjenog izraza lica.

- U redu je - rekla je. - Dobro sam... Čini mi se.

Uprkos mojim rečima, ustala je i stresla prašinu s majice.

- Ne fali ti ni dlaka s glave - rekao je Majlo. A tako je i bilo. Pantalone su joj bile pocepane na kolenu, a majica joj je bila mokra i prljava, ali Ofeliji Džejms nije falila ni dlaka s glave. Nije polomila nos, nije razbila zube, čak joj ni koža na dlanovima nije bila odrana. Bila je savršena.

Četvorka koja je igrala tenis na terenima ispred škole potrčala je prema nama preko fudbalskog terena, s Itanom na čelu.

- Gde mi nestade kačket? - pitala je O. Kačket joj je odleteo s glave i pao na put, gde ga je upravo pregazio kamion. Poleteo sam na ulicu da ga podignem.

Kad su Itan i ostali stigli, zadihani i očekujući da zateknu strašan prizor, O. je ponovo imala kačket na glavi i bila je besprekorna i prelepa kao i uvek.

Sećam se da sam osetio potrebu da je zaštitim kad je podigla skejtbord i počela da razgleda koliko je oštećen. Sve vreme sam mislio da je u pitanju neko posttraumatsko ponašanje i da će svakog trena da se sruši mrtva, da će od nje ostati samo gomila polomljenih kostiju.

Jednom sam čuo jednu takvu priču o saobraćajnoj nesreći. Majka i dvoje male dece proleteli su kroz raskrnicu i džip ih je udario s boka. Žena je otkopčala pojas, prešla na zadnje sedišta i izvukla decu. Onda je otvorila zadnja vrata, izašla i spustila ih na zemlju. Pet sekundi kasnije srušila se na zemlju s polomljenim vratom i potresom mozga. Nikada više nije prohodala.

- Ofelija Džejms - rekao je Itan, gledajući njenu čupavu kosu i pocepane pantalone. - Kakvo parče.

- Umukni, Andersone - rekla je Marisa, prilično ljubomorno.

- Nemoj da se primaš. Samo kažem ono što je očigledno...

To je bilo to. Marisa ga je pojurila s reketom, a Itan, Nik i Fil su se smejali sve dok nije odustala i pokunjeno se vratila na teren bez njih.

- Ma daj, M., ne budi takva - rekao je Itan.

Marisa mu je doviknula preko ramena: - Nemoj tako da me zoveš!

- Opet će početi kiša - rekao je Nik. Lansirao je jednu sporu loptu reketom i dodao: - Idi pomiri se s njom, pa da igramo.

Sva trojica su otišla dalje, ćaskajući i smejući se kao da se nesreća uopšte nije ni dogodila. I meni je sve već bilo mutno, kao sećanje na moju majku.

-Još mi nisi odgovorio na pitanje - rekla je O. okrenuvši se ka meni.

- Koje pitanje? - pitao je Majlo.

Pogledala me je kao da znam nešto što neću da joj kažem.

- Šta mi se to dogodilo?

Stajao sam pred njom zbunjen i bez reči. Nešto nije bilo u redu, osećao sam to. Jedan deo mene još je očekivao da O. padne mrtva.

- Moram da idem - rekao sam.

A zatim sam se okrenuo i potrčao, kao i uvek kad osetim da je opasnost suviše blizu.

20.00: Gde si nestao?

Nisam prepoznao broj s kog je poslata poruka. O. Majlo me je već zvao i poslao mi pet-šest poruka na koje nisam odgovorio.

Sedeo sam na krevetu kao u transu i držao Fildingov zipoupaljač u rukama, palio ga, prelazio prstima preko plamena i uz škljocanje zatvarao metalni poklopac. Imao sam informacije za koje oni nisu znali, činjenice koje su bile značajne, ali još nisam bio spreman da se suočim s njima. Ali u poslednjoj poruci, Majlo je napisao da dolaze kod mene, hteo ja to ili ne.

19.00: Dolazimo po tebe u 8.15. Parking. Nemoj da kasniš.

19.12: Idemo na tavan.

19.16: Ponesi domaći. Hahaha

19.21: Nemoj da si mi opet propao u zemlju.

19.48: Pada kiša. Ponesi kapu.

20.06: Stižemo za 15 min. Bolje ti je da si već krenuo.

Telefon mi je zazvonio u ruci. Otac Tim me je zvao iz Sijetla.

- Opet se igraš s onim upaljačem? - pitao je otac Tim. Bestraga. Zatvorio sam ga. Mnogo je voleo taj upaljač, i verovatno se plašio da ću ga pokvariti.

- Ne brinite, neću spaliti kuću.

- To je lepo znati. Kako su matorci? Hrane li te?

- Trude se. Kako možete da jedete išta što Frenk kuva? Zastrašujuće.

- Pušenje pomaže. Ubija čulo ukusa. Imaš keks na najvišoj polici u mojoj kancelariji, ako baš prigusti.

Pošao sam niz hodnik s mobilnim telefonom u jednoj i upaljačem u drugoj ruci.

- Kako je bilo danas u školi?

Ušao sam u kancelariju oca Tima i osetio vlažni vonj popušenih cigareta i starih novina.

- Smrdi kao da vam se neki beskućnik uselio u kancelariju - rekao sam.

- Dugo mi je trebalo da postignem taj efekat. Nemoj da čistiš.

Iskopao sam pakovanje keksa iz zgužvane kutije na polici oca Tima i vratio se u svoju sobu.

- I, kako je bilo? - ponovo je pitao. Zar je stvarno želeo da preuzme dužnosti oca sad kada Fildinga više nema?

- Bilo je dobro, dosadno, ništa posebno - čuo sam nervozu u svom glasu koju nisam uspeo da prikrijem.

- Znaš - rekao je i zastao da povuče dim cigarete. Mogao sam da zamislim kako mu dim izlazi na nos dok govori, kako otresa pepeo s pantalona od crnog poliester. - U redu je što ti nedostaje. Nedostaje i meni. Znao sam ga verovatno bolje nego iko drugi.

- Sumnjam - rekao sam, ljubomoran pri samoj pomisli na to koliko je otac Tim imao prilike da uživa u Fildingovom društvu. Zapitao sam se i koliko tačno otac Tim zna, i šta je spreman da ispriča.

Nastupila je još jedna duga pauza.

- Pričao mi je o tebi - konačno je rekao. - I to mnogo.

- Moram da idem - rekao sam i ustao bacivši pogled na sat i shvativši da ću zakasniti da se nađem s Majlom i O.

- Siguran si da je sve u redu? - ponovo je pitao.

-Jeste, stvarno - u školi je bilo dobro. Kao i uvek. Vratite se brzo pa ćemo da vidimo šta ćemo.

Odmaknuo sam slušalicu od uha i čuo ga kako govori: -Pažljivo s tim upaljačem - dok sam prekidao vezu.

Nisam bio raspoložen da se spakujem i pobegnem od O. i Majla. Bili smo umešani u nešto za šta smo sve troje znali da nema smisla, i ovo sam mogao da rešim samo tako što ću razgovarati s njima, tako što ću im reći istinu o tome šta se dogodilo. Ili barem delimičnu istinu.

Postoji prečica kroz šumu između parohijskog doma i škole, koju učenici uglavnom izbegavaju. Nije nam zvanično zabranjeno da idemo tuda, ali postoji jeziva urbana legenda o njoj, u kojoj se pominju učenik, dva odsečena prsta i opasni begunac iz državne ludnice. Ludnica nije daleko od škole i priča je prilično dobra, pa u šumi uglavnom nema ljudi. Ali ipak, put oko šume je dvaput duži, pa sam

pošao blatnjavom stazom, dok su mi se mokre grančice kačile za jaknu.

20.12: Stigli smo... gde si?

Prošao sam pored natrulog panja i omirisao sve gušći vazduh kuckajući poruku: *Tu sam za 3 min, minus 2 prsta.*

Gusti zid kupinovog grmlja prostirao se s obe strane vijugave staze kojom sam se približavao školi. Ustalاسani brežuljci bili su obrasli kvrgavim trnjem koje je već decenijama vladalo šumom, obavijajući debela obrasla mahovinom, uzdižući se do visine od preko tri metra i gubeći se u sivoj magli.

Kad sam izašao iz šume, na parkingu nije bilo nikoga, i shvatio sam da Majlo još nije stigao. On nije imao strpljenja nikoga da čeka. Poslao sam mu poruku u kojoj je bila samo jedna reč: *lažovčino.*

Jedva sam se suzdržao da ne potrčim kad sam primetio farove kako skreću na dugi prilaz školi, a telefon mi je zavibrirao u ruci.

20.16: Začepi gubicu.

Glasno sam se nasmejao. Kola su se zaustavila i ja sam ušao na zadnje sedišta; osećao sam se bolje nego što sam očekivao.

- Ne bi smeo da kucaš poruke dok voziš. To je opasno - rekao sam.

- Zdravo - dobacila je O. s prednjeg sedišta, ali nije se okrenula prema meni. To je bio prvi put otkako sam je upoznao da nisam mogao da joj vidim lice i pogodim o čemu razmišlja. Nešto kao *Majlo i ja smo razgovarali o tebi. Ne znamo šta da mislimo. Šta ti je?*

Nije mi se dopadao taj osećaj isključenosti. Poznavao sam O. tek jedan dan. Nije smelo da mi smeta stoje opuštenija pred mojim najboljim drugom nego preda mnom. Ali smetalo mi je.

- Slušajte, narode, žao mi je što sam onako odlepio.

- Ma, u redu je - rekao je Majlo. Okrenuo je kola i povezao kroz gustu maglu, bacivši pogled prema suvozačevom mestu. - Sve je kul, zar ne, O.?

Okrenula se da može da me vidi pri prigušenom svetlu. - Nikad niko nije onako pobegao od mene.

Nisam znao šta bih rekao pa sam samo sedeo i tupo je gledao. Skrenuli smo na Bulevar Hejsvil, i setio sam se zvuka udara njenog čela o pločnik.

- Moram nešto da vam kažem - rekao sam s knedlom u grlu. - Ali radije bih da vam to kažem gore na tavanu, ako nemate ništa protiv.

O. je gledala negde između mene i Majla, namrštila se, i na njenom čelu pojavila se slatka borica, ali nisam mogao da prestanem da mislim kako bi na toj savršeno glatkoj koži u ovom času morala da bude ogromna posekotina i krivudavi niz od pedesetak kopči.

- Nikad nisam tako poljubila patos, a da ne slomim neku kost ili da ne poteče krv - rekla je. - U stvari, u životu se nisam tako prosula. - U njenom sam glasu primetio tračak straha koga ranije nije bilo.

- Taj bi snimak odlično prošao na *Jutjubu*- rekao je Majlo. Đuskao je sedeći za volanom. - Sam bi naslov bio strava: *Zgodna trapavica popila patos*.

O. se tiho nasmejala, ali sam prizor je bio strašan i nisam mogao da ga odagnam iz glave. *Zgodna trapavica popila patos*. Nisam imao osećaj da je pravi trenutak da počnemo da zbijamo šale na račun toga kako je O. nekim čudom prošla neozleđena.

Tavan nije bio daleko, možda jedan kilometar, a na putu nije bilo nikoga, pa sam se usput koncentrisao na jednostavne stvari. *Samo vedro, pričaj o bilo čemu, na otvorenom si, možeš i da se pretvaraš da nekom pišeš poruku*.

Uz Lankaster, pa desno pored pijace, u stari centar grada, a onda smo se parkirali i prišli crnim vratima.

- Ovo je tavan? - pitala je O. čitajući znak iznad vrata. - *Odar knjige*. Zar vlasnici nisu tvoji roditelji?

Majlo je klimnuo glavom, gurnuo ključ u bravu i podigao rezu. Pridržao je vrata i ja sam ušao unutra, a odmah za mnom i O.

- Ovde smrdi na crknute knjige - primetila je. - One stare koje niko ne čita.

- Iznenadila bi se - rekao sam, zureći u mrak.

- Moji su nam dozvoljavali da koristimo knjižaru ako ćemo da učimo do kasno, samo pod uslovom da ništa ne diramo i da se ne igramo s katalogom.

- Volimo da se igramo s katalogom - rekao sam. - Pa smo imali problema.

- Dooooobro... - rekla je O. - Ima li ovde nekog svetla, ili ste zadatke pisali u mraku?

Toliko sam puta već bio u knjižari *Odar knjige* da sam se bez problema provukao kroz mrak do daljeg zida i upalio veliki luster.

- Jesi li za mali obilazak? - pitao je Majlo.

Gledajući Majla kako provodi O. kroz knjižaru, pomislio sam kako bi trebalo da napusti školu, preseli se u Čikago i zaposli kao kustos u Prirodnjačkom muzeju Fild.

- Dvoje knjiških moljaca na rubu finansijske propasti pokrenuli su ovo mesto pre deset godina. Moji roditelji su radili s tehnikom, zaradili su i izgubili gomilu love, i završili s podrumom punim knjiga. Kad su imali novca, evo na šta su ga trošili.

O. je razgledala police na kojima su stajale hiljade starih knjiga, naglas čitajući neke od naslova.

- Ove knjige su sve pomalo mračne. Neobična fantastika, klasični horor, apokaliptična naučna fantastika, nepoznati detektivski romani - mnogo toga što se više nigde ne može naći. To im je hobi - ne pitaj zašto.

I gospodin Filding i ja voleli smo naučnofantastične romane, a knjižara *Odar knjige* bila je najbolje mesto na kome smo mogli da ih nađemo. Ali pošto sam upoznao Majla, on i ja bismo na kraju visili na tavanu dok su Filding i gospodin Odar preturali po prašnjavim policama s knjigama.

Majlo je pokazao svih sedam polica s knjigama visokih do plafona kao što stjuardese pokazuju izlaze iz aviona, a O. i ja smo se nasmejali i krišom se z gledali. Pogled joj je govorio nešto između *Je li ovaj ozbiljan?! Sviđa mi se ovo mesto.*

U ono malo slobodnog prostora koji nisu progutale knjige, knjižara *Odar knjige* je imala srednjevekovnog šarma. Jedan od predmeta zaslužnih za tu atmosferu, stari oklop, stajao je iza kase.

- Tata sakuplja te starudije - rekao je Majlo. - Samo da nam vidiš podrum.

Bilo je tu gvozdениh okova, verižnjača, mačeva i ostale gvožđurije, na platformi visoko iznad polica, gde nismo mogli da ih dohvatimo. Sve je bilo kao za Vinsenta Prajsa, sablasne stvari kakve biste očekivali u starom filmu s tamnicama i gomilom sprava za mučenje.

- To je tavan - pokazao je Majlo. - Tamo se stiže samo pomoću merdevina na točkićima. Ako neko pomeri merdevine dok si gore, to je tvoj problem.

- To je to? - pitala je O. Samouvereno je prišla pokretnim merdevinama, dovezla ih ispod tavana i pogledala nas. - Pa, šta čekamo?

Na tavanu su bile četiri stolice i u sredini poveliki okrugli sto, na koji ste mogli da podignete noge. Na stolu je bilo nekoliko knjiga i jučerašnje novine koje je neko zaboravio. Svetlo je bilo nežno i žuto. Crna gvozdена rešetka s prikovanim metalnim gavranima okruživala je platformu. Bilo je to dobro mesto za čitanje, mesto na kome biste lako mogli da izgubite i ceo dan.

- Mislim da znam zašto se O. nije povredila kad je pala - rekao sam s oklevanjem. Sedeli smo na stolicama jedno nasuprot drugom, a veliki zidni sat otkucao je devet uveče. O. je naslonila pete svojih patika na ivicu stola, kao da se sprema da ga poveže kao skejtbord.

- Možda je samo imala sreće i dobro se dočekala - rekao je Majlo. - Dešavaju se i čudnije stvari.

- Ne, nije tako - rekla je O. - Samo sam tri puta gadno pala. Nisam ja ulični skejter. Onakva duga daska ne koristi se za egzibicije - to je *prevozno sredstvo*, momci. Prvi put sam pala istog dana kad sam ga dobila. Na izlazu iz garaže zapela sam o pukotinu u betonu. Skejt se zaustavio, a ja sam poletela dalje. Dlanovi su mi bili krvavi, a oba kolena modra i natečena. Bolelo je. Mislim, *stvarno je* bolelo. Nedelju dana nisam stala na skejt.

- A drugi put si polomila zglob? - pitao sam. O. je podigla ruku i polako mahnula gipsom.

- Čudno je to da čak i nisam baš tako gadno pala. Možda mi je zglob bio slab od prethodnog pada. Ne znam. Samo je pukao.

- Znači, ono danas ti je bio treći pad - rekao je Majlo. Dotakao je tanku crnu bradicu koja je počela da mu raste i zagledao se u okrugli sto. -I nije te zbolelo, čak ni ispod gipsa?

- Očigledno nisam bila sasvim jasna - rekla je O. - Ili me jednostavno ne slušaš. *Uopšte* me nije zbolelo.

- To jeste pomalo čudno - rekao je Majlo.

O. je zurila u mene, njene smeđe oči još su se više caklile pri žutoj svetlosti.

Mogao sam da pobegnem, da zaboravim da se nesreća uopšte dogodila, i da nastavim svoj dosadni život u parohijskoj kući. Ali iz nekog razloga više nisam mogao da ćutim. Verovatno sam pokušavao da impresioniram O. ili Majla, ili oboje.

Bila je to užasna odluka zbog koje ću se pokajati.

- Da li znaš kako je poginuo gospodin Filding? - pitao sam O., ali Majlo je odgovorio.

- Brate, svi to znaju.

Znači, znala je za klizav drum, znala je da smo udarili u široko deblo prastarog drveta.

- Kad smo sleteli s puta - zaustio sam, oklevajući - nešto mi je rekao.

- Šta to? Šta ti je rekao gospodin Filding? - pitala je O. Spustila je noge na pod i skoro sasvim se nagnula preko stola.

- Isto ono što sam ti napisao na gipsu.

O. je nagnula glavu na stranu i pogledala me sumnjičavo, kao da pokušava da reši dugačku matematičku jednačinu.

- A ja pomislila da si pesnička duša - rekla je O. - Baš sam se razočarala.

- Hej, to je i dalje najbolja poruka koju je iko ikada napisao na gips - težio me je Majlo.

- Ne shvatate - rekao sam.

Zavukao sam ruku u džep i izvadio upaljač gospodina Filinga. Taj je upaljač imao svoju priču, ali trenutno je jedino bilo važno da radi.

Otvorio sam upaljač i kresnuo ga; osetio sam miris benzina i plamen je zatreperio. Onda sam stavio dlan direktno iznad plamena i pustio ga da me opeče.

- Prestani! - viknula je O. - Ti si lud!

Pružila je ruku preko stola i pokušala da mi izbije upaljač iz ruke, ali ja sam bio brži.

- Šta je s tobom? - pitao je Majlo.

Deset sekundi, petnaest, plamen je i dalje lizao kožu mog dlana, crven i vreo.

- Džejkobe, *molim te!* - rekla je O. Činilo se da će zaplakati. Sklonio sam plamen i podigao ruku.

- Ljudi, dobro sam. Nisam ništa osetio - rekao sam gledajući O. u oči, dok se ona polako smirivala. - Baš kao ni ti kad si pala sa skejta.

Odmahnula je glavom više ljuta nego uzbuđena zbog ovoga što sam rekao. - Šta se kog đavola događa, Džejkobe?

Pogledom je prešla od mog lica do merdevina koje su vodile dole do vrata, kuda bi mogla da pobegne. Dobro sam razumeo taj poriv. Pokušao sam da zamislim šta misli, do čega ju je nakon samo nekoliko kratkih časova dovelo poznanstvo sa mnom.

- Pogrešio sam - rekao sam. - Ali to ti je verovatno spasio život.

- Ovo je zaguljeno - rekao je Majlo. - Nema nikakvog smisla.

- Šta hoćeš da kažeš? - pitala je O.

Za pet sati, koliko je prošlo otkako sam pobjegao dok se Majlo i O. nisu pojavili na školskom parkingu, imao sam vremena da dobro razmislim o svemu.

- To nije nešto što mogu da vam kažem - rekao sam. -Moram da vam pokažem.

O. je obrisala suzu koja joj je zastala u uglu oka.

- Pokaži nam onda, superdečko.

- Vozili smo se - počeo sam tiho, pod nežnim svetlom na tavanu. - Gospodin Filding i ja. Sve se dogodilo iznenada. Udarili smo u drvo pri brzini od sto na sat. Jeste li ikad prišli nekom od onih starih stabala na putu do obale? Debla su im pri zemlji široka i tri metra. Kad u takvo drvo udarite kolima, kao da ste se zakucali u betonski zid. Nije trebalo da preživim, a kamoli da prođem bez ijedne povrede.

- Doobro - rekla je O. polako, kao da pokušava da u svemu tome nade neki smisao.

- Gospodin Filding mi je *preneone*što kad je izgovorio te reči, a onda sam ja to preneo na O. To je jedino moguće objašnjenje.

- Ti si poludeo - rekao je Majlo.

- Složio bih se s tobom da sve ovo ne ukazuje na suprotno. Kako drugačije to da objasnim? Udarili smo o džinovsko drvo pri brzini od sto na sat. *Sto*,Majlo. Trebalo bi da sam mrtav kao i gospodin Filding, ali sam se izvukao bez ogrebotine. Mogu da prinesem plamen koži i držim ga tu koliko god hoću. O. je danas iz sve snage poljubila asfalt i nije ništa osetila. Nisam lud.

- Daj mi upaljač - rekla je O. i ispružila ruku preko okruglog stola zatrpanog knjigama. Video sam uzbuđenje na njenom licu.

- Mislim da to nije dobra ideja.

- Onda ga daj meni - rekao je Majlo. - Hoću i ja. Reci te reči meni, da vidimo hoće li upaliti.

Čekao sam, ne znajući šta da radim, i gledao čas njega čas nju.

O. je dobacila: - Hajde, Džejkobe, reci jednom od nas. Zar ne želiš da vidiš da li to stvarno radi tako kao što misliš da radi?

Nisam mogao da utvrdim da li je O. bila ozbiljna ili se šalila. Možda mi nije verovala, a možda je zaista bila radoznala.

- Držao sam dlan u plamenu deset minuta u parohijskom domu - rekao sam. - Verujte mi, radi.

- Onda sigurno i na meni još radi - rekla je O. Podigla je ružičasti gips iznad stola, s namerom da ga udari dovoljno jako da razbije svaku

košćicu u ruci.

- O, nemoj! - viknuo sam. - Uzeo sam ga nazad! Zaustavila je ruku iznad stola i držala je tu dovoljno dugo da dobro razmisli o mojim rečima.

- Kako to misliš, uzeo si ga nazad?

- Mislim... više nemaš moć.

- Otkud znaš, možda je oboje imamo? I kako si je to uopšte *uzeo nazad*?

- Slučajno, kao i kad sam ti je preneo.

Ovo nije zvučalo kako treba; kao da nisam ni nameravao da spasem O., pa sam počeo iz početka.

- Hoću da kažem, ležao sam na krevetu i razmišljao o tome kako smo se upoznali i šta se sve dogodilo. Stigao sam do trenutka kad sam napisao one reči na tvoj gips.

- Misliš, ove reči? - pitala je O, i okrenula gips tako da mi reči budu ispred nosa.

- Da, mislim na njih. Stalno sam ih govorio, šaputao, ali činilo mi se da nešto nije u redu. Kao da je nešto napolju i pokušava da se vrati unutra, ali ne može, osim ako nešto promenim. Zato sam rekao nešto drugo. *Ja sam neuništiv*. I mogao sam... Ne znam... Kao da sam *osetio* kako se moć vraća u mene.

- Jezivo - rekao je Majlo.

- A posle toga - nastavio sam, gledajući u O. - počeo sam da imam osećaj da ti više nisi bezbedna, ali ja jesam. Kao da ništa ne može da me povredi. U tom trenutku sam izvadio upaljač.

Ružičasti gips se još jedan trenutak njihao iznad stola, a onda je O. digla ruke od te ideje i zavalila se u stolicu.

- Prenesi moć na Majla - rekla je O. - Odalamiću ga, pa možeš opet da je uzmeš. Tako ćemo usput da je testiramo.

- Ma ovo je zezanje - rekao je Majlo. - *Nemoguće* da je stvarno.

Želeo sam da se složim s Majlom i nadao sam se da je u pravu, ali znao sam da nećemo nikad ustanoviti o čemu je reč ako se sve troje ne budemo složili šta *to* zaista jeste.

- Ti si neuništiv.

Majlo je udahnuo duboko i dramatično. - Osećam se kao da bih mogao da skočim sa *Empajer stejt bildinga*.

- Ne zafrkavaj - rekla je O. - Ovo je ozbiljno.

- Hajde - rekao je Majlo. Pogledao je prvo mene pa O., sa smeškom, ali i nelagodnim osećajem da će ga jedno od nas dvoje svakog trenu zveknuti u nos.

- Stavi ruku na sto - naredila mu je O.

Majlo je odmahnuo glavom u neverici. - Samo pazi, molim te - rekao je, polako pružajući ruku i šireći prste na stolu. - Sutra imam test iz hemije. Trebaće mi svi prsti.

O. je podigla ruku s ružičastim gipsom i svom snagom raspalila Majla po prstima. Uzviknula je i prigrllila polomljenu ruku, privukla je kolena grudima i sklupčala se na stolici.

Prevarila me je. Htela je da proveri i sebe i Majla odjednom, i uspela je. Svi smo istog trenu znali da O. nije imala nikakvu neobjašnjivu zaštitnu moć.

- Znao sam da to nije dobra ideja - viknuo sam i poleteo oko stola do nje.

Zaklonila je lice kosom. - Udarila sam se mnogo jače kad sam pala na ulicu - odgovorila je promuklo.

- Hej, društvo... - rekao je Majlo.

O. je sklonila kosu s lica i oboje smo pogledali Majla. On je skupio prste u pesnicu, a zatim ih ponovo raširio.

- Nisam ništa osetio. - Nasmejao se i odmahnuo glavom. - U životu nisam video ništa luđe.

O. je zdravom rukom podigla knjigu sa stola.

- Budi miran.

Osmeh je nestao s Majlovog lica kad je O. zamahnula i bacila knjigu. Bila je velika, u tvrdom povezu, i pogodila je Majla pravo posred lica.

- To ti je zato što me ruka boli zbog tebe! - rekla je O.

- Uopšte mi ne smeta! U stvari, skoro da je prijalo. Samo udri!

Majlo se stvarno uživeo, i moram priznati da ga je bilo zabavno posmatrati. I ja sam se smeškao - barem dok O. svoje napade nije usmerila ka meni. Bez ikakvog upozorenja, nagnula se prema meni i udarila me je u rame. Nemojte misliti da devojka ne ume jako da udari kad poželi.

- Jesi li osetio? - pitala je O. Bila je radoznala kao i celog dana. Nešto u vezi s ovim eksperimentom stvarno ju je fasciniralo.

- Jesam, osetio sam - odgovorio sam trljajući rame.

O. me je gledala kao da sam laboratorijski pacov koga je upravo uhvatila za rep i vrtela iznad glave, a potom spustila ošamućenog

nazad na laboratorijski sto.

- Jedva sam te i pipnula - rekla je. - Praktično sam te pomazila.

- Ne bih voleo da te vidim besnu.

Majlo je stavio palac na sto i udarao ga knjigom kojom ga je O. gađala. Izgledao je kao neki luđak dok je podizao knjigu uvis i hrbatom udarao sopstveni prst.

I mene je obuzela radoznalost i morao sam da odvedem naš eksperiment korak dalje tako što ću zatvoriti oči i izgovoriti reči u sebi.

Ja sam neuništiv.

Tri sekunde kasnije Majlo se ponovo udario, i ovoga puta je osetio udarac. Bacio je knjigu s tavana kao da je lopta. Stranice su lepršale dok hrbat nije pogodio policu, a zatim je knjiga odletela na drugu stranu.

- Odlična ideja, iskali bes na knjizi - promrmljao sam. Majlo je odmahivao glavom psujući kao kočijaš, ali O. više nije rekla ni reč. Izgledalo je kao da sve upija i proračunava različite mogućnosti.

- Izgovorio si reči, zar ne? - pitala je. O. nije gledala u mene, ali znao sam kome je uputila to pitanje.

- Baš ti hvala, brate - rekao je Majlo. - Sledeći put bi bilo lepo da me upozoriš.

- Nisam ništa rekao - odgovorio sam, razmišljajući o onome što *jesam* uradio.

- *Bože*, ovo je baš konfuzno.

- Nisam ih izgovorio naglas, ali jesam u sebi.

- Zanimljivo - rekla je O. - Znači, samo si ih *pomislio*, i Majlo sad ima slomljen palac.

- Nije polomljen, ni slučajno. Dobro je.

Tavan ionako nije bio velik, ali O. je bila bliže nego što sam očekivao. Podigla je pogled i dotakla mi obraz prstima polomljene ruke, od čega mi je krv brže prostrujala.

- Mislim da će mu biti dobro - rekla je i predivno se osmehnula.

Bio sam suviše opčinjen O. da bih video kako Majlo podiže knjigu. Zavitlao ju je kao frizbi, pravo u moj stomak. Pogodila je malo niže, tačno tamo gde najviše boli, i ja sam se presamitio.

- Zašto si je bacio tako jako? - viknula je O.

- Nisam jako, samo niže nego što sam hteo. Izvini, drugar - rekao je Majlo kroz smeh, iako se i sam malo zgrčio. Činilo se da je O. sve to smislila, i dala mu mig dok nisam gledao.

Uspravio sam se i shvatio da me udarac u stvari uopšte nije zboleo. Kakav čudan osećaj: kad očekuješ da te nešto zaboli, i shvatiš da nije.

Mogao sam da zamislim koliko bi privlačno i opojno bilo doživeti svet na ovaj način, kao mesto na kom ništa ne može da te povredi.

- Moram da se vratim kući do pola jedanaest, ili ću imati ozbiljnih problema - rekla je O., prekidajući naš mali eksperiment uzajamnog maltretiranja.

- Šališ se - rekao je Majlo.

- Ne znaš ti moju mamu. Ima da me kazni. Nećemo uspeti ovo da provalimo ako ja budem zaključana u kuću posle škole.

- Pa, bilo je zabavno - rekao sam. - Moramo ovo uskoro da ponovimo. - Oboje su se nasmejali iz kurtoazije, a Majlo je pošao niz merdevine.

- Sačekaj čas - rekla je O. - Imamo vremena za još jedan mali eksperiment, samo ako budemo brzi.

Sačekao sam na tavanu, a ona je sletela dole, grabeći dve po dve prečage. Kad je stigla u podnožje merdevina, odgurnula ih je u stranu.

- Ovaj... a da mi malo pomogneš? - rekao sam.

- Skočil!

Od tavana do prizemlja knjižare *Odar knjiger* razdaljina je bila tri i po, možda četiri metra. Nije baš toliko strašno, ali je dovoljno visoko, posebno uz prigušenu žućkastu svetlost i nesigurne površine na koje bih mogao da se dočekam. Gomile knjiga, stolovi, stolice - kud god da se okrenem, nisam video više od pola kvadratnog metra čistog prostora.

- Hajde, Džejkobe, moram da idem - rekla je O. gledajući na sat. - Deset i dvadeset je. Ako zakasnim, ti si kriv.

- Vрати mi merdevine - rekao sam.

O. me je gledala i smešila se. Nisam imao kud. - Ti si neuništiv, sećaš se? Ovo je za tebe prosto ko pasulj.

- Uradi to već jednom, čoveče! - rekao je Majlo. - U najgorem slučaju, uganućeš članak. Hajde! Žurimo!

Nekoliko puta sam duboko udahnuo, ugledao deo slobodnog prostora između stolice i lampe i skočio.

Postoje barem dve loše stvari u vezi s padanjem na podnu lampu. Kao prvo, umeju da budu oštre, nešto kao koplje s abažurom na vrhu. Lampa ka kojoj sam poleteo bila je visoka, gotskog stila, s tankim, gvozdenim postoljem.

Druga gadna stvar s padanjem na lampu jeste to da u njima obično ima struje. Ako je lampa uključena, a vi ste skočili nekako u njenom pravcu, imate otprilike isti koeficijent inteligencije koliki i kocka kačkavalja.

Zakačio sam vrh lampe podlakticom, sijalica je eksplodirala u oblak varnica i stakla. Najoštriji deo grla sijalice probio mi je jaknu i došao do kože. Lampa se preturila i polomljeno staklo zaseklo je rukav moje jakne. Glavom sam udario o tanku staru prostirku bačenu preko tvrdog daščanog poda, a onda sam se otkotrljao dalje.

- Ne diraj ga! - uzviknula je O.

- U redu je - rekao sam. - Mislim da sam dobro.

Ali po njihovim pogledima, video sam da nešto nije u redu. Pogledao sam udesno i video varnice koje su mi izbijale ispod ruke - pravo u telo.

- Ako ga dotakneš, udariće te struja - rekla je O. Majlu. - Spržiće te, kao što bi trebalo i njega.

Dograbio sam lampu i izvukao je iz jakne. Začuo se prasak i najednom je cela prostorija bila u mraku. Prašnjavi tračak slabašne svetlosti dopirao je s ulice. Ustao sam i počeo da se prepipavam, da vidim jesam li povređen.

- Dobro sam, narode - rekao sam. Ovoga puta čuo sam nevericu u sopstvenom glasu, i prvi put shvatio koliko je sve ovo postalo opasno. Iznenada, O. je dotakla moj dlan u mraku. Ruka joj se tresla, ali je bila topla.

Majlo je tumarao naokolo tražeći baterijsku lampu ili sveću, mrmrljajući naglas šta mu se motalo po glavi. - Ovo je van pameti... nema nikakvog smisla... tata će poludeti... dođavola!

- Žao mi je – prošaputala je O., neverovatno blizu mog uha.

- Šta nije u redu? - pitao sam jer je zvučala drugačije, kao da se nekako ona povredila kad sam ja pao. Odmakla se i odgovorila glasno.

- Ništa. Samo... Ne znam, ne osećam se baš dobro. Mislim da ću povratiti.

- Čekaj! Nemoj u radnji! - viknuo je Majlo. Pronašao je baterijsku lampu ispod pulta i upalio je. - I ovako ću imati dosta toga da objašnjavam.

Majlo je izveo O. napolje i ona se ispo vraćala u odvod za kanalizaciju, naslonivši ruku u gipsu na parkirana kola. Nas dvojica

smo pričali o svemu i svačemu i pretvarali se da ne obraćamo pažnju. Koja još devojka voli da je dva momka gledaju kako povraća?

O. je ustala i nadlanicom obrisala usta, a zatim se okrenula ka nama.

- Ima li neko maramice?

- Da, mislim, ne - rekao sam. Skinuo sam svoju pocepanu jaknu i prebacio joj je preko ramena. Na sebi sam imao samo majicu, i ona mi je dotakla podlakticu, tamo gde je koža meka i osetljiva. Prstima mi je prešla preko ruke, kao da traži posekotinu ili ogrebotinu, ali nije mogla ništa da nađe.

Obrisala je lice pocepanim rukavom moje jakne. - Mislim da mi je sad dobro. Možete li da me odvezete kući?

Seli smo u kola i dugo niko nije rekao ni reči. Samo smo gledali kako se smenjuju svetla na semaforima i slušali škripu guma po vlažnom asfaltu. Živela je u jednoj od starijih, oronulih stambenih zgrada na samom kraju grada. Ne znam zašto sam očekivao nešto drugo, ali možda zato što mi je ona izgledala tako savršeno, pomalo sam se iznenadio videvši da ne živi u savršenom okruženju.

- Deset i dvadeset devet - rekao je Majlo. - Opet si u svom zamku, a imaš još ceo minut.

- Hoćeš da te ispratim do stana? - pitao sam je sa zadnjeg sedišta.

Nije mi odgovorila, samo je odmahнула glavom kad sam iskočio iz kola i stao pored nje.

- Vidimo se sutra? - pitao sam. Imao sam užasan osećaj da je ova čudna noć sve promenila, i to nagore.

- Aha. Mogu li da zadržim jaknu?

- Naravno, da, zadrži je. Možeš i da je zašiješ ako stigneš.

O. mi se nasmešila i otišla, a ja sam seo na prednje sedišta pored Majla.

- Zašto se odjednom osećam kao peti točak? - pitao je Majlo izlazeći s parkinga i slobodnom rukom prelistavajući *ajpod*.

- Ne bih znao. Kako ti je palac?

- Boli kad puštam muziku, ali preživewću. Vozili smo se u neprijatnoj tišini.

Započeli smo nešto što niko od nas nije razumeo, a nikako nismo mogli ni da naslutimo kako će se to završiti.

JEDANAEST DANA DO PONOĆI

Kao da je prošlo mesec dana od prvog do poslednjeg časa tog dana, iako smo na odmorima koristili vreme da potajno razmenjujemo ideje. Ono malo što smo uspeli da prošapućemo jedni drugima na hodniku sastojalo se uglavnom od beskorisnih, kratkih rečenica.

Imam ideju, moramo nešto da probamo.

Nećemo o ovome da pričamo preko poruka, za slučaj da ih neko vidi, ili da nekom od nas oduzmu telefon.

To bi bila katastrofa.

Vidimo se na parkingu posle škole.

Ono čudo je još kod tebe, jel da?

Poslednje pitanje postavila je O., koja mi se prišunjala iza leđa i bocnula me oštrom olovkom. Kad sam klimnuo glavom, gurnula je olovku, prvo lagano, a zatim dosta jače.

- Još radi?

- Ne. Upravo si me otrovala olovom. Mislim da si mi probola i srce.

- Olovo se više ne koristi za pravljenje olovaka. Ovo je grafit.

Kad je pošla na sledeći čas, njena ruka mi je kliznula preko leđa; ona se osvrnula i dobacila mi osmeh. Počeo sam da razmišljam o tome kako je došlo vreme da popričam s Majlom o tome kako se ona neće isprečiti između nas, jer sam već planirao gde ću da je izvedem na naš prvi zvanični sastanak. Trebalo je još samo da skupim hrabrosti da je pozovem.

Škola *Sveti krst* bila je suviše mala da bi timski sportovi bili posebno popularni, pošto niko nije znao hoćemo li sledeće godine imati dovoljno dobrih igrača da popunimo ceo tim. Pojedinačni sportovi su prevladavali, a otac Tim je voleo tenis. To je bio najvažniji sport u *Svetom krstu*. Celog dana Itan me je gnjavio da konačno izađem na teren i odreknem se titule šampiona. Nije hteo da me ostavi na miru ni na pauzi za ručak, i napokon sam morao da popustim. Ili ću igrati s njim, ili će nas smarati na svakom odmoru.

- Razvali ga, ali brzo - progundao je Majlo kad smo se rastali pre poslednjeg časa. - Imamo preča posla.

- Samo ga pusti da pobedi - predložila je O. Ona i ja smo pošli na čas veronauke, koju je držao otac Tim. Svi smo se iznenadili videvši da se vratio iz Sijetla dan ranije.

- Mislili ste da ćete se izvući s ocem Blejkom - rekao je, hodajući tamo-amo ispred svog stola. - Pa, danas nije vaš dan.

Otac Blejk je bio penzionisani sveštenik iz parohijskog doma koji je časove zamene pretvarao u grupne seanse učenja. Bio je pomalo nagluv i oko deset puta na sat vremena morao je dobro da se iskašlje u maramicu.

Otac Tim, koji je imao dovoljno vremena za razmišljanje dok je vozio nazad iz Sijetla, započeo je čas postavljajući zanimljivo pitanje, kao što su njegovi časovi obično i počinjali.

- Ko će od vas koji ste trenutno u ovoj učionici otići u pakao?

Nekoliko ljudi se nasmejalo, troje je kao iz topa podiglo ruke, a Itan je pokazao mene.

Uprkos tome što mi je Itan umalo prstom iskopao oko, pitanje oca Tima navelo me je na razmišljanje o sopstvenoj smrtnosti.

Ako sam neuništiv, da li to znači i da ću živeti zauvek?

Nisam to znao, ali sama pomisao je bila zastrašujuća.

To je sigurno bilo trik pitanje. Moralo je da bude. Uprkos tome što je otac Tim nosio uobičajenu crnu mantiju i beli okovratnik, ta mu odora, po mom mišljenju, nije pristajala. Njegovi su teološki stavovi bili poput sive izmaglice: kod njega ništa nije bilo crno-belo. Od svojih učenika nije očekivao napamet naučene odgovore iz udžbenika za veronauku. Tražio je od nas da zaista *razmišljamo* o njegovim pitanjima.

Ko će od vas koji ste trenutno u ovoj učionici otići u pakao?

O. me je pogledala, i ja sam pogledao nju. Osmehnuli smo se. To mi je definitivno ometalo koncentraciju.

- Hoće li gospodin Bo Džengls otići u pakao? - pitao je otac Tim.

Skoro svi su se nasmejali, a mnogi su i klimnuli glavom, jer je gospodin Bo Džengls bio žuti mačor iz biblioteke poznat širom škole po izraženoj sklonosti ka grebanju i ujedanju.

- Taj mačor je uklet - rekao je Itan.

Otac Tim, želeći da nas uvuče dublje u raspravu, odgovorio je istog trena.

- Zašto to kažeš? Kakav bi razlog Bog imao da pošalje mačora u pakao?

- Dajte, oče, Bo je čudovište. Mrzi ljude.

- Ljudi mrze - rekao je otac Tim. - Životinje rade ono za šta su stvorene, a nisu stvorene za osećanja.

Pokazao je prema O, koja je iznenada podigla ruku.

- Ne slažem se s vama. Naš pas ima osećanja. Otac

Tim se ljubazno nasmešio.

- Naučni dokazi ne govore u prilog tome. Ti samo misliš da je tvoj pas srećan ili tužan ili mrzovoljan, ali u stvari nije.

- Nije u pitanju on nego ona, i jeste.

- Kako se ona zove?

- Klarisa.

- U redu, hajde da razgovaramo o Klarisi. Ti je pomaziš, ona počne da maše repom i ti pomisliš - hej! Pogledaj ti to! Moj pas je srećan! Ali šta ako ona samo instinktivno reaguje tako da ti *pomisliš* da je srećna?

- Kakve to veze ima s paklom? - pitao je Itan.

O. je nastavila: - Ako instinkti i emocije daju iste rezultate, kakva je razlika između njih? Kad dođem kući, Klarisa je uzbuđena kad me vidi. Srećna je.

- Misliš li da bi Klarisa mogla i da se naljuti na tebe? Da li bi poželela da te povredi ako bi joj uskratila hranu?

- U njoj nema ni trunke zlobe. Gospodin Bo Džengls je dobio i njen deo.

Počeo sam da uviđam šta otac Tim pokušava da kaže. Podigao sam ruku i on me je prozvao.

- Životinja ne ubija zato što je ljuta; ubija zato što je takva stvorena. Kao što lav ubija antilopu. Nije ljut, samo je gladan, i za lava je to u redu. Ljudi ubijaju jedni druge iz sasvim drugačijih razloga.

- A lavovi nemaju savest - rekao je Itan.

Otac Tim je prišao tabli i belom kredom napisao reč *savest*. Čim sam je ugledao, pomislio sam kako u *Južnom grebenu* verovatno nemaju te starinske krede.

- Da li Klarisa ima savest?

Pokazao je reč na tabli i ponovo pogledao O.

- Možda.

- To „možda“ nam baš i nije od koristi, bojim se. Ali vidim zašto ti je to teško. Želiš da Klarisa oseća nešto što ne može da oseti.

- Ne slažem se. Klarisa oseća nešto, samo ne sve.

- Zanimljivo. To mi nije palo na pamet - rekao je otac Tim. On je bio iskren sveštenik, i zamišljeno je protrljao beli okovratnik i svoju crvenu bradu, zagledavši se kroz prozor koji je gledao prema dvorištu.

- Hoćete da kažete da životinje ne idu u pakao? - pitao je Nik. Sedeo je pored Fila, koji je jedva primetno klimnuo glavom.

- Nismo još ni utvrdili da li pakao zaista postoji - rekao je otac Tim. - Ne možemo da šaljemo pse, mačke i decu na mesto koje ne postoji.

I ovo je bilo uobičajeno, iznošenje argumenata koji bi nas izokola naveli da ponovo razmislimo o svemu što je rečeno. Da li nam je ovaj katolički sveštenik upravo rekao da pakao ne postoji?

Otac Tim je stao ispred stola i pogledao razred koji je ćutao. - Ne mislim da se Bog na isti način obraća životinjama kao i nama, i to nas čini veoma posebnima - rekao je. - Nama savest govori kad smo krenuli pogrešnim putem. Bele rade, hrastovi, mravi, bubašvabe, žabe, konji i da, čak i Bo Džengls i Klarisa, suštinski se razlikuju od nas. Oni nemaju izbora; samo mi imamo tu privilegiju.

- Ali to i dalje ne odgovara na pitanje o paklu - rekao sam. - Biblija kaže da pakao postoji. Vi kažete da ne postoji?

Otac Tim je skočio i u tri duga koraka prišao tabli. Ispisao je stih iz Biblije. Kad bi to uradio, podrazumevalo se da će svi iz stola izvaditi izdanje Biblija s nekoliko verzija prevoda i pronaći ispisani stih, i svi smo počeli da ga tražimo.

Stih je bio iz Poslanice Kološanima 1:20, i brzo sam ga pronašao jer je to Novi zavet, čiji redosled poglavlja držim u malom prstu.

Kad sam ga pronašao i podigao pogled, video sam da je otac Tim ispisao jedanaest stihova na tabli, i još je pisao. Nikad nisam video da to radi - niko od nas nije - i za svakim stolom ruke su mahnito prelistavale primerke Biblije.

Poslanica Filibljanima, 2:10-11, Knjiga otkrovenja 5:13, Jevrejima 1:2, Prva poslanica Timotiju 2:6, Jevanđelje po Jovanu 3:36, Titu, 2:11, i tako dalje, sve dok cela tabla nije bila ispisana, a mi smo sedeli i zurili u nju ne znajući šta da radimo.

Kad se otac Tim konačno okrenuo, pogledao nas je kao da se zadihao od napora i mora da zastane da bi povratio dah.

- Mogao bih da nastavim - rekao je. - Ali mislim da će i ovo bar delimično odgovoriti na naše pitanje o raj i paklu i tome ko će gde završiti.

- Možete li da parafrazirate? - pitala je O. - Malo je preobimno.

Otac Tim je uzvratio pogled čitavom razredu i počeo da recituje stihove po sećanju. Izgovorio ih je sve ne okrećući se prema tabli, sve gromkije sa svakim narednim odlomkom, kao da su te reči napisane baš zato da bismo ih mi čuli, i da nam ih on prenosi kao glasnik. Završio je Prvom poslanicom Timotiju, ruku podignutih u vazduh, kao

na nevidljivom krstu: - Koji sebe daje u otkup za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.

Na trenutak je vladala tišina dok je zurio u učionicu punu zbunjenih učenika.

- Hoće li ovo da bude na testu? - pitao je Itan. Siguran sam da su svi poželjeli da se nasmeju, ali skoro niko nije.

- Neke se reči stalno ponavljaju u ovim stihovima - odgovorio je otac Tim. - Ali lako je shvatiti šta nam svi oni poručuju. Ljudi već dugo kriju, ignorišu ili jednostavno ne shvataju tu poruku. Šteta je koliko retko je čujemo, koliko se trudimo čak i da je prikrijemo.

Pogledao je pravo u mene, ni u koga drugog, i imao sam osećaj da se, bez obzira na to kome se još obraćao, ova poruka odnosila samo i isključivo na mene.

- Evo odgovora za tebe, O.: Sva stvorenja, svi muškarci i sve žene, sva deca, svi psi i mačke i cveće i planine, svi su spašeni. Ako to nije istina, onda je sve zajedno verovatno laž. Pretpostavimo na trenutak da ti, O., nisi izabrala Boga. Da li to sprečava Njega da odabere tebe? Iz svih ovih stihova, zaključujem da ga ne sprečava. On spašava ili sve, ili nikoga.

Ovo je baš bilo radikalno. Neki dobri roditelji katolici zbog ovoga bi sigurno podigli ustanak. Škola je pukla, a sveštenik prolupao.

Počeo sam da se pitam šta je sve gospodin Filding vremenom ispričao ocu Timu. Da li je znao da možda nikad neću umreti, da ću možda živeti zauvek, zatočen na zemlji, i da nikad ni sam neću moći da pronađem odgovor na pitanje da li pakao postoji?

- Vidimo se, luzeru.

To mi je dobacio Itan kad me je posle škole razvalio pred povećom publikom, a zatim otrčao s terena da se nađe s Marisom.

Tu je trebalo da se osmehnem i odem. Mogao sam da izbegnem veći deo onoga što je usledilo da sam samo držao jezik za zubima. Ali osećao sam se nepobedivim; zamisao da sam neuništiv preuzela je kontrolu nada mnom, iako u tom trenutku još toga nisam bio svestan. Terala me je da u najpogrešnijem trenutku izgovorim najgore gluposti.

- Znaš li u čemu je tvoj problem? - doviknuo sam mu. Itan je istog trena stao, okrenuo se i pogledao me ljutito, kao da samo čeka da opet makar i zucnem.

Oklevao sam, i on je pošao prema meni, dobacivši Marisi reket da mu ga pričuva.

- Reći ćeš mi u čemu je moj problem, ili moram da pogađam?

- Ti si totalni kreten, Itane, prosto je tako.

Itan je nastavio da mi prilazi, smešeći se i odmahujući glavom kao da mu se obratio bezumni idiot.

- Samosažaljevaš se jer sam te razmazao?

Uneo mi se u lice, osećao sam njegov dah koji je smrdeo na ručak.

- Ili što više nema tvog lažnog tatice?

Imao je držanje vrhunskog sportiste s previše samopouzdanja koji još nije na svojoj koži osetio prvu veliku povredu.

- Povuci reč - rekao sam.

- Ne nameravam - rekao je Itan, a njegov nos je praktično dotakao moj.

Ako je istina da njegovi udarci ne mogu da mi naude, šta me je sprečavalo da tu, na licu mesta, promenim lični opis ovom školskom siledžiji?

- Kažem ti, Itane, bolje ti je da povučeš reč. Ne znaš s kim se kačiš.

To je prelilo čašu. Itan se grohotom nasmejao kako bi privukao pažnju i gurnuo me obema rukama dovoljno jako da sam se sapleo i pao na asfalt.

Gomila se okupila da posmatra krvoprolice.

- Stvarno nije trebalo to da uradiš - rekao je Majlo. On je znao istinu, da ništa što Itan može da mi uradi više ne može da mu pomogne.

- A da odeš da popraviš šminku umesto što se mešaš u ovo? - rekao je Itan, besno gledajući Majla.

- Nemoj posle da kažeš da te nisam upozorio. Nekada davno, u ovom trenutku bih pobegao, što dalje i što brže, čim nanjušim opasnost, ali sad nisam mogao da odustanem. Nešto se u meni promenilo. Pošao sam prema njemu sa stisnutim pesnicama, Itan mi je zario ruku u stomak, očekujući da se presamitim i povratim po svojim cipelama.

Ali ja nisam ništa osetio. - Moraćeš bolje da se potruđiš.

I potruđio se. Stisnuo je pesnicu i tako silno zamahnuo da je pravo čudo što nije potpuno promašio moju glavu. Zakačio me je pored uha dovoljno snažno da izgubim ravnotežu.

Dve sekunde kasnije ponovo sam bio na nogama, ovog puta sam se *ja njemu* uneo u lice. Zgrabio sam ga za ramena i udario čelom o njegovo, uz zvuk kao da je lubenica pala na trotoar. Itan se zateturio, zbunjen i šokiran, a okupljene devojkice uzdahnule su uglasi.

- Rekao sam ti - zakikotao se Majlo.

Posmatrao sam kako Itanove oči preplavljuje bespomoćni bes. Prešao je pogledom preko okupljenih lica i video da nema ničiju podršku.

- Nešto ovde nije u redu. Trebalo bi da se previjaš na zemlji.

- Možda, a možda ti samo ne udaraš onako jako kao što si mislio.

- Zaboravi. - Itan je slegnuo ramenima, pokušavajući da sačuva ono malo dostojanstva što mu je ostalo, i pošao prema grupi devojaka među kojima je bila i Marisa. Obično bi ga prihvatile, ako ni zbog čega drugog onda zato što je bio popularan. Ali ovoga puta svi su se razmakli, ostavivši Itana da stoji sam dva metra od mesta na kome se nalazio kad me je udario.

Najverovatnije su ga ove neočekivane okolnosti podstakle da počne da priča o stvarima koje je očigledno čuvao za neki pametniji trenutak.

- Vi znate da je ovo mesto propalo, zar ne? Otac Tim je sišao s uma. *Sveti krst* je već bio osuđen na propast, ali ona propoved na času je definitivno prva na listi njegovih gluposti. Kao da *želi* da zatvori školu. Drago mi je što ću ja da se izvučem pre nego što sve ode dođavola.

- Šta hoćeš da kažeš? - pitao sam.

- Ionako ćemo svi završiti u *Južnom grebenu*. *Sveti krst* je bankrotirao. Ako nema novca, nema ni škole. Gde na svetu još vodoinstalater predaje istoriju? *Ma, hajde!*

Odmahnuo je glavom i pogledom obuhvatio sve okupljene. Ja, Majlo, Nik, Fil, O., čak i Marisa i nekoliko drugih devojaka okupili smo se da ga čujemo.

- Baš me briga - Itan je slegnuo ramenima. - Ako vi hoćete da ostanete u ovoj rupi do samog kraja, to je vaš problem. Ja dižem sidro.

Obgrlio je Marisu oko ramena, ali ona je grubo odgurnula njegovu ruku i viknula mu u lice: - Onda idi!

Bacila je Itanov reket na parking. Niko nije hteo da ga pogleda u oči kad se Marisa udaljila sa svoje dve drugarice. Više nije bilo sumnje, najboljeg sportistu *Svetog krsta* javno je ponizila grupa njegovih vršnjaka. Bio je gotov.

- Okružen sam luzerima - rekao je Itan odmahujući glavom i nasmejao se, iako smo svi znali daje bio sasvim utučen. - Pobrinuću se da svi u *Južnom grebenu* saznaju da su ovde ostali samo pederi. -

Dobacio je još nekoliko uvreda preko ramena odlazeći prema parkingu da potraži svoj teniski reket od sto dvadeset dolara.

- Ko bi rekao da je Itan takav zagriženi katolik? - rekao je Fil. - Ne mogu da verujem da je uopšte *slušao* oca Tima danas na času.

- Njegovi su roditelji puni ko brod i *totalni* katolici - odgovorio je Nik. - Ako se oni povuku, *Sveti krst* bi stvarno mogao da pukne.

- Trebalo je da obrišeš patos njim - rekao mi je Majlo bez i trunke sarkazma u glasu. - Nećeš imati drugu priliku.

- Nećeš ni ti - podsetio sam ga. - I O. je u pravu. On je stvarno opasan. Ako jednom stvarno završimo u *Južnom grebenu*, ganjaće nas kao bog đavola.

- Ma, smiri se - rekao je Majlo. - Ne idemo mi nikuda. A što se njega tiče, srećan mu put.

- Sećate se osnovne škole? - pitao je Nik kad smo svi zajedno pošli s terena. - Itan je bio loš u svemu. Zvali smo ga Tupson, sećate se? Nije mogao da pogodi zgradu basketarom, bio je spor, trapav - bio je tragičan. Sećate se?

- To objašnjava mnoge stvari - rekla je O. na pola puta između školske sale i parkinga. - Baš ste blesavi. On je kavgadžija, i taman kad savlada jednu igru, svi su već prešli na nešto novo. Vi ste mu dali cilj: da postane odličan sportista. Najnovije vesti: stigao je na taj cilj. Samo što se cilj premestio. Biti prvi sad Itanu znači sve, a vama ništa.

- Biće mu bolje s ljudima koji misle isto kao on - rekao je Majlo. - Drago mi je što ide.

Povetarac je poneo suvo lišće kraj naših nogu.

- Ako se ova škola zatvori, propali smo - rekao je Fil. Najverovatnije je pomislio na grupu ogromnih, nabusitih sportista s Itanom na čelu kako ga pronalaze samog u svlačionici.

Pola sata kasnije, bili smo u kavezu za vežbanje na terenima za bejzbol - to je bila Majlova ideja. Odlučili smo da obavimo još nekoliko testova koji bi progresivno postajali sve opasniji, sve dok ovo funkcioniše. O. je vodila beleške u notesu s ružičastim rombovima na koricama.

- Šta mislite o argilu? - pitala nas je, okrećući spiralnu koricu notesa. Majlo ju je pogledao kao da je prsla: a) zato što je rekla nešto tako neočekivano, i b) zato što je sama pomisao na Majla u džemperu na rombove bila za pući od smeha.

- Je li ti ja ličim na nekog bogatog šminkera? - pitao je spuštajući pogled na svoju crnu košulju, crne farmerke i crne cipele.

- To ne znači ono što misliš da znači - rekla je O. sa izrazom lica koji mi je polako postajao jedan od omiljenih: kad se osmehne, nos joj se malo proširi, a plave šiške padnu preko poluzatvorenih očiju. Bio je to tajanstveni pogled kao stvoren za sobu punu dima u klasičnom detektivskom filmu.

- Moramo li sad o tome? - pitao je Majlo. - Hajde malo da igramo.

Podigao je palicu i ubacio četiri novčića u mašinu za ispaljivanje lopti. Pritisnuo je dugme da podesi brzinu - sporo - i stao na mesto, spreman da zamahne.

- Dobro, O., prosvetli nas već jednom - rekao je Majlo. Prva lopta fjučnula je iz mašine, a njegova palica ju je pogodila.

- To je čuveni rudnik dijamanta - rekla je O.

- Šta to? - pitao sam.

- Argil. Zato je argil-šara na džemperima romboidna. Zato se zove argil.

Fijuuuu... tup!

- A ja sam mislio da je u pitanju kombinacija boja - rekao je Majlo. - Sigurno postoji neki razlog što nam to pričaš...

- Dijamant je najtvrdi materijal na svetu. Može da se seče samo pomoću drugog dijamanta.

- Da li i ružičasta boja ima neko tajanstveno značenje? Ili si nju odabrala samo da bi ti išla uz gips?

- To je najređa boja dijamanta. Rudnik Argil proizvodi najveću količinu ružičastih dijamanta na planeti. Osim toga, to mi je omiljena boja.

O. nam je pokazala prvu stranicu notesa na kojem je olovkom nacrtala i obojila dijamant.

- To je dobar simbol - rekla je.

- Dobar simbol za šta? - pitao je Majlo i sklonio se s mesta za udaranje, a lopta koju je promašio zveknula je o ogradu.

Ubacio sam se u razgovor i odgovorio mu kroz smeh, iako je O. očigledno bila ozbiljna: - Nešto kao Betmenov simbol.

- Više kao džoker u rukavu - rekao je Majlo odmahujući glavom i vratio se na mesto.

- Daj, Majlo, super je - rekla je O. - Ovako možemo da razgovaramo u šiframa, na primer „dodaj mi dijamant“ ili „kod koga je dijamant?“. Moramo da mislimo na te stvari, samo sam to htela da kažem.

- U pravu je - dodao sam, srećan što se slažem s O., mada mi je u suštini ideja bila smehotresna. Nipošto nisam sebe zamišljao kao superheroja s dijamantom na grudima.

Majlo se uključio u razgovor: - Sve dok ne moram da nosim ružičasti džemper na rombove da bih bio član vašeg malog kluba, sve je u redu. Jesmo li spremni već jednom? Već sam bacio ceo dolar. Ne rastu mi pare u saksiji.

- Začas ćemo - rekla je O. - Dobro, evo šta zasad imam. Pružila je notes i pokazala nam spisak. Svaku novu stavku predstavljao je mali romb. Rukopis joj je bio okruglast i pomalo kitnjast ali, hvala bogu, nije stavljala srculenca umesto tačke na i ili crtala smajlije. Lista je izgledala ovako:

◆ *Džekob ima † , i izgleda da ga to čini neuništivim.*

◆ *Ne znamo odakle mu.*

◆ *Mislimo da ima neke veze s gospodinom Fildingom.*

◆ *Malo toga znamo o Fildingovoj prošlosti.*

◆ *Izgleda da se † premešta na drugu osobu ako joj Džekob kaže TI SI NEUNIŠTIV.*

◆ *Izgleda da je tako g. F. preneo † Dž-u.*

◆ *Dž. može da preda † nekom drugom ako ga pogleda i izgovori te reči.*

◆ *Kad preda nekom † , Dž. više nema moć. Prešla je na tu osobu.*

- Dakle, počinje da mi se sviđa ovo s dijamantom - rekao je Majlo. - Funkcioniše, na neki čudan način, znate šta mislim? Kao, predati dijamant nekom drugom znači dati mu nešto zaista vredno.

- A kad ga Džekob ponovo uzme, uzima nešto vredno. Možda ti oduzima život.

- Baš ti hvala - rekao sam. - Samo bez pritiska.

O. se slatko nasmešila i okrenula stranu.

- To ti je u opisu radnog mesta.

- Sve je u redu, samo ako me ne nateráš da nosim ružičasti plašt.

- Šta je na tom drugom spisku? - pitao je Majlo, nadvijajući se nad O. toliko da mije to zasmetalo.

- Tu je sve ono što ne znamo - rekla je. Majlo je ispod oka pogledao stranicu.

- Podugačak spisak. Imaćemo pune ruke posla.

◆ *Otkud se † stvorio i zašto je odabrao Dž-a?*

◆ Kad ga Dž. prenese na nekog drugog, da li taj neko može da ga preda trećoj osobi?

◆ Treba li to da krijemo?

◆ Da li je moguće da svi samo sanjamo isti san, a da toga nismo svesni?

◆ Koliku moć zaista imaš ako je † kod tebe?

◆ Da li išta može da te ubije, ili je † svemoćan?

◆ Vatra ne može da ti naudi, ali šta je s vodom? Da li ipak možeš da se udaviš?

◆ Postoji li kriptonit?

◆ Može li više od jedne osobe da ima moć u istom trenutku, ili postoji samo jedan †, pa ili ga imaš, ili ga nemaš?

◆ Mora li osoba da bude prisutna da bi joj Dž. predao † i ponovo ga uzeo?

◆ Šta nam Dž. nije rekao?

- To poslednje je prava koska - rekao je Majlo.

- Znam - rekla je O., dobacila mi pogled i šmrcnula na vlažnom vazduhu. - Ali sigurno postoji još nešto što nam nisi rekao. Zar ti gospodin Filding stvarno *ništa* nije rekao? Nije ti ostavio nikakav znak?

Šačica klinaca došla je do terena za bejzbol, sišla s bicikala i pustila ih da uz zveket padnu na trotoar. Pretrčali na drugu stranu i ušli u sledeći kavez, svađajući se ko će prvi da udara.

Nisam znao šta da joj kažem. Naravno, nešto sam im i prećutao, ali to je bilo suviše komplikovano.

- A da vam prvo odgovorim na neka od ostalih pitanja? - rekao sam.

- Tajanstven tip - rekao je Majlo. - Protiv toga ne mogu ništa.

O. je prešla pogledom preko spiska i njen palac, s prozirnim lakom za nokte, zaustavio se na petoj stavki.

- Zašto li sam znao da ćeš to da odabereš?

- Zato što je najzabavnije.

Morao sam da se složim.

- Imam tri dolara i sedamdeset pet centi - rekao sam pošto sam prekopao džepove.

- Daj to vamo - Majlo mi je uzeo sav novac i napunio mašinu, a zatim pritisnuo dugme „ekspert“. Zviznuo sam. To je značilo da će mašina ispaljivati lopte pri brzini od sto pedeset kilometara na sat. Ispod prekidača stajalo je upozorenje da korisnik mašine mora da nosi

kacigu, i da vlasnici terena ne snose odgovornost za moguće povrede.

- Prvo ja - rekla je O.

- Samo ti sanjaj - rekao je Majlo, koji je već stajao pored mesta za udaranje.

Pokazao sam ka ploči sa koje je trebalo udarati - bila je u obliku dijamanta. - Jesi li i ovo isplanirala?

-Jok - rekla je. - To ti je sudbina.

Fiju! Prva od dvadeset loptica proletela je pored nas, toliko blizu da je Majlu oduvala kosu s lica. Ako profesionalci stvarno bacaju takve lopte, samo bi im pravi luđak stao na put s palicom u ruci.

- Siguran si da želiš to da uradiš? - pitao sam. Majlo je izgledao zaprepašćeno koliko i ja, i samo je piljio u mašinu, čekajući da izbaci još jednu loptu-ubicu koja će mu munjevitom brzinom proleteti ispred nosa.

- Majčice mila! - vrisnuo je, i dodao još nekoliko probranih uzvika koje radije ne bih ponavljao. Bili smo uzbuđeni i prestravljeni u isti mah, jer smo dobro znali da nismo došli tu da bismo gledali kako loptice udaraju o mrežu.

Krajičkom oka video sam kako mi O. polako prilazi. Tiho mi je šapnula:

- Daj mi ga.

Znao sam na šta misli, naravno, ali te reči i taj pogled sklopili su se u mojoj glavi na sasvim nedoličan način, i ja sam pocrveneo kao sedmogodišnjak koji se na igralištu pred svima upiškiio u gaće.

O. me je uhvatila za ruku, pogledala me u oči i bez ijedne reči liznula usne i... *Fiju!*

- Dođavola, to je baš bilo brzo! - viknuo je Majlo.

Počeo sam da se smejem, ali O. mi je stegnula ruku, ponovo privlačeći moj pogled. Nagnula se ka meni, zatvorila oči i *skoro* me poljubila. Ovolicko mi je falilo da napućim usne, što bi bio neviđeni blam. Kad se odmakla, polako je otvorila oči i ja sam izgovorio one reči. Kako sam mogao da ne ispunim želju prelepoj devojci u ovakvom trenutku? To je jednostavno neizvodljivo.

- Ti si neuništiva.

Mašina je nastavila da izbacuje lopte, a ona me je poljubila u obraz, smešeći se kad su joj usne dotakle moju kožu.

- Ovim je zvanično završeno nadmetanje za tvoju naklonost - rekao je Majlo okrenuvši se prema nama. - Suviše sam lajav za tebe, a? A i hronično sam švorc.

- Znaš da te volim, Majlo - rekla je O. nežno. - A čisto da uđe u zapisnik, svi smo mi hronično švorc. A sad se sklanjaj.

Bila je prelepa i neustrašiva i ja sam bio oduševljen. Podigla je kosu u konjski rep dok je mašina ispaljivala naredne tri brze lopte, a Majlo joj se sklonio s puta.

- Isprobaj ga prvo pre nego što staneš tamo - rekao sam.

- Udari me - naredila je Majlu, ali on nije hteo to da uradi. Šutnuo ju je u cevanicu dovoljno jako da je moralo makar malo da je zaboli.

- Ništa.

- Stvarno ćemo da je pustimo da ovo uradi? - pitao je Majlo. - Mislim, ozbiljno, pored nas dvojice, *ona* će da stane pred onu loptu?

Pre nego što je mogao da se osvrne, ponovo se začuo fijuk iz mašine. Ali ovoga puta, umesto da zazveči o ogradu, loptica se zaustavila uz tup i jeziv zvuk.

O. je stala na dijamant i pustila da je lopta pogodi u grudi. Silina udarca oborila ju je na zemlju.

- O! - viknuo sam i pošao prema njoj ne shvatajući šta radim. Niko od nas nije imao kacigu, a samo je O. bila zaštićena.

- Ostani gde si! - rekla je i uspravila se. - Dobro sam, skroz! Nisam ni os...

Još jedna loptica poletela je prema njoj i prekinula je u pola reči. Pošto je još sedela, ovog puta munjevita lopta pogodila ju je u čelo, uz jeziv prasak pobjedničkog udarca na utakmici.

Kao krpenu lutku, silina udarca podigla je O. i bacila je na zaštitnu mrežu.

Na brzinu je odmahнула glavom i osmehnula nam se, a sledeća lopta promašila ju je za nekoliko centimetara.

- Sklanjaj se odatle, O! Dosta je bilo! - viknuo sam. Ali O. je bila neverovatno temeljna, i postavila se da primi još jedan udarac. Pre nego što je lopta poletela, zgrabio sam je za ruku i povukao na bezbednu udaljenost.

Podigli smo pogled i videli grupicu klinaca kako blenu u nas, usta otvorenih od zaprepašćenja.

- Dobro je - doviknuo im je Majlo, pokušavajući da nas pokrije. - Nije bilo tako gadno kao što je izgledalo.

Klinci su počeli da se domundavaju, a ja sam držao Oinu glavu u naručju i proveravao pokazuje li znakove ludila.

- Jesi li sasvim sigurna da si dobro? - Posmatrati kako nekoga bejzbol loptica u punoj brzini udara u glavu bilo je nasilno i nimalo zabavno iskustvo.

- Možda se čak osećam i bolje nego pre ovoga. Baš je uzbudljivo!

Pomislio sam koliko je samo apsurdno i to što je rekla i to što radimo.

O. je izvadila ružičasti notes na rombove i počela da piše.

- Znamo da još uvek možeš da ga predaš nekom drugom - rekla je, zapisujući nešto što nisam mogao da vidim i nastavila. - A moć je bila dovoljna da me zaštiti čak i od onog udarca u glavu.

- Mala, bila bi *mrtva* da nije bilo Džejkoba - rekao je Majlo potištenim glasom. - A ne znamo šta će da se desi kad mu ga vratiš.

- Naravno da znamo - rekao sam. - Prošli put sam joj oduzeo moć i bila je dobro. Opet će biti tako.

- Već si je uzeo, zar ne? - pitala je O., očiju razrogačenih od iznenađenja. Bilo mi je krivo što sam toliko požurio, ali ta je moć bila poput kućnog ljubimca. Kad je dam nekom drugom, koprcala se i borila da mi se vrati.

- Nije bilo potrebe da čekam kad sam te povukao na sigurno. Trebalo je da ti kažem. Izvini.

- Ne, u redu je - rekla je O. - U stvari je sjajno. Znamo da radi.

- Šta to zapisuješ? - pitao je Majlo.

- Imam tabelu s kolonama za svakog od nas pojedinačno, tako da možemo da pratimo šta je ko uradio. Koliko ja znam, evo kako stojimo do sada: Majlo je izbegao dve manje povrede, na licu i na palcu. Džejkob je jednom izbegao smrt, s onom lampom u knjižari, i čini se da mu vatra ne može ništa. A ja sam popila udarac u glavu koji je mogao da me ubije i dobro sam, uz to me je u grudi udarila loptica za bejzbol brzinom od sto pedeset kilometara na sat, i opet sam dobro. A kad sam pala sa skejta i poljubila asfalt, nisam se ni ogrebala.

- Bože, ispadam prava kukavica - rekao je Majlo. - Sledeći test je moj i tačka.

- Dogovoreno - rekla je O. bacivši pogled na sat i vraćajući notes u džep. Zvučalo je kao da uživa u tome što radimo - po mom mišljenju, možda i previše.

Kao što se ispostavilo, bio je to uzbudljiv početak smrtonosne navike koja će nas na kraju umalo stajati života.

Kad smo otišli s terena za bejzbol, Majlo je bio gladan i hteo je da na kiosku kupimo buritose od dolar i po, ali O. i ja smo hteli samo da tumaramo po kraju i neobavezno ćaskamo.

- Ljudi, ja *moram* da jedem. Koliko love imate? - pitao je Majlo.

Dao sam Majlu i poslednji dolar koji sam imao, a on je sakupio siću rasutu ispod sedišta svog automobila i sam se uputio da sebi obezbedi poslepodnevni obrok.

Pet minuta kasnije O. i ja smo ostali sami u nepreglednom lavirintu seoskih kuća, krošnje pokislog drveća nadvijale su se nad nama, i ceo svet je delovao teško i ušuškano. Bili smo sami prvi put otkako smo se upoznali.

- Ovo je lepo. - O. je klizila po trotoaru na svom skejtu, držeći me za rame, a ja sam je vukao.

- Misliš, to što te vučem, ili to što smo sami?

- I jedno i drugo - odgovorila je, odgurnula se nogom i provezla pored mene ispod drveća. Duga kosa vijorila joj je na vetru ispod crvenog kačketa. O. se okrenula i pružila mi ruku, onu u ružičastom gipsu, i usporila.

Osmehnuo sam se s olakšanjem. - Pazi kako to voziš - rekao sam, požurivši da je stignem. Kad sam prišao dovoljno blizu da je mogla da me dotakne, pomerila se na prednji kraj daske i uhvatila me za ruku.

- Hajde da se vozimo zajedno. Ti nas odguruj.

Stao sam jednom nogom na skejt. Nigde nijednog automobila na vidiku, dugački trotoar pružao se pred nama. Zamislio sam kako padamo sa skejta, ja preko nje, i kotrljamo se po travnjaku ispred nečije kuće. To i ne bi bio loš način da se razbiješ.

- Hajdemo - rekao sam, hvatajući je oko struka, i triput se snažno odgurnuo nogom o pločnik. Klizili smo niz ulicu. Nasmejala se i uhvatila me za ruke, klackajući se na dasci dok me je privlačila bliže. Kad smo usporili na relativno bezbednu brzinu, okrenula se prema meni.

Ovog puta, kad mi se primakla, stvarno me je poljubila, prvi put. Niko nije upravljao našim brodom. Bio je to opasan prvi poljubac, naelektrisan, adrenalinski trenutak za koji sam poželeo da potraje zauvek.

- Pričaj mi još malo o gospodinu Fildingu - rekla je kad su nam se usne razdvojile. Skejtbord se polako zaustavio i ja sam sišao.

Izgledalo je kao neki trik. Poljubila sam te, odaj mi sve svoje tajne. Šta sam mogao da joj kažem a da ne odam previše, da se ne setim krivice koju sam osećao, i da ne počnem da jecam zbog toga koliko mi nedostaje?

- Imao je nešto novca - rekao sam, misleći da će tako biti najlakše. - Dovoljno da me školuje u *Svetom krstu*. I dugo je poznavao oca Tima, znali su se i pre nego što sam ih ja upoznao.

- Kakva mu je bila kuća?

Ovo je bilo veoma dobro pitanje, pošto sam dugo živeo tamo ali nikad nisam pričao o tome, a od nesreće do tog trenutka samo sam jednom kročio u nju.

- Pa, za početak, bila je mala. Dve spavaće sobe, kuhinja, dnevna soba. Živeo je jednostavno. Da budem iskren, i više nego jednostavno. Voleo je prirodu i znam da je mnogo putovao dok ja nisam došao. Osim toga, imao je kućicu na obali u kojoj je držao mnogo svojih stvari. Čudo da si to pomenula jer, kad sam se vratio u kuću nekoliko dana posle nesreće, ponovo sam video koliko je prazna. Pomalo je tajanstvena. Ne znam kako to da objasnim, ali činilo mi se kao da je sve što ga čini onim što jeste uvek nosio sa sobom. Kad je bio sa mnom, *zaista je* bio sa mnom, posebno kad smo zajedno išli na doručak.

- O čemu ste razgovarali kad odete na doručak?

- Ne znam, o svemu i svačemu. Čitali smo novine, probavali jedan drugom hranu, razgovarali o knjigama, posebno o naučnoj fantastici i tako tome. Znao je dosta o istoriji, kao gospodin Odar. Zanimali su ga mađioničari, iluzionisti, takve stvari. Ne znam, razgovarali smo o svemu što nam padne na pamet.

O. je zatvorila oči, opet se uhvatila za moje rame i počela da klizi pored mene na skejtu.

- To zvuči baš lepo.

- A ti? Družiš li se sa svojim tatom?

O. je otvorila oči i zaustila nešto da kaže, ali je odustala, a ja sam odlučio da je ne gnjavim da mi priča o roditeljima. Imao sam osećaj da nije volela da priča o tome kako je biti dete razvedenih roditelja. Ipak sam se osećao pomalo prevareno, kao da sam joj rekao previše, a nisam dobio ništa zauzvat.

- Hajde! - doviknula mi je sa osmehom na licu. - Hajde opet da se ljubimo na skejtu.

Nije morala dvaput da mi kaže.

DESET DANA DO PONOĆI

Četvrtak, 11. oktobar

Upravo sam pozvao O. na sastanak na najgluplji mogući način, i nije ispalo baš onako kao što sam planirao.

Ja: Hoću nešto da ti pokažem.

O.: Ne budi odvratan.

Ja: Obala nije odvratna.

O.: Ne shvatam.

Ja: Hoćeš li sa mnom do obale?

O.: Kada?

Nije rekla ne. To je dobar znak.

Ja: U subotu.

O.: Ne mogu ovog vikenda. Idem kod tate. On mi plaća školu, ja ga obilazim, takav je dogovor.

Ja: Sledeće subote?

O.: Sačekaj.

Prošlo je sedam minuta, ali meni je izgledalo kao da je prošlo sedamsto. Pomislio sam koliko malo znam o njenoj prošlosti. Očigledno sam bio suviše zanesen i očaran da bih je uopšte pitao jesu li joj roditelji u braku ili nisu. Otkud joj uopšte novac za školarinu u Svetom krstu?

O.: Mama je rekla da može. Kako ćemo da stignemo tamo?

Ja: Pobrинуo sam se za to.

O.: Povešćemo Majla? On će da vozi?

Uf. Da vodimo Majla? Zašto, kog đavola? Nisam znao kako da odgovorim, pa nisam ni odgovorio.

Pet minuta kasnije:

O.: Ne moramo da ga povedemo ako nećeš.

O.: Da li to što hoćeš da mi pokažeš ima veze sa znaš-već-čim?

Ja: Da.

O.: Onda povlačim reč. Moramo da povedemo i Majla.

Dva minuta mrtve tišine.

O.: Je li ovo sastanak?

Ja: Valjda jeste.

O.: Znači hoćeš da se zabavljamo.

Ja: Ti si mene prva poljubila.

O.: Uz tebe se osećam bezbedno.

Još dva minuta mrtve tišine, a onda mi je O. poslala pitanje na koje nisam mogao da odgovorim.

O.: Šta ćeš da mi pokažeš?

Ne odgovorivši na poruku, iskobeljao sam se iz kreveta uz zvuke trojice penzionisanih sveštenika koji se spremaju da započnu dan - iskašljavanje šlajma, gasove, duvanje nosa ispod tuša. Deset dana u parohijskom domu pomoglo mi je da shvatim da postoji barem jedna ozbiljna posledica odluke da ostaneš doživotni neženja: povećanje rizika da postaneš nesvestan sopstvenih odvratnih i iritantnih navika.

Došao je red na mene da se istuširam, i dvaput sam proverio da slučajno nema dlaka ili slina pre nego što sam ušao i pustio toplu vodu da mi teče preko glave. Razmišljao sam o svemu što smo uradili. Već smo proverili efekte vatre, padanja, oštih predmeta, električnog šoka i udarca bejzbol loptice pri brzini od sto pedeset kilometara na sat. O. je insistirala na tome da moramo da isprobamo još bar dve stvari pre nego što budemo sigurni šta sve mogu da uradim s tim darom, ali pre toga moramo da preživimo još jedan dan u školi.

Barem Itan neće biti tamo da nas gnjavi. Shvatio sam to istog trena kad sam kročio u školu, jer su svi samo o tome pričali. Kružila je glasina da je njegov tata pozvao oca Tima i „sočno ga napljuvao“, kako je to Nik divno sročio.

Nekako sam preturio prva dva časa kod Beka, pa kod Pajnsove, uglavnom razmišljajući o tome da će mom prvom pravom sastanku sa O. prisustvovati i moj najbolji drug. Sigurno će biti neprijatno, posebno pošto sam gotovo sasvim siguran da je i on pokušao da je startuje pre nego što sam se ja pojavio.

Ali O. je ipak bila u pravu. Znao sam nešto - ili sam barem mislio da to znam, ako su snovi i polusećanja ikakav pokazatelj - što su oboje zaslužili da čuju. Nisam bio sasvim siguran ni šta je to konkretno - samo da je tamo.

Sedam dana ranije, nedelju dana posle Fildingove smrti, naglo sam se prenuo iz sna u parohijskom domu. Ne bih rekao da je to bio san, pre sećanje na kratak razgovor s gospodinom Fildingom. Ponovo sam ga se prisetio, sam u mraku.

- Ako se meni nešto dogodi a ti ne znaš šta ćeš, vrati se ovamo, važi?

Rekao sam nešto kao: a zašto?

Pogledao je u određenu stranu, na određeno mesto, ispratio sam njegov pogled, a onda je promenio temu.

- Hajde nešto da prezalogajimo, pa da se prošetamo po plaži. Dan je savršen.

Posle one večeri na terenima za bejzbol, testiranje nam više nije toliko smetalo. Osećali smo se kao da igramo video-igru punu nasilja, ili da gledamo ratni film. Posle nekog vremena, više nam ništa nije izgledalo stvarno. Prosto je neverovatno koliko smo brzo oguglali na sve to. Kao da ništa što smo radili neće imati nikakve posledice.

- Moramo da provalimo možeš li da ga preneseš na koga god poželiš, a ne samo na ljude koji su ti dragi - rekao je Majlo dok smo sedeli i ručali u dvorištu. - I da li ta osoba može da ga prenese nekom drugom. Ono, kao, ti ga daš meni a ja ga prenesem nekom drugom?

- Računaš s tim da si mi drag - odgovorio sam sarkastično.

Majlo je iz plastične posude jeo ostatke makarona sa sirom od prethodne večeri. Ko zna zašto, zamislio je da baš mora da mi u ruku zarije metalnu viljušku, koja je ostala da mi štrči iz kože. Počeo sam da skičim kao prase, a Majlo je šiznuo, počeo je da se izvinjava i da mi izvlači viljušku iz ruke. Kad je shvatio da sam se samo šalio, oborio me je na zemlju i zario mi bradu u grudi. Čak ni u tom neuništivom stanju nisam mogao da se odbranim od njegovih rvačkih zahvata.

- Hoćete li vas dvojica prestatu da se izmotavate? Majlo je u pravu - rekla je O. Obojica smo podigli pogled, raščupane kose i prašnjavih jakni, kao dvojica predškolaca koja su se potukla oko krofne. - Ako hoćete, možemo da proverimo i odmah.

S onim vragolastim, zamagljenim pogledom, O. je zagrizla jabuku. Majlo i ja smo se vratili na klupu da saslušamo njen najnoviji plan.

- Još nismo otkrili ništa nalik kriptonitu, ništa što ne možeš da savladaš kad je dar kod tebe. Čini se da stvarno ništa ne može da ti naudi. Još nismo pokušali s davljenjem ili zbilja smrtonosnim padom, ali osim toga, čini se da je onoga kod kog se dijamant nalazi zaista nemoguće povrediti.

- Još nismo pokušali da pucamo jedni na druge - rekao je Majlo.

- Baš ti hvala što si nas podsetio na to - odgovorila je O.

- U stvari, mogu da potvrdim to s pucanjem - priznao sam nevino.

I O. i Majlo su zinuli od čuđenja. Bili su toliko zabezeknuti da nisu znali šta da kažu.

- Ne možete da zamislite kakva je petlja potrebna da pucaš samom sebi u nogu. Umalo da odustanem.

- O, bože. Džejkobe, pričaj - insistirala je O., nagnuvši se bliže.

Objasnio sam im da su sveštenici u crkvi i okolini držali sve u svemu čitavu jednu pušku, staru sačmaru koju su koristili „s mene pa na uštap“ da rasteraju svrake kad se previše namnože.

- Sveštenici imaju sopstvena pravila - rekao je Majlo. - Jeste li приметили?

- Jutros sam ustao stvarno rano, pre zore, i bos sam otišao u zadnje dvorište. Kao što sam rekao, umalo da odustanem.

- Ali nisi. - O. je bila opčinjena; uživala je u ovome i previše za moj ukus.

- Dvojica staraca su izašla napolje i ja sam im rekao da sam oterao čitavo jato svraka, ali čoveče, baš su bili besni. Najviše zato što sam ih probudio.

- I kakav je osećaj? Mogu li da vidim? - pitala je O. Majlo je samo sedeo i odmahivao glavom.

- Ne mogu da verujem da si pucao sebi u nogu.

Kad sam skinuo cipelu i čarapu i pokazao im da nisam povređen, Majlo me je pitao kakav je osećaj bio.

- Nisam osetio ništa posebno, možda kao mali pritisak.

- Neverovatno - zaključila je O.

- A motorna testera? - pitao je Majlo zavalivši se na klupu dok sam ja obuvao čarapu.

- Ti si bolestan - prekorila ga je O.

- Ne, ozbiljno. Ako bih pokušao da odsečem sebi ruku motornom testerom, šta bi se dogodilo?

- Ne vidim po čemu se to razlikuje od Oinog pada sa skejta. Asfalt je na njenu kožu imao praktično isti efekat kakav bi imala i testera. Trebalo je da joj pokida kožu, ali ništa se nije dogodilo.

- Ne mogu da verujem da uopšte razgovaramo o tome.

- Dobro, imam samo još jednu ideju. Saslušajte me. -Majlo je očigledno dosta razmišljao o ovome.

- Šta je s bolestima? Ako bi Džejkob zadržao moć i ako je nikad nikom ne bi dao, da li bi, recimo, mogao da dobije rak? Da li bi mogao da zakači čak i kijavicu?

- Ne znam kako bismo to dokazali - rekao sam. - Nešto od toga ćemo morati sami da odlučimo, ili da mislimo o tome kad dođe vreme.

- Nadajmo se samo da se nikad nećemo naći oči u oči s tipom s motornom testerom - rekla je O. odmahujući glavom. - Hajde da se koncentrišemo na nešto što stvarno možemo i da ispitamo.

Kucnula je olovkom po notesu s ružičastim rombovima, a onda tu istu olovku zavukla ispod gipsa, da počeše kožu na mestu koje nisam mogao da vidim.

- Da li ti to čudo uopšte ičemu služi? - pitao je Majlo. Otkako je pala sa skejta, njen gips uopšte nije izgledao čvrsto.

- Sprečava te da mi zabodeš viljušku u ruku - rekla je. -Ućuti na trenutak i slušaj.

- Dobro, dobro; sav sam se pretvorio u uši.

O. je zakolotala očima i vratila se svom spisku, a Majlo je uzeo punu viljušku hladnih makarona sa sirom.

- Svestan si da je ta viljuška malopre bila u mojoj ruci? - rekao sam.

- Džejkobe - rekla je O. - Zaveži.

Klimnuo sam glavom. - Nema problema. Zavezao sam.

- Izgleda da ne mogu da ga dele dve osobe u isto vreme, ali ne znamo mora li Džejkob da bude prisutan da bi moć preneo na nekog drugog. To je stvarno važno, posebno ako odlučimo da pomognemo što većem broju ljudi.

- O čemu ti to? - pitao je Majlo. - Ko je pominjao pomaganje ljudima?

O. se počeshala olovkom ispod gipsa i nastavila.

- Znam, shvatam, stvarno je uzbudljivo da tako pokušavamo da se međusobno poubijamo - rekla je. - Ali zar ne mislite da bi u nekom trenutku trebalo da nađemo neku praktičnu primenu za ovo? Kladam se da je Filding to radio. Kladam se da je preko dana bio druželjubivi ljubitelj prirode, ali je u stvari koristio svoju moć da spase čitavu gomilu ljudi.

- Ne znam - rekao sam, a onaj deo mene koji beži od svega uzvrpoljio se pri samoj pomisli na odgovornost koju je O. predlagala. - Ne bih mogao da ga zamislim da radi nešto takvo. Prilično sam siguran da bih osetio da se dešava nešto čudno. - Zastao sam. - Pa dobro, nekoliko puta smo razgovarali o stripovima i superherojima. I bio je neverovatno opsednut mađioničarima za koje nikad nisam čuo. Kralj Vatre, Henri Kelar, Aleksander Herman, čudni tipovi koji su radili još čudnije stvari.

- Jesi li ikad pomislio da je ta moć koju imaš na neki način povezana s magijom? Mislim, nemamo na čemu da zasnivamo bilo koju teoriju.

Trebalo bi da razmisliš i o tome.

Slegnuo sam ramenima. Magija nije stvarna, ona je samo iluzija, a gospodin Filding se ionako nikad nije ozbiljno interesovao za to. Ovo što smo mi iskusili bilo je sasvim suprotno od toga, to uopšte nije bila iluzija, već stvarna moć iz stvarnog izvora.

- Reci mi samo ovo - navaljivala je. - Možeš li da se setiš bilo čega što bi moglo da nas povredi? Neko pravilo za koje ne znamo?

- Ne znam ni za kakva pravila - rekao sam.

O. je moj odgovor opisala kao „gotovo sasvim beskoristan“, ali je izvila ugao usne u sladak osmeh, odmahнула glavom i pogledala me onim predivnim očima.

- Ne mogu da verujem da si pucao sebi u nogu.

Slegnuo sam ramenima. - Nisam baš najrazboritiji u ranu zoru.

- Reći ću ti nešto - ubacio se Majlo, brišući uglove usta punih sira. - Broj dva na tvom spisku. Da li bi to trebalo da bude naša tajna? Apsolutno! Ako bilo ko sazna za to, sve troje ćemo da završimo u štabu CIA. Izbošće nas iglama, a kad sve bude gotovo, upotrebiće Džejkoba kao oružje. Dođavola s tim.

- Odlepio si, ali verovatno si u pravu - rekao sam. - Šta god da se desi, ovo mora da ostane među nama.

- Na svu sreću, ionako nam niko ne bi poverovao - rekla je O.

- Ono što možemo da ispitamo ovde i sada jeste da li Džejkob može da zaštiti nekoga do koga mu nije stalo - rekao je Majlo. - Znamo da mu je stalo do tebe - glavom je pokazao negde prema O.

- Da, mnogo više nego do *tebe* - rekla je O. Činilo se da se Majlu ta šala nije baš dopala.

- Nisam baš siguran u to - rekao je Majlo.

-Ja jesam - rekla je O.

Nagnula se prema meni, dotakla mi obraz ružičastim gipsom i ovlaš mi poljubila usne.

- To uopšte nije fer. Da smo nas dvojica gej, ti bi ostala kratkih rukava. Ne bi čak ni učestvovala u ovome.

- Znaš, Majlo je u pravu - dodao sam.

- O, pa vas dvojica ste u platonskoj vezi. To je baš slatko.

- Hajde da kažemo da mi je do oboje stalo podjednako - rekao sam i, pre nego što su stigli da nastave da izazivaju jedno drugo, nastavio: - Od svih devojaka u školi, najmanje mi se sviđa Emili. Voli da kinji momke kao što su Nik i Fil.

- Savršeno - rekla je O. - Eno je tamo, sedi sa svojom ekipom. Idi i pokušaj da joj uvališ dijamant.

- To uopšte ne zvuči kako treba - rekao sam.

- Odmor je skoro završen. Požuri - navaljivala je O.

- Dobro, dobro, idem - rekao sam i uzdahnuo. Zapitao sam se hoću li ikad dobiti dijamant nazad, i osetio kao da mi nešto čuči u stomaku, kao da se nada da ga niko neće uznemiriti. Pogledao sam Emili, izgovorio reči i čekao. Zamislio sam crnu zver kako napušta moje telo, lebdi oko mene i želi opet da se vrati, a zatim pokorno odlazi i nestaje u sitnom Emilinom telu.

- A da nađeš neku praktičnu primenu za tu viljušku, Majlo? - rekla mu je O. - Idi malo da zavodiš dame.

Majlo je išao u školu s njima još od predškolskog uzrasta. Bez po muke je vodio isprazne razgovore. Gledao sam kako im prilazi s viljuškom u ruci i seda na plastičnu stolicu odmah pored Emili. Nismo mogli da vidimo šta je tačno uradio, ali sve su se devojke nečemu uglas nasmejale.

Onda se okrenuo prema meni i bez glasa rekao: *Daj ga meni*. Preuzeo sam dijamant od Emili, u sebi izgovorio reči, i sad je Majlo imao moć.

Izgledalo je kao da je sve u redu sve dok u jednom trenutku Marisa nije vrisnula. Pogledala je Majla kao da joj je upravo otkopčao grudnjak i sočno ga ošamarila. Ustala je i ljutito odmarširala, a za njom i Meri, Džun i Emili.

- To nije izgledalo lepo - rekao sam. - Reklo bi se da ipak imamo neka ograničenja.

Kad se vratio, Majlo se pušio.

- Baš ti hvala, O. Kao da nije dovoljan bedak što moram vama dvoma da držim sveću, sad i sve devojke u školi misle da sam kreten.

- Šta si uradio? Uhvatio je za sisu? - našalio sam se. O. je počela da se smeje. Smeh joj je bio neumoljiv - mogli ste ili da joj se pridružite, ili jednostavno da nestanete - i Majlo nije imao kud do da se i sam nasmeje.

- Možeš da precrtáš još jednu stvar na spisku.

O. i ja smo se zgledali, a onda pogledali njega čekajući objašnjenje.

- Ubo sam Emili najjače što sam mogao. Ništa, ič - nije ni primetila - rekao je, držeći viljušku. - A onda, kad si mi dao znak da je dijamant

kod mene, ja sam u sebi izgovorio reči - *neuništiva si* - gledajući Marisu. A onda sam pokušao to isto i s njom.

O. je počela da prelistava ružičati notes dok nije pronašla spisak koji je tražila.

- Izgleda da osoba na koju ga preneseš ne može da ga preda nekom trećem, Džejk. Samo jedan korak od tebe, to je sve.

Dok je pričala, O. je zapisivala nešto u notes. - Džejkob Majlu, da; Majlo Marisi, ne.

- Ja više ne bih jeo makarone *tom* viljuškom - rekao sam gledajući Majla.

On je samo slegnuo ramenima i gurnuo viljušku u plastičnu činiju da izvuče još jedan zalogaj. - Nije trebalo da rizikujem. Kladim se da je odmah pozvala Itana telefonom da mu ispriča kako sam joj zabio viljušku u dupe. On to sigurno neće shvatiti kao šalu.

- Dobra, stara Marisa. Ne može dugo da se ljuti na Itana. Ovo će mu samo dati još jedan izgovor da bude besan.

Majlo je progutao poslednji zalogaj ručka i odmahnuo glavom.

- Danas sam ubo dve devojke viljuškom. Šta je meni?

O. je još nešto dopisala u notes i ne dižući pogled rekla:

- Uzmi ga nazad.

- Već jesam - rekao sam vragolasto.

- Baš si prepreden, Džejkobe Filding. Šta se to mota po toj tvojoj glavi?

Da sam joj rekao istinu - da nisam mogao da podnesem da se na duže odrekнем moći, i da osećam da bi me nasmrt izgrebala pokušavajući da mi se vrati - verovatno ne bi bila baš oduševljena.

Zvono je označilo kraj velikog odmora i dogovorili smo se da obavimo još jedan eksperiment posle škole, a onda da se nađemo na tavanu u knjižari *Odar knjige* da malo učimo. O. je rekla da ima plan, i da će, ako eksperiment protekne prema njenim očekivanjima, sve ovo postati daleko interesantnije.

q- Spremna? - pitao sam. Retko bilo koga pozivam s mobilnog, ali osetio sam neopisivu želju da pozovem O. i čujem joj glas.

Majlo i ja smo stajali na rubu šume, na samom kraju parkinga, iz nekog neobjašnjivog razloga puštajući da nam sitna kiša kvasi kosu. Živeći u Oregonu, naučili smo da uživamo u osećaju vlage na koži.

-Još sam na skejtu - odgovorila je O. Zvučalo je kao da je zadihana od naporne vožnje skejtom deset blokova zgrada od škole do njenog

stana.

- Jesi li blizu? - pitao sam.

- Da, evo baš ulazim na parking. Dajte mi neki minut da pronađem čekić. - O. mi je spustila slušalicu u pola reči i ja sam se okrenuo ka Majlu.

- Treba joj još pet minuta, i možemo da krenemo.

- Jesi li već predao dijamant?

- Jok - odgovorio sam; nije mi padalo na pamet da se odvojim od njega sve dok baš ne budem morao. Nisam to rekao Majlu i O., ali svaki naredni put bilo mi je sve teže da ga prenesem na nekog drugog. Osećao sam se kao da radim nešto pogrešno, kao da to nije nikad ni trebalo da uradim, kao da to, šta god da je u pitanju, ne želi da izađe iz mene. A ni to nije bilo sve. Grizlo je i grebalo - ni sam ne znam kako to da nazovem - sve gore svaki put kad mi se vraćalo.

Bacali smo pogled na telefone otprilike na svakih minut, šećajući po parkingu između šačice automobila i pitajući se zašto se toliko zadržala. Nekoliko učenika igralo je tenis ispred škole, ali osim toga, *Sveti krst* je bio tih i pust četvrtkom posle podne.

- Koliko joj je uopšte vremena potrebno da pronađe čekić? - pitao je Majlo. - Mogla je jednostavno da upotrebi knjigu ili već nešto drugo.

Eksperiment je bio jednostavan. Mogu li da prenesem moć s velike razdaljine, a onda ponovo da je preuzmem? Ako bi eksperiment uspeo, to bi nam otvorilo mnoštvo novih mogućnosti. Mogao bih da zaštitim koga god hoću. Hej, mogao bih da zaštitim i predsednika ako bih hteo. O. je planirala da se udari čekićem. To nije suviše opasno i brzo se obavlja, upravo nam je takav test bio potreban.

- Reci joj da se udari tiganjem - rekao je Majlo. - Mrtav sam gladan a ovo postaje stvarno dosadno.

Telefon mi je zazujao.

Dobro. Spremna sam.

Oklevao sam, palac mi je poput duha lebdeo nad tastaturom.

-Jesam li pomenuo da sam gladan? Hajde već jednom -rekao je Majlo.

Poslušao sam ga. Zatvorio sam oči i zamislio O. kako se smeši, eto tako, sa šiškama preko očiju.

Hteli smo da budemo sigurni da moć može da se prenese na nekog drugog a da se ne obratim toj osobi lično, pa sam joj poslao poruku umesto da je pozovem.

Imaš ga.

Minut kasnije, još nije odgovorila. - Pozovi je - insistirao je Majlo, zaobišavši svoja kola i otvorivši vrata. Bacio je pogled ka dugačkom prilazu i ulici iza njega, a ja sam se svim silama trudio da ne pozovem moć nazad u sebe. Vrebala je napolju, u svetu, tražeći način da se vrati.

- Neko dolazi - rekao je Majlo. Ispratio sam njegov pogled.

- To nije *neko*, to je Itan.

- Je li završila? Možeš li da ga uzmeš nazad? Mislim da bi uskoro mogao dobro da nam dođe.

Još uvek ni glasa od O. Ukucao sam njen broj i prineo telefon uhu dok je mini-kuper od dve tone klizio prema nama. Bio je to automobil koji bi mi se sviđao da ga nije vozio tip koga nisam mogao očima da vidim.

O. se javila baš u trenu kad je Itan zgazio na gas malog automobila, meljući stari asfalt pod točkovima.

- Jesi li gotova? - pitao sam.

- Ne! Moraš da me pustiš još malo.

To nije bila molba, nego naređenje, kao da je ona glavna.

- Je li tamo sve u redu? Šta se dešava?

- Samo nemoj još da ga uzmeš. Daj mi još malo vremena. Moram još nešto da uradim.

Itan je prišao na nekoliko koraka od Majlovog automobila i nagazio na kočnicu, iskrećući se i zaustavljajući auto bez greške. Morao sam da priznam, Itan stvarno ume da vozi.

- Majlo Odar, al' si se prepao! Kao devojčica! - zaurao je Itan izlazeći iz mini-kupera.

- Moram da ga uzmem - rekao sam u telefon. Ali O. više nije bilo. Spustila je slušalicu bez odgovora, i nisam imao pojma šta smeru. Mogla je komotno da se sprema da se baci pod autobus.

Itan je imao novu frizuru, čirokanu; glava mu je bila obrijana sa strane, a kosa štrcala navrh glave u obliku obrnutog slova V. Nije bio sam. Marisa je izašla sa zadnjeg sedišta, a Redžinald Bun sa suvozačeve strane. Bun je otišao u jednom od ranijih talasa prebega u *Južni greben* (niko koga znam nikad ga nije zvao Redžinald ili Redži). Krupan tip, sazdan od sala više nego od mišića, ali mu nijednog od ta dva nije nedostajalo. Nije ga zanimalo skoro ništa osim devojaka i piva. Igrao je odbranu u ragbi timu *Južnog grebena*.

Bun je stao ispred kola. Izgledao je totalno smoreno. Pogledao je Itana, a onda mene, i odmahnuo glavom.

- Zašto uvek moraš da praviš probleme?

Na početku školske godine, dok je Bun još išao u *Sveti krst*, vežbao sam bekhend u svlačionici i slučajno ga reketom udario po glavi.

- Nisam ja taj koji pravi probleme - odgovorio sam i blago podigao bradu prema Itanu.

Majlo je rekao nešto o tome kako Itan i Marisa zaslužuju jedno drugo, i za tren oka našli smo se oči u oči s dvojicom krupnih ragbista koji su nam se unosili u lice.

- Polako - rekao sam. Nismo imali moć, a video sam da je Majlo u opasnom iskušenju da nekog udari ili kaže nešto zbog čega bi jedan od njih dvojice udario *nas*.

- Kažeš meni ili svom dečku? - pitao je Bun.

Itan kao da je odmeravao situaciju, pitajući se šta će se desiti ako dođe do nasilja, posle onoga na teniskim terenima.

Morao je da impresionira svog novog druga iz tima i devojkicu koja je stajala iza njih, ali već je jednom pokušao da me sredi i nije uspeo.

- Opet hoćeš batine? - pitao je Majlo. Čak i u onim čizmama, gledao je *baš* uvis Itanu u lice. Znao sam šta je mislio - da ću mu dati moć i da će dočekati svojih pet minuta.

Itan je snažno gurnuo Majla obema rukama, ali on nije pao. Pogledao me je sa iščekivanjem i skoro da sam mogao da osetim šta misli. *Hajde, čoveče, ti si imao svoj trenutak, daj sad meni jedan!*

Otvorio sam telefon i počeo da kuckam poruku O. najbrže što sam mogao, ali Bun mi ga je istrkao iz ruke.

-Tvoja nova drugarica, skejterka? - pitao je. Bacio sam se na njega da mu uzmem telefon, ali Bun mi je okrenuo leđa. - Kladim se da je prava krmača na točkovima.

- U stvari, prilično je zgodna - rekao je Itan, namrštivši se čim je izgovorio te reči. Sigurno je zamišljao ono što smo mi videli - Marisin zgađeni izraz lica. Videvši koliko je pogrešila, digla je ruke i ispustila jedno piskavo *uuuuuuuuuuuh!*, koje je trajalo previše dugo. Bilo je to ružno čuti od lepe devojkice. Odjurila je, prešavši put gospodinu Bou Dženglsu, koji je glasno mjauknuo i malo se povukao, kao da se sprema da joj skoči na nogu.

- Umukni, glupa mačketino!

- Vidiš šta sam uradio zbog tebe - rekao je Itan i ponovo se okrenuo prema Majlu, koji je stisnutih pesnica gledao u znatno krupnijeg tipa koji je iznenada izgledao daleko ozbiljnije.

- Mislim da će se tvojoj novoj devojci baš dopasti tvoja poruka - rekao je Bun, zatvorio svoj telefon i dobacio mi ga.

Majlo me je na delić sekunde pogledao ispod oka, i ja sam mu diskretno klimnuo glavom. O. je dosad *moral*a da bude van svake opasnosti, i ja sam joj ponovo oduzeo moć. Na Itanovu nesreću, prebacio sam je svom najboljem drugu.

- Evo šta ću da uradim - rekao je Majlo, prekrstivši ruke na grudima i uživajući u svakoj sekundi nadmoći nad protivnikom. - Pustiću te jednom da me udariš, pravo u nos, neću da se branim. Ali ako posle toga još budem na nogama, ti ćeš popiti jedan udarac među noge.

Bun se nasmejao i veselo munuo Itana ramenom. - Brate, moraš da pristaneš. Ovo zvuči super.

- Ti to ozbiljno? - rekao je Itan.

- Nego šta nego ozbiljno. Plašiš se? - pitao je Majlo.

- Pusti ga - rekao sam, nadajući se da ću naterati Majla da se smiri. - Hajdemo odavde, i pravićemo se da se ovo nikad nije dogodilo.

Itanov udarac doleteo je niotkuda, i bio je znatno jači nego što je bilo ko od nas očekivao. Pretpostavljam da je ovog puta hteo da bude siguran da će uspeti.

Udarac je iznenadio Majla, i on se zateturio unatraske kao lutak koji na federu iskače iz kutije, ali ipak nije pao. Itan je otresao bolnu ruku, a Majlo, pognut skoro do zemlje posle opakog udarca, za tren oka se uspravio i prodrmao glavu.

- To je najbolje što možeš? - pitao je Majlo. - Bo Džengls udara jače od tebe.

- Šta kog...? - zaustio je Bun, i zapeo. Pogledao je Itana i Majla, pokušavajući da odredi da li Itan udara kao devojčica, ili je Majlo najizdržljiviji mali gad kog je ikada video.

Itan je bio van sebe od besa. Sigurno je razmišljao o tome kako će ga sutra zezati u školi kad je zamahnuo još jednom i udario Majla jače nego što sam ikada video ikoga da udara.

Majlo je izgubio tlo pod nogama i sručio se na pločnik. Okrenuo se sa sumanutim kezom na licu, i ponovo ustao.

- Dobar pokušaj - rekao je, a njegovo stopalo poletelo je munjevitom brzinom ka Itanovim preponama gde se zaustavilo uz tup zvuk. Itan se

istog trena sručio i smotao u klupko.

- Ne znam šta se kog đavola ovde dogodilo, ali nešto nije u redu - progundao je Bun. - Nema šanse da je Majlo tako jak. Nema šanse!

Bun je pogledao Majla, koji je stajao, siguran u sebe, i očigledno ga je taj prizor izazivao. Ovo je bio krupan tip, ali paralisan zbunjenošću. Stao sam pred svog najboljeg druga i pogledao Buna, nadajući se da neću popiti udarac u leđa.

- Uzeo sam ga nazad - rekao sam Majlu. On me je pogledao izbezumljen od straha pri samoj pomisli da ga je mogao pregaziti Redžinald Bun.

- Šta si to uzeo? - pitao je Bun. – Šta je vama moronima?

Itan je opet bio na nogama, teturao je prema svojim kolima i - na sreću po Majla - Bun je odlučio da pođe za njim. Ušavši u kola, Itan se nagnuo kroz prozor i isповраćao se na vlažni pločnik.

Kad je podigao glavu, kroz vetrobransko staklo smo mu videli oči pune besa. Znao sam da je ovo bila jeziva greška. Itan više nije bio samo dosadni bivši drug iz razreda. Sad nam je bio neprijatelj, a kako se činilo, imao je barem jednog jakog saveznika.

- Mislim da će nam se ovo obiti o glavu - rekao sam dok je mini-kuper ubrzavao niz prilaz prema ulici.

- Hoće, ali možda je i vredelo. Jesi li mu video izraz lica kad me je prvi put raspalio? Prepao se.

- Majlo, daj mučni malo glavom. Ona dvojica misle da si izdržljiv kao nosorog, ali ti i ja znamo da to nije istina. Ako te Bun stvarno udari onako jako, nadrljao si. Još gore, sledeći put možda ponesu i bejzbolku.

- Dobro, recimo da si u pravu - priznao je Majlo. Znati da ćeš u vrlo bliskoj budućnosti da popiješ gadne batine, e to je istinski užas.

Telefon mi je zavibrirao, otvorio sam ga i pronašao dve nove poruke od O. Prva je bila od pre nekoliko minuta i sledila mi je krv u žilama.

Sletela sam skejtom s krova zgrade. Uvek sam htela to da probam. Ukus asfalta = fuj. Ali dobro sam.

- Ona je luda - šapnuo sam.

- Jeste, ali ti si zaljubljen - rekao je Majlo, stavljajući mi ruku na rame.

- Ništa ti tu ne možeš.

Zamislio sam je kako klizi niz strmi krov svoje zgrade, sve dok joj skejt nije propao ispod stopala. Da je oklevala samo minut, verovatno ne bi preživela da mi piše o tome.

Jedan minut je značio mnogo više nego što sam ikad pomišljao da bi mogao da znači.

Druga poruka od O. pomogla mi je da shvatim šta joj je Bun napisao kad mi je oteo telefon.

Otkud ti to da je moje dupe veće od Teksasa? Baš ti hvala.

Pročitao sam poruku Majlu i on je odmahnuo glavom. Nasmejali smo se pomalo bezvoljno, ušli u njegova rasturena, stara kola i pošli u potragu za lepom devojkom s mirisom asfalta u dahu.

Dok smo se vozili prema O., pozvala je i javila nam da će mama doći ranije po nju, da je vodi u tržni centar po parče pice i novi par pantalona. Majlo je pomislio da je to u ovom trenutku besmisleno, ali ona je rekla da moramo nastaviti da igramo uloge dobrodušnih klinaca iz malog grada.

- Moja mama voli svuda da gura nos - rekla je. - Veruj mi, ne treba nam da njuška naokolo. Pokupite me posle ispred tržnog centra, u šest. I ponesite rančeve. Tražiće da ih vidi.

U tom trenutku mi je to zvučalo detinjasto, kao da smo još u nižim razredima osnovne i moramo da dokazujemo roditeljima da naporno radimo domaće zadatke ili učimo za neki test. Ali kad sam upoznao gospođu Džejms, nešto mi je odmah postalo jasno: ona je pomno motrila na svoju ćerku jedinicu.

O. i njena mama imale su iste oči i isti kalifornijski ten koji se uopšte nije uklapao u oblačnu i kišovitu atmosferu severozapada. Išla je čak toliko daleko da je otvorila vrata O., a zatim umesto nje sela na suvozačevo mesto pored Majla.

-Je li ovo taksi? - pitala je.

- Ne, gospođo. On samo voli da sedi pozadi. Takav je, čudan - rekao je Majlo.

- Mmm-hmmm - nastavila je, prešavši dlanom preko naprslog vetrobranskog stakla Majlovih kola. Odmerila je mene pa Majla, osmotrila prazne omote iz *Tako Bela* rasute po podu ispod svojih stopala i proverila koliko benzina Majlo ima u rezervoaru, dok je O. stajala napolju i crvenela od neprijatnosti.

Okrenula se i prikovala me pogledom, i odmah sam znao da sam gotov ako se njenoj ćerki bilo šta dogodi. - Nemojte da pravite gluposti.

To je bilo poslednje što je rekla, uputivši mi ljutit pogled, sasvim identičan besnom pogledu njene ćerke. Ako uradimo nešto

nepromišljeno, to činimo na sopstvenu odgovornost.

O. je ušla, sva očajna, mahnuli smo njenoj mami i Majlo je pokrenuo kola.

- Nisi se šalila - rekao je Majlo.

- Da, mnogo smo toga proživjele zajedno. Samo hoće da me zaštiti.

Hteo sam da joj prebacim za ludovanje ranije tog dana, ali kad se okrenula i pogledala me, jednostavno nisam mogao. Njen vragolast osmeh me je razoružao, a i već smo bili u gradu. Još pet ili šest ulica dalje, i stigli smo do tavana. Bolje da sačekam dok ne stignemo na sigurno, u *Odar knjige*.

- Izgleda da je moj tata još tu - rekao je Majlo. Ušli smo u *Odar knjige*, zatvorili vrata za sobom, i čuli kako se neko muva po kancelariji, koju nismo mogli da vidimo.

- Otkud znaš da je on? - pitala je O. - Može da bude bilo ko. Možda je ubica.

- Stvarno, tata drži sekiru ovde u knjižari - rekao je Majlo. - I čekiće.

- Prekini - rekla je O.

Gospodin Odar je izašao u knjižaru, bacajući nejasne senke po policama knjiga. Njegova silueta izgledala je kao veća, malo pogrbljena verzija Majla.

- Čao, tata! - viknuo je Majlo.

Začuvši Majlov glas, gospodin Odar je gotovo šmugnuo nazad u kancelariju, kao prepadnuta mačka. Izletelo mu je nešto kao: - Čoveče! Šta... - a zatim je, videvši da smo to mi, uzdahnuo s olakšanjem.

- Hvala na upozorenju. - Ovako u senkama, dok je išao s nama, krupan i skoro dvesta kila težak, izgledao je kao mužjak gorile.

- Mislio sam da je „ćao, tata“ dovoljno - rekao je Majlo.

Izašavši iz mračnog ugla knjižare, gospodin Odar je poprimio sasvim drugačiji izgled. Imao je crnu kosu, proređenu navrh glave, i jednodnevnu bradu zbog koje ste prosto bili sigurni da su mu leđa pokrivena krznom. Bio mi je drag gospodin Odar - prijatan je i druželjubiv - ali stalno sam mislio: *Majlo, ovo je tvoja budućnost. Bolje ti je da se što pre oženiš.*

- Jesi li dosta gnjavio svog matorog? - pitao je gospodin Odar.

- Možda.

Gospodin Odar je pogledao pored mene, a O. je ispružila ruku i koraknula napred.

- Drago mi je, gospodine Odar. Sviđa mi se vaša radnja. I vaše neobično ime.

Gospodin Odar joj je ljubazno pretresao ruku.

- Bil i nije neuobičajeno ime, ali hvala.

- Baš smešno, tata.

Gospodin Odar je upitno pogledao Majla, kao da želi da kaže: *šta, hoćeš da kažeš da nisam dovoljno šarmantan za tvoje prijatelje?*

- To s prezimenom je duga priča.

- Zna - rekao je Majlo. - Već sam je obavestio.

Gospodin Odar je slegnuo ramenima, ali rekao bih da bi mu bilo draže da je sam ispričao O. priču o svom prezimenu. A onda se opet okrenuo prema meni.

- Kako se držiš?

Namrštio sam se i slegnuo ramenima. - Pa, držim se.

Pogledao je O. i Majla.

- Idite vas dvoje gore. Imam nekoliko novih stvari koje će zanimati Džejkoba, samo za prave zaljubljenike u naučnu fantastiku. - Gospodin Odar je imao dara da iskopa zaboravljena i rasprodana izdanja i mnogo je voleo da s drugima deli svoja najnovija otkrića.

Majlo je oberučke prihvatio priliku da se reši tatinog društva i pošao je prema tavanu, a za njim i O.

- Drago mi je što smo se upoznali - rekla je O., osvrnuvši se preko ramena dok je odlazila.

- Razgledaj malo. Prvu knjigu ja častim. - Gospodin Odar je baš znao kako da šarmira nove kupce.

- Sto posto je skroz pogrešno ispričao priču o našem prezimenu - promrmljao je potom.

- Kakve to veze ima?

- Kad čovek promeni prezime, to je i te kako važno. Priča u stvari uopšte nije bila toliko komplikovana. Teško da bi Majlo mogao da je ispriča pogrešno. Bil Odar nekad je *bio* Vilijam Oldar, ali kad je počeo da se bavi knjigama strave, dao je ime knjižari i odbacio slovo *l*. Odar je zvučalo savršeno. Nije mnogo izlazio, i siguran sam da većina ljudi nije ni znala da je ikad menjao prezime.

- Ubio sam to prezime, znaš? - rekao je.

- Molim?

- Ubio sam ga. Jedinac sam, a oba roditelja su mi mrtva. Ja sam bio poslednji od Oldarovih.

Razgovor je postajao neprijatan.

- Nešto ste hteli da mi pokažete?

Gospodin Odar me je povukao u odeljak s naučnom fantastikom, između niskih gondola gde je bilo mračnije, a naše su glasove prigušivali milioni prašnjavih, sklopljenih stranica. Protrljao je bradicu, kao što je stalno radio, ali meni taj njegov ekscentrični tik nikad nije smetao.

- Sahrana je bila lepa. - Gospodin Odar se nakašljao. - Mislím, koliko god takve stvari mogu da budu lepe.

- Hvala što ste došli. Bilo bi mu drago.

To je bio poslednji put da smo se videli, i nismo mnogo razgovarali posle službe na groblju.

- Nije se mnogo ljudi pojavilo na sahrani - rekao je gospodin Odar. - To mora da te je iznenadilo?

Nisam znao šta da kažem. - I nije. Živeo je povučeno, kao i vi.

Gospodin Odar je klimnuo glavom da se slaže, naslanjajući se na policu s knjigama u džepnom povezu.

- Slušaj, Džekobe, mislim da nisam bio sasvim iskren prema tebi.

- U vezi sa čim?

Pogledao je prema tavanu, kao da želi da se uveri da smo sami.

- Znaš da sam dugo poznao gospodina Fildinga?

- Naravno da znam. I?

- Da li ti je ikada pričao o tome šta sam radio za njega? Da li ti je to ikad pomenuo?

- Mislíte da ste mu pronalazili neke knjige i tako to? Povremeno bi nešto natuknuo.

- Nisam tražio samo knjige.

Obojica smo čuli Majla kako mi s tavana dovikuje da dovučem dupe gore. Gospodin Odar mi je stavio ruku na rame, kako bi još na tren zadržao moju pažnju.

- Ovaj... dobro. - Opet mi je postalo nelagodno. - Šta ste još tražili?

- Slušaj, Džekobe, imam običaj da privlačim izvesnu vrstu ljudi. Sakupljače, ljude s velikim interesovanjem za, znaš već... - mahnuo je rukom pokazujući prema radnji. - Ovakve stvari.

Iz ugla u kom sam stajao nisam mogao baš mnogo da vidim, ali znao sam na šta misli: na neobične scenske rekvizite i postere, i one još bizarnije stvarčice skrivene u podrumu Odarovih.

-I?

- Gospodin Filding je bio najradoznalija osoba koju sam ikad upoznao. A imao je i dubok džep. Uvek je tražio sasvim specifične predmete iz nekog sasvim određenog razdoblja, i to nisu uvek bile knjige.

Oduvek sam znao da su njih dvojica volela da razgovaraju. Još kad sam tek upoznao Majla u radnji, pre nego što sam pošao u *Sveti krst*, gospodin Filding i gospodin Odar su se često viđali. Nikad nisam tome pridavao nikakav poseban značaj, misleći da samo ćaskaju o knjigama koje su pročitali.

- Nije hteo da o tome pričam tebi niti bilo kome drugom - rekao je gospodin Odar.

- Džekobe! Vuci se ovamo! - viknuo je Majlo.

- Počnite bez mene - odgovorio sam. - Samo što nisam!

- Kako hoćeš - odgovorio je Majlo nešto tiše, ali nervoznije.

- Šta mi to niste rekli? - pitao sam gospodina Odara. Oklevao je, nagnuvši se bliže. - Neke od stvari koje sam pronašao za njega, bile su... Pomalo neobične.

- Kako to mislite?

- Beleške, nacrti i predmeti koji su pripadali nekim mađioničarima, rekviziti za trikove za koje se ispostavilo da su suviše opasni ili da ne funkcionišu onako kako bi trebalo, stvari koje nikad nisu ugledale svetlost dana. Stvarčice koje kruže veoma uzanim krugom kolekcionara.

Počeo sam da predosećam šta bi neke od tih stvari mogle da budu, za neke sam čak i bio siguran, ali nisam mu ništa rekao.

-Jedan predmet koji sam pronašao za njega nije mi dozvolio ni da mu pričavam - rekao je gospodin Odar. - Dobro mi je platio da ga pronađem. Ali nisam stigao ni da zavirim u njega.

- Neka knjiga? - pitao sam.

- Nisam siguran, možda. Ili možda priča. U svakom slučaju, bilo je zaključano u kutiju, a ja nisam imao ključ. Razvalio bih bravu, ali onda mi gospodin Filding ne bi platio. To mi je jasno stavio do znanja.

Počeo sam da shvatam da gospodin Odar ima sopstvene želje i razloge.

- Želite tu stvar, i mislite da ja znam gde se nalazi. Jesam li u pravu? - pitao sam.

- Ne. Ne želim da je zadržim. Samo da vidim šta je unutra.

- Džekobe! Odmah... da si... došao... OVAMO!

- Ne mogu da urade domaći bez mene - slagao sam. -Razmisliću o tome, važi? Možda ću uspeti da se setim gde je stavio tu kutiju.

Pošao sam prema tavanu, ali gospodin Odar me je zgrabio za ruku tako snažno da sam se uplašio.

- Onaj sveštenik nešto zna - rekao je. - Možda bi mogao da je nađe.

Izvukao sam ruku iz njegovog stiska i okrenuo se da pođem. Otac Tim? Počeo sam da povezujem končice. Otac Tim, gospodin Odar, gospodin Filding.

Počeo sam da uviđam da se mnogo toga već dogodilo, i pre nego što sam ja kročio na scenu.

- Samo sam hteo da kažem, šta da nam se vreme pogrešno poklopilo? Sad bismo se vozili na tvoju sahranu.

Kad sam se popeo na tavan, zatekao sam Majla i O. kako se svađaju. Gospodin Odar nam je već doviknuo pozdrav, izašao iz knjižare i zaključao vrata za sobom. Ostali smo sami, samo nas troje, i mogli smo da razgovaramo na miru.

-Ja bar nisam slomila palac.

- To nije smešno.

- Baš nimalo?

- Ne, nimalo. Sve je ovo sasvim izmaklo kontroli. Mogla si da stradaš, O. Šta misliš, kako bismo se mi osećali zbog toga?

- Već sam ti rekla, pogrešila sam. Neću to više ponoviti.

- Zašto li mi je teško da poverujem u to? - pitao sam. Nakon susreta s gospodinom Odarom, bio sam prilično nepoverljiv.

- Hoćeš da kažeš da mi ne veruješ?

- Ne... Da... Ne znam. Ono s Itanom i Bunom je bilo zastrašujuće. Njih dvojica zajedno su kao tempirana bomba. Radoznali su i glupi. To nije dobra kombinacija.

- Onda nemoj više da mi ga daješ. Ne treba mi.

- Smirite se, vas dvoje - rekao je Majlo. - Ne smemo više da lomimo nameštaj. Mama me je već gnjavila zbog one lampe.

- Ništa od svega ovoga nije bitno, narode - rekla je O. - Zar ne shvatate? Imamo nešto neverovatno, a sad znamo i pravila za njegovo korišćenje.

Ovo je O. polako prelazilo u naviku: da govori o vlasništvu nad nečim što je moje.

- A što je još bolje, čini mi se da za ovu moć ne postoji kriptonit. Ili bar ja ne mogu da ga nađem.

- Nismo još pokušali s davljenjem - rekao sam.
- To baš i nije istina - rekla je O., pomalo posramljeno.
- Nisi valjda - rekao je Majlo, zureći u nju sve dok joj nije uhvatio pogled i shvatio da govori istinu. - Neverovatno. Ti si luda. Ti si sasvim luda.

Odmahnuo sam glavom, zabezeknut.

- Nije čak ni bilo opasno. Uradila sam to kod kuće u kuhinji.

O. nam je objasnila da uopšte i nije tražila čekić. Umesto toga je napunila sudoperu vodom i sasvim potopila glavu.

- Duboko sam udahnula pod vodom, misleći kako je, ako ne uspe, najgore što može da mi se desi da počnem da kašljem i pljujem vodu. Ali ništa se nije dogodilo. Ne znam jesam li disala vodu ili ne. Mislim da jesam, ali možda je sve to bilo kao u snu. Znam samo da sam držala glavu pod vodom i pokušavala da dišem barem nekoliko minuta, i ništa se nije dogodilo.

- Vidiš? Opet si to uradila - prebacio sam joj ogorčeno. - Šta bi bilo da sam ti ga oduzeo dok si blaženo pokušavala da udahneš vodu? Šta onda?

- Ali nisi. - Glas joj je zvučao molećivo i tužno. - Žao mi je, Džejkobe. Stvarno jeste. Više neću da radim ništa slično. Više ne moramo da rizikujemo bez potrebe, stvarno.

- Nismo morali ni do sada - ispravio sam je. - Sve ovo nam sigurno neće doneti ništa dobro, garantujem. - Zvučao sam kao nečiji otac. Ali čitav moj život sad mi je delovao opasno i sumanuto.

Sedeli smo u tišini. Moje reči su oterale O. od mene. Video sam po tome kako su joj ramena klonula i kako se povukla da nešto zapisuje u svoj ružičasti notes, kao što je često radila. Pomislio sam na Pandorinu kutiju koju sam otvorio samo tako što sam zapisao tri reči na njen ružičasti gips.

Ali bilo je potrebno mnogo više od moje ljutnje da bi se O. predomisllila. Ustala je i iznela nam svoj plan. - Znamo da možeš da preneseš moć zaštite na koga god želiš, kad god poželiš. Znamo da te ona u suštini čini neranjivim.

Imao sam osećaj da je ona na brzinu sprovela mnogo više eksperimenata koje nam nije pomenula, s pištoljima i noževima i arsenikom, ali nisam je ništa pitao, a ona nije više pričala o tome.

Umesto toga, izvukla je iz ranca nešto nalik na komplikovani vokitoki, i uključila ga. Šum je ispunio tavan kad je stavila uređaj na sto

između nas, a njegov duguljasti ekran zasjao je narandžastim sjajem.

- Imamo obavezu da činimo dobro - rekla je O. - Moramo.

- Šta ti je to? - pitao sam. Predmet na stolu me je činio nervoznim.

- Skener policijskih frekvencija. Kupila sam ga kod Larija.

- Ko je Lari? - pitao sam, za trenutak zanemarujući činjenicu da je to što radimo najverovatnije protivzakonito.

- Larijeva prodavnica uređaja za telekomunikaciju u Zapadnom Salemu. Nije ništa strašno - rekla je O. - Mnogo ljudi ih ima. Tako možemo da pratimo šta se dešava po mračnim budžacima našeg divnog grada. Nije loše, a?

Radio je zatreperio i začula su se dva glasa. Jedan je zvučao kao da pripada dispečeru, a drugi policajcu. Razgovarali su o kućnoj svađi prijavljenoj u Ulici Frenklin.

- O., mora da se šališ - rekao sam.

- Naravno da se ne šalim! Kako bih mogla? Imaš taj neverovatan dar i moraš da ga podeliš s drugima! Kako bih mogla da se šalim s tim?

- Hoćeš da rešavam kućne svađe? Ako to dosad nisi primetila, nisam obučeni nindža.

Njoj moja šala nije bila smešna. - Uvek sve olako shvataš, Džejkobe. Ko zna koliko će dugo ovo trajati i koliko bi ljudi mogao da spaseš? Sinoć sam satima ležala u krevetu i slušala ovo. Uglavnom su prijavljivali nesreće i infarkte, a ne zločine, ali dosta se ružnih stvari dogodilo dok si ti spavao.

- U stvari, ovo mi zvuči prilično zanimljivo - rekao je Majlo.

- Vi ste oboje poludeli! - viknuo sam. - Zaboravite! Zaboravite na to. I kad smo već kod toga, zaboravite da sam ikad saznao za dijamant ili argil ili kako god hoćete da ga zovete. Neću više ovo da radim.

Bio sam tako izbezumljen da sam hteo da se bacim s tavana, a kako sam bio neranjiv, upravo sam to i uradio. Ustao sam sa stolice i skočio sa ivice, pravo u prizemlje. Bilo bi mnogo efektnije da nisam pao na sto pun knjiga i polomio mu jednu nogu, ali čak i tako, osećaj je bio taman kako treba.

- Jesi li dobro tamo dole? - pitala je O.

- Prestani da mi lomiš nameštaj, čoveče! - rekao je Majlo. - Ubiće me!

Zajedno su sišli niz merdevine i zatekli me kako sedim na podu prekrštenih nogu okružen knjigama koje su popadale s malenog stola.

O. mi je spustila dlan na leđa i pomilovala ih u krug, što mi je poslalo žmarce sve do vrhova prstiju.

- Daj da popravim taj sto - rekao je Majlo. Petljao je iza nas pokušavajući da uglavi polomljenu nogu nazad u žleb stola.

- Znam da je zastrašujuće i čudno - rekla je O. tiho - ali ne možemo da sedimo skrštenih ruku, Džejkobe. Ne možemo.

- Što da ne?

Bio sam sasvim zbunjen, ali O. mi je držala ruku na leđima i od toga mi je već bilo bolje.

- Hoćeš da znaš zašto smo se doselili ovamo? - pitala je. Imao sam osećaj da O. menja taktiku, tražeći način da me ubedi da je u pravu.

Pogledao sam je u oči, pokušavajući da dokučim kakav bi odgovor mogla da ponudi na sopstveno pitanje.

- Mamin dečko je malo odlepio pošto je izgubio posao. Stalno su se svađali.

- Čoveče, to je baš trulo - rekao je Majlo.

- Žao mi je - rekao sam, ne znajući šta bih drugo. Za mene to nije bilo ništa novo.

- Nikad nas nije ni taknuo, ali posle izvesnog vremena, mami je sve to postalo sumnjivo. Suviše dranja, a nekoliko predmeta je i poletelo preko sobe. Ona nije osoba koja bi dugo trpela takve stvari. Spakovale smo se usred noći dok je on sedeo obeznanjen ispred televizora - rekla je O.

Zastala je, sklonila mi ruku s leđa i njome prešla preko reči koje sam joj napisao na gipsu. - Kod kuće se nikad nisam osećala sigurno. Nikad do sada.

Zamislio sam kako ulazim u njenu kuću i čujem dreku. Vidim zakrvavljene oči pijanca u farmerkama i prljavoj beloj majici. Bio je zgodan, ali na neki pogrešan način, kao da se trudi da izgleda mlađe nego što jeste. Video bi me kako ulazim na vrata i dobacio mi neki prostački komentar u stilu šta ću ja u njegovoj kući i ko sam umislio da sam. Gurnuo bi me s vrata, misleći da sam običan klinac, ali ja bih mu se odupro. Udario bi me, i tako povredio svoju ruku, ali ne i moje lice. Van sebe od besa, dograbio bi grlić prazne pivske flaše i podigao je da me udari...

- Ljudi, postajete naporni - rekao je Majlo i otišao do police, da se pretvara da čita neki detektivski roman.

- Kako možemo da znamo šta imamo a da sedimo skrštenih ruku? - pitala je O. suzdržanim šapatom. - Možda ti to možeš, ali ja ne mogu.

Zamislilo sam isti prizor u njenoj staroj kući, ali je umesto mene na vratima stajala ona, ranjiva, u opasnosti kakvu nijedan tinejdžer nije zaslužio.

Osetio sam da bih za nju uradio bilo šta.

- U redu - rekao sam. - Možemo da počnemo polako, bez suviše sumanutih poteza. Ako budemo imali sreće, Itan će se smiriti, a *Sveti krst* će ostati otvoren dovoljno dugo da završimo školu. Ko sam ja da se usprotivim tome da usput spasemo nekoliko života?

Odlučeno je da će O. biti zadužena da motri na skener policijskih frekvencija. Tehnički, bilo je protivzakonito slušati ih i proslediti tako stečene informacije trećem licu, i morali smo da budemo veoma oprezni.

Ustao sam s poda da se počešem po leđima, koja su morala da budu polomljena.

- Zar nije čudan osećaj kad znaš da bi trebalo si mrtav, ali shvatiš da nisi? Nekako se, šta znam, osećaš življe, zar ne?

Iznenadilo me je njeno pitanje, jer zaista nisam o tome razmišljao na taj način. Počeo sam da posmatram smrt iz drugačijeg ugla. Iz *sasvim* drugačijeg ugla.

- Kad već pričamo o smrti, možda bi trebalo da joj pokažemo Ajzengrim? - pitao je Majlo. - Mislim da možemo da joj verujemo.

Majlo se potrudio da naglasi prvi slog *aj*: AJ-Zen-Grim. To je bio savršen naziv za zanimljiv predmet. Samo sam nekoliko puta video Ajzengrim, a posle razgovora s gospodinom Odarom, sasvim sam drugačije gledao na njega.

- Šta je Ajzengrim? - pitala je O.

Majlo je skočio sa stolice i pošao prema merdevinama.

- Nećeš mi verovati dok ne vidiš svojim očima. Dođi.

QMajlo je ušao iza pulta i zavalio se u maminu prastaru fotelju. Ispod kase se nalazio maleni sef, od onih koji su se otvarali brojčanikom. Trebalo je da samo Majlovi roditelji znaju kombinaciju, ali Majlo ju je pronašao mnogo pre nego što smo se upoznali, zapisanu s donje strane kutije za novac koja je stajala u kasi. Okrenuo je brojčanik po sećanju, i znao sam da je uzeo šta je tražio kad sam čuo zveckanje ključeva.

- Tvoji roditelji baš mnogo toga drže pod ključem - rekla je O., videvši dvadesetak ključeva na srebrnoj alci u Majlovoj ruci.

- Tatina posla. On je kao magnet za čudne stare stvari.

- Sad ćemo da nađemo one sekire i čekiče koje si pomenuo? - pitala je O.

Majlo i ja smo prešli na drugi kraj radnje, ispod tavana, i prišli polici koja je visila na metalnim šarkama. Šarke su bile ofarbane u crno, i jedva su se nazirale pri oskudnoj svetlosti. Majlo mi je spustio svežanj ključeva u ruku i povukao jednu stranu police, prebacujući svu težinu na mene. Polica se pomerila, jezivo polako, na šarkama koje su cvilele kao da jedva podnose težinu svih onih knjiga. Iza nje su se ukazala tajna vrata.

- Kao u *Porodici Adams* - rekla je O., posmatrajući kako Majlo otključava i otvara vrata. - Ne očekuješ valjda stvarno da siđem dole?

Majlo se osmehnuo i pošao u tamu, a stepenice su zaškripale pod njegovim sitnim telom.

O. me je ščepala za ruku kao da se spremamo da na Noć veštica uđemo u ukletu kuću. Nije gledala u mene, već samo niza stepenice, a hladan dašak vetra doneo nam je odozdo miris zemlje.

- Ima li dole svetla?

Uza stepenice je odjeknulo zveckanje lanca o sijalicu, i jedva приметно svetlo zatреperilo je ispod nas.

- Zavisi kako tačno definišeš svetlo - rekao sam.

- Ako se spremate da me isprepadate...

- Nikad to ne bih uradio.

Poveo sam je niza stepenice, držeći je čvrsto za ruku dok smo se provlačili ispod niskih greda. Osećao sam njenu napetost dok sam je vodio dublje u podrum.

- Veruj mi - rekao sam, osvrćući se prema njenoj silueti. - Još te nisam ubio, zar ne?

- Požurite, ljudi, smaram se ovde - rekao je Majlo.

Bio je to starinski podrum sa zidovima od šuplje cigle s kojih se ljuštio malter. Dva su zida bila prekrivena policama punim stvari kakve bi se mogle naći u nekakvoj tamnici. Bilo je tu bukagija, okova, gvozdениh lanaca i buzdovana. U jednom uglu stajalo je nešto nalik na prenosivu giljotinu na točkovima, odmah pored kutije u koju je bilo zabodeno nekoliko mačeva.

O. se osvrnula nervozno i radozvalo, bacivši pogled na betonski zid izlepljen slikama i plakatima. Bila je tu požutela stara slika čoveka koji pušta pticu iz kutije, još jednog koji sipa mlaz vode u plamen, i nekoliko plakata koji reklamiraju fantastične predstave širom sveta.

- Je li to ono što mislim da jeste?

Pogled joj se zaustavio na neobičnom predmetu nasred sobe. Sve ostale neobične stvari u podrumu bile su ništavne u prisustvu Ajzengrima.

- Ako misliš da je to uređaj za egzekuciju pomoću električne energije, sasvim si u pravu - rekao je Majlo. - To je tatino najveće blago.

- Kako si ti uopšte ispao normalan? - pitala je O., obilazeći duguljasti sto koji joj je sezao do struka. Sa svih strana nalazilo se mnoštvo drvenih fioka, ali se po gornjoj površini odmah videlo o čemu je reč.

- Zašto bi za ime sveta bilo ko napravio nešto ovakvo?

Gornja površina stola bila je presvučena slojem glatkog metala. Bili su tu okovi za ruke i noge, poluge i žice koje su se pružale duž poda i gubile ispod police prepune starudija.

- Dakle, evo o čemu je reč - rekao je Majlo, dok je turistički vodič u njemu preuzimao vlast. - Nećeš verovati - u stvari, ni ja nisam verovao - ali moj tata kaže da je ovo bila Huginijeva ideja, nekakav trik sa izvlačenjem iz okova na kome je radio neposredno pred smrt. Zamisao mu je bila da legne na sto i da ga privežu okovima, znaš? A onda bi ga povezali žicama kao Frankenštajnovu čudovište i navili sat na tri minuta. Kad se sat jednom namesti, više nisi mogao da ga isključiš. Tako da bi Hugini, ako ne uspe da pobegne za tri minuta, bio pečen. Sasvim bukvalno.

Majlo je počeo da pretura po svežnju ključeva, a zatim je ubacio jedan u ključaonicu jedne od fioka na Ajzengrimu.

- Pogledaj i sama.

Izvukao je svežanj starih papira i spustio ih na metalnu površinu Ajzengrima. Svi smo se nadvili nad njih, bacajući senke u obliku naših glava ispod sijalice na plafonu. Detaljni dijagrami prikazivali su ne samo kako je Ajzengrim napravljen, već i sam trik pred publikom. Crteži su prikazivali sve od testiranja naprave do konačnog bega.

- *Fuj* - rekla je O.

- Znam. Baš je gadno, zar ne? - rekao sam. - Prvo su morali svima da pokažu da sprava zaista radi. Ko bi rekao da će kad spališ kokošku zaista leteti perje?

- Mislim da je u tome i bio deo problema s Ajzengrimom - rekao je Majlo odmahujući glavom. - Ako ne bi uspeo, svi bi morali da ga gledaju kako se peče pred publikom.

- U stvari, mislim da bi neki ljudi dali čitavo bogatstvo da vide tako nešto - rekla je O.

Majlo je vratio papire u fioku, zatvorio je i zaključao.

- Šta je u ostalim fiokama? - pitala je O.

- Razne druge stvari koje tata sakuplja. Mađioničarski trikovi, oružje, karte, stari rukopisi, takve stvari.

Posle razgovora s gospodinom Odarom, Ajzengrim i sve ostalo u podrumu gledao sam drugim očima. Pitao sam se da li je Filding plaćao gospodinu Odaru da pronade neke od ovih stvari, a možda i sve. Ali uopšte nisam imao pojma zašto ih on ne bi zadržao za sebe.

- Tata bi me ubio da zna da smo dolazili ovamo - rekao je Majlo. - Možeš li da zamisliš koliko bi ovo vredelo da je pravo?

O. je pogledala Majla, pokušavajući da shvati. - Hoćeš da kažeš da je on *napravio* Ajzengrim ovde dole? Mislila sam da ga je našao na *Ibeju* ili tako negde - rekla je O.

- Koristio je postojeće planove. Toliko znam.

O. je radoznalo prešla rukom preko glatke metalne površine. - Da li radi? - pitala je s oklevanjem.

- Naravno da ne! Ali najluđe od svega je to - rekao je Majlo, gledajući sto i žice koje su vodile od njega prema zidu - što bi *mogao* da radi, znaš?

Već smo petljali s Ajzengrimom - mada znamo šta bi nam gospodin Odar uradio da nas uhvati - i imamo prilično dobru ideju koje bi žice trebalo s čime da povežemo da bismo ga uključili.

- Tata je uradio sve prema nacrtima do jednog trenutka, a onda je stao. Ali Ajzengrim je skoro gotov. Jezivo, ha?

Činilo se da je O. ostala bez teksta, pa je Majlo nastavio.

- Iznenadila bi se koliko ovakvih stvari ima na svetu. Postoji čitavo ilegalno tržište takvih predmeta, izgubljenih rukopisa i beležaka. Neko mu je ponudio pedeset hiljada dolara za ovo čudo, ali on nije hteo da ga proda.

- Mislim da je Filding možda znao za to - izletelo mi je, jer nisam baš razmišljao o tome što govorim. - Moguće je i da je platio tvom tati da ga pronade ili napravi.

- Ne bi me iznenadilo - složio se Majlo. - Često je dolazio, mislim, i pre nego što si ti stigao. On i tata su stalno razgovarali o nečemu.

Klimnuo sam glavom, sklapajući kockice.

- Šta mi još vas dvojica niste rekli? - pitala je O.

- Ranije mi se to nije činilo važnim, ali kad malo bolje razmisliš, nekako sve deluje povezano - rekao sam. - Ako je Filding imao ovu moć pre mene, i ako je mislio da nikad neće moći da umre... pa, onda ga je smrt verovatno fascinirala.

O. je izvukla notes i počela da mrmlja i užurbano zapisuje. - Vi ste baš puni iznenađenja...

Kad je završila, prešla je rukom preko Ajzengrima kao da razmišlja da ga kupi.

- Hajdemo odavde - rekao sam. - Kasno je.

Majlo je povukao lanac i ugasio svetlo, a O. je nezgrapno posegnula za mojom rukom. *Hvala ti, Majlo, dužan sam ti za ovo.* Jedino preostalo svetlo dopiralo je odozgo iz radnje, pokazujući nam put. Majlo je pošao uza stepenice, a O. mi je bacila ruke oko vrata, privukla me i zagrlila. Njen gips mi je bio na ramenu, krut i težak.

Osetio sam nežni dah na vratu i privukao je bliže.

- Dolazite ovamo vas dvoje! - viknuo je Majlo niza stepenice.

O. se odmakla i pogledala me u oči.

- Opet osujećeni - uzdahnuo sam.

DEVET DANA DO PONOĆI

Petak, 12. oktobar

U petak u dva ujutru nastao je pravi pakao.

Probudio me je zvuk vibriranja telefona. Nemam običaj da spavam s telefonom, ali O. je insistirala na tome. Htela je da zna da ću moći da se javim ako na skeneru policijskih frekvencija čuje nešto stvarno gadno.

Zurio sam u plavi ekran svog mobilnog telefona.

Vatra. Ustani!

Izleteo sam iz kreveta i seo na klupicu ispred prozora, naslonivši golo rame na hladno prozorsko okno. Počeo sam da kucam odgovor, ali pre nego što sam završio poruku telefon mi je zazvonio u ruci. To je bila O.

- Daj mi ga! - viknula je u slušalicu.

- Polako, O., šta se dešava?

- Nećeš stići na vreme! Daj mi ga! Odmah!

Ništa mi nije bilo jasno. Bila joj je potrebna moć, nešto nije bilo u redu, hteo sam da joj verujem...

Ali nisam hteo da se odreknem svoje moći.

- Molim te, O., samo mi reci gde si. Plašiš me. Kakva je situacija? Jesu li svi dobro?

- Ne, nisu dobro! Stojim ispred svoje zgrade, u kojoj je *požar!* Daj mi ga!

- Mogu da budem tamo za deset minuta ako potrčim. Brz sam...

- Džejkobe, *zaboga*, za deset minuta će biti suviše kasno. Ja ulazim unutra, a ti uradi šta hoćeš.

- Jesu li vatrogasci stigli? - pitao sam, navlačeći farmerke. Nije bilo odgovora. O. je već spustila slušalicu.

- Dođavola, O.! - viknuo sam. Ispostavilo se da to baš i nije bio pametan potez u tihoj kući punoj penzionisanih sveštenika. Začulo se kucanje na vratima. Navukao sam duksericu i patike, zamislio Oino lice i izgovorio reči.

Ti si neuništiva.

Otac Tim se pojavio na vratima, pospan i zabrinut.

- Šta se dešava? Ružan san? - pitao je.

- Hajde! - rekao sam nervozno i prošao u hodnik pored njega. - Možete li da me odbacite do Oine zgrade? Molim vas?

Otac Tim me je poznao dovoljno dobro da zna da se sigurno dogodilo nešto loše. Dok smo prolazili hodnikom, pored nas su se otvorila vrata i jedan od starih momaka izvirio je pitajući se kakav je to metež.

- Vрати se u krevet, Džordže. Sve je u redu - rekao je otac Tim.

Požurili smo na parking. Pokušao sam da pozovem O., ali čuo sam samo njenu koketnu poruku na govornoj pošti.

- *Dobili ste O. Ostavite poruku, ili nemojte, meni je svejedno.*

- Džekobe, šta se dešava?

Otac Tim je preturao po džepovima mantije tražeći paklo cigareta dok je izvezio auto s parkinga.

- Kod O. u zgradi je požar. Malopre me je zvala.

Otac Tim je upalio cigaretu i nagazio na gas, poprilično sumanuto za sveštenika u godinama s ne baš besprekornim vidom. Cigareta mu je visila sa usne, i osetio sam snažan miris duvanskog dima iz druge ruke.

- Zvala te je? Je li ona u zgradi?

- Nisam siguran gde je ona - rekao sam spuštajući prozor i puštajući hladan, maglovit vazduh unutra.

Zvao sam je i zvao sve dok nismo stigli do njenog bloka i videli kako plamen liže uz jedan od belih zidova zgrade iz koje je kuljao crni dim.

Telefon mi je zavibrirao. Dobio sam poruku od Majla. Zašto mi je za ime sveta slao poruke u dva ujutru? *Problem. Šalji dijamant.*

- *Šališ se!* - rekao sam.

- Šta je bilo? Šta nije u redu? - pitao je otac Tim i zakočio na parking. Izašli smo iz kola. Ulica je bila puna vatrogasnih i policijskih kola.

Prsti su mi leteli po tastaturi. *Ne mogu. Zovi me!*

Vazduh je već bio vlažan od kiše, i gusti dim je počeo da me guši. U bloku su bile četiri zasebne zgrade, s parkingom u sredini. Oina zgrada nije bila u plamenu, ali ona pored njene bila je ozbiljno ugrožena. Ljudi su stajali na sve strane i posmatrali prizor, ali nigde nisam video O.

- Ima li nekoga unutra? - viknuo sam.

- Ostanite pozadi! - doviknuo nam je policajac. - Sve je pod kontrolom.

- Moja mačka je unutra - promrmljala je gospođa u ofucanom kaputu.

- Boli nas dupe za tvoju mačku! - rekao je gojazni stariji muškarac u majici, boksericama i crnim soknicama.

- Hej! *Meni je* stalo do moje mačke, jasno? - breknula se žena drhtavim glasom.

Otac Tim, kao čovek u odori navikao da drži situaciju pod kontrolom, stao je između njih dvoje i blagim glasom rekao. - Ima li *ljudi* unutra?

- Moja ćerka je tamo! - Okrenuo sam se i ugledao Oinu mamu sa užasnutim izrazom na licu.

- Niko nije video gospođu Henderson - rekao je drugi čovek. - Rekao sam joj da ne treba da živi tako visoko. Teško joj je da se popne uza stepenice.

- Koliko je njih ušlo da ih traži? - pitao sam.

- Ne znam, trojica, možda četvorica vatrogasaca ušla su pre nekoliko minuta - prokomentarisao je neko od posmatrača.

Telefon mi je zazvonio. Majlo. Nisam mogao to da podnesem.

A sve to vreme, moć je tražila da mi se vrati. Osećao sam kako mi gori na grudima, kao da se zagreva. Znao sam da je O. unutra jer sam osećao da je *to* unutra s njom. Ali morao sam da se borim protiv samog sebe da ne izgovorim reči i ne uzmem ga nazad.

Telefon je prestao da zvoni. Šta god da je mučilo Majla, moraće to sam da reši.

Gomilom su prošli povici. Bacio sam pogled prema drugom spratu, ka prozoru na kome je vatrogasac ogromnim šmrkom gasio vatru. O. je promolila glavu iz plamena, neobjašnjivo netaknuta. Zurila je u noć poput duha, a zatim nestala, kao da ju je nešto uvuklo unutra.

Dim je kuljao kroz prozor. Telefon mi je triput zazujao; dobio sam poruku. Nemo sam pogledao ekran.

I. i B. su došli da se svete. Sad su otišli. Prekasno je. Baš ti hvala, brate.

Nema teorije! Da napadnu Majla u rođenoj kući u dva ujutru? Van pameti. Osim toga, šta sam ja tu mogao? Ovo je bilo pitanje života i smrti - ako joj oduzmem moć dok je unutra, O. je gotova. A bez moći nisam baš nikako mogao da mu pomognem. Bez dijamanta, nema ni zaštite.

Gomila je pohrlila prema zgradi, pored policajca, kad se O. pojavila iz dima na požarnim stepenicama koje su vodile do prvog sprata.

- O, bože - ciknula je njena mama, izdvojila se iz gomile i potrčala, ali vatrogasac ju je zaustavio tik ispred zgrade. - Pustite me! - Dozivala je

svoju ćerku, otimala se i šutirala vatrogasca koji nije hteo da joj dozvoli da priđe bliže. Policajac se umešao i obuhvatio Oinu mamu, čvrsto je držeći dok je jecala.

- Sve je u redu, mama! Dobro sam! Smiri se! - viknula je O.

Dok je polako silazila niz požarne stepenice, za ruku držeći staricu koja je u drugoj ruci držala mačku, prišla su joj dva vatrogasca. Mačka je iskočila iz staričinih ruku i otrčala u žbunje nedaleko od zgrade kad je vatrogasac izvukao O. i staricu na otvoreni parking. Još trojica vatrogasaca istrčala su iz zgrade, a jedan od njih dao je znak da unutra nema više nikoga.

- O.! - viknuo sam probijajući se kroz gomilu i protrčao pored njene mame. Niko nije ni pokušao da me zaustavi. Oina košulja je bila spaljena, video joj se grudnjak. Skinuo sam duksericu i prišao joj, golih grudi i tresući se od zime.

- Dobro si - rekao sam.

Navukao sam joj duksericu preko glave u trenutku kad je njena mama konačno uspela da joj pritrči i zagrlila je. Jecala je i ponavljala: „Jesi li dobro?“ i „Zašto si to uradila?“ Gledajući mami preko ramena, lica mokrog od suza, O. je tiho promrmljala samo jednu reč:

Hvala.

Osmehnuo sam se i klimnuo joj glavom, a zatim povukao moć u sebe i osetio kako mi njena snaga struji venama.

Kad sam ponovo pogledao O., iznenadila me je promena u njenom pogledu. Njene vatrene oči cepte su od besa, kao da sam joj oduzeo nešto dragoceno što joj pripada.

Pokazao sam na sebe i prošaputao: - Kod mene je. Nemoj se vraćati tamo.

Klimnula je glavom i besan pogled iščezao joj je iz očiju, a onda je čvršće zagrlila mamu. Upravo su preživele još jednu tragediju.

Osetio sam toplu tkaninu na leđima i zadrhtao, shvativši da sam stajao na kiši bez ikakve majice. Otac Tim je skinuo svoju tamnoplavu odoru i prebacio mi je preko ramena.

- Ne diraj mi cigare - rekao je kad sam zavukao ruke u meke džepove i napipao upaljač.

Povukao sam se iz mase posmatrajući čitav košmarni prizor, dok su se oblaci dima kovitlali na groteskno crnom nebu. Uspeli smo. Spasili smo ove ljude.

Ali uza sav ovaj dim, metež, spektakl, i trenutak Oinog besa - sve mi je ovo delovalo nekako... pogrešno.

Telefon mi je zazvonio i prenuo me iz razmišljanja. -Majlo? Ti si?

Njegov glas nije zvučao kako treba, kao da je pokušavao da priča s ustima punim kikirikija.

- O. je imala problem. Izbio je požar, ali ona je dobro. Morao sam da joj ga dam.

Majlo mi je oprostio što sam ga ostavio na cedilu – kul je on - ali nije propustio da mi nabije osećaj krivice.

- Bili su besni, čoveče.

- Šta se dogodilo?

- Pokušali su da mi napisu PEDER na vratima automobila. Na moju nesreću, imam lagan san, i zveckanje spreja me je probudilo. Dok mi se probudio i tata, Itan i ja smo već urlali jedan na drugog na parkingu.

- Šta su uradili?

- Rvali smo se na travnjaku, uspeo je dobro da me potkači. Pravo u njušku. Nemaš pojma kako boli.

- U redu je; možda će ga to smiriti.

- Čisto sumnjam - rekao je Majlo. Čuo sam ga kako pljuje u čašu s druge strane žice.

- Dograbio sam onaj sprej kad je tata izašao i razdvojio nas. Pošteno sam mu izvrljao ona fensi sportska kolica.

Kakav maestralno glup potez. Zar Majlo ne ume jednostavno da primi udarac i digne ruke?

- Nije trebalo da središ Itanova kola. Znaš da je lud za njima.

- On škraba po mojim kolima, ja škrabam po njegovima. Prosto.

- Moraš naučiti da kontrolišeš te napade besa, čoveče. Neću uvek biti tu da te zaštitim.

- To sam upravo i sam ustanovio.

- Ovo postaje sve gore. Pusti ga jednom da pobedi i zaboravi na ovo.

- Pusti ti to. Imamo nešto s čim on ne može ni pokušati da se nosi. Pusti ga da me pregazi kolima. Svejedno.

- Dođavola, Majlo! - Bilo je pola tri ujutru. Moj najbolji drug i moja nova devojka odlučili su da čačkaju mečku. Jednostavno nisu kapirali.

- Moli boga da te ne pregazi kolima kad ja ne budem tu da te vadim iz sranja.

- Džejkobe Filding, psuješ kao kočijaš! Vratio si nam se! Dobro došao!

- Moram da idem. Dolazi O.

- Reci joj da je fantastična. Vatrema mala i tako to. Vidimo se sutra.

U grupicama od po četvoro-petoro, gomila je počela da se razilazi. Neki su se vraćali u zgradu, sad kad je plamen bio pod kontrolom. Jedan tip je izneo stolicu na rasklapanje, zavalio se u nju i blaženo pio pivo iz konzerve.

- Policajci hoće da mi postave nekoliko pitanja, a mama bi da se vratimo u kuću. Samo sam htela da ti objasnim. Mislim, znam da sam te iznenadila.

Prešla je prstom ispod oka, brišući poslednju suzu.

- Večeras smo nekoga spasli.

Pogledao sam pored O. i video kako osobu koju je ušla da spase unose u kola hitne pomoći. Žena je na licu imala masku s kiseonikom, a grudi su joj se nadimale dok je pokušavala da iskašlje čađ iz pluća.

Žarko sam želeo da zgrabim O. za ruku i otrčim s njom niz ulicu na neko tiho mesto na kome bismo mogli da šapućemo jedno drugom, naslonjeni čelom o čelo na kiši.

- Kako je došlo do požara? - pitao je otac Tim gledajući O. kao da je izvela čudo. Znao je on tako da se neopaženo ušunja u tuđi privatni razgovor. - Da pogodim, krivac izgleda otprilike ovako?

Pokazao je cigaretu koju je držao između dva prsta, i podigao obrvu.

- Ne znam kako je počeo - rekla je O. - Ali ovde mnogo ljudi puši. Ne bi me iznenadilo da ste u pravu. Mislim da je požar izbio na drugom spratu.

Otac Tim je i dalje posmatrao O. Izbegavao je da postavi isto pitanje kao i svi ostali - *kako si ušla unutra i izašla neozleđena?* - ali nije ništa rekao. Zapitao sam se koliko on u stvari zna, šta mu je Filding rekao, i da li je već video nešto slično.

Tihi glasić iza O. prekinuo je ovo razmišljanje.

- Hvala. - Gospođa s mačkom.

- Bio je ispod kreveta, i nije mu se baš izlazilo - objasnila je O.

- Ona je devojčica - rekla je gospođa.

- I ima baš oštre kandže - rekla je O. i osmehnula joj se. Zapisujući nešto u raskvašeni notes, policajac joj je mahnuo da priđe, i ona se izmakla puštajući svoju mokru ruku. Mama ju je obgrlila oko ramena i, zajedno s policajcem, pošle su prema svom stanu.

O. se osvrnula da me pogleda, i još jedan tren sam gledao njeno lice, pre nego što se okrenula i otišla. Opet se promenilo, otkrivajući nešto

što se trudila da sakrije. Gotovo bih se zakleo da je u njenom pogledu bilo žudnje, kao da sam imao nešto što je želela više od svega na svetu.

- Luda noć - rekao je otac Tim radoznalo posmatrajući O. Okrenuo se prema meni podignute obrve, ali kad sam skrenuo pogled u stranu odustao je od ispitivanja i posvetio se sveštenskim dužnostima koje će ga držati budnim bar još nekoliko sati.

- Poznajem mnoge ljude ovde - rekao je. - Bolje da ostanem malo, da ih obiđem. Hoćeš da me sačekaš na toplom, u kolima? - pružio mi je ključeve, ali nisam bio raspoložen da sedim u kolima i čekam da prođe noć.

- Da li bi vam smetalo da zadržim ovo još malo i da prošetam? - podigao sam džepove teške mantije, osećajući grizu savesti što sam to uopšte pitao.

-Jesi li siguran? Prilično je daleko.

- Siguran sam.

Otac Tim je prešao prstima kroz svoju prosedu crvenu bradu. - Imam neke zalihe u kolima. Dođi ovamo.

U sumornom Oregonu, sveštenik je uvek spreman na sve, bez obzira na vreme. Prišli smo kolima i otac Tim je otvorio prtljažnik. Unutra je bilo nekoliko teniskih reketa, metalna kutija puna teniskih loptica, dva kišobrana, zimski kaput, i bar dve debele dukserice koje sto godina nisu oprane.

- Uzmi ovo - rekao je, pružajući mi kišobran i izvlačeći jednu staru duksericu. - I ovo.

Skinuo sam mantiju i navukao duks s blagim mirisom tamjana. Kad sam ponovo navukao mantiju, shvatio sam da se oko nas već okupilo nekoliko ljudi koji su čekali da porazgovaraju s lokalnim sveštenikom.

- Nemoj da probudiš matorce - rekao mi je otac Tim navlačeći kaput. - Umeju da budu džangrizavi. - Pružio je ruku i ja sam iz džepa mantije izvukao i pružio mu paklo cigareta i plastični upaljač.

- Dobar upaljač? - pitao sam, razmišljajući o *zipu* koji sam dobio od Fildinga.

-Jedva čekam da mi daš onaj koji stvarno valja.

- Načekaćete se.

Otac Tim se tiho nasmejao i okrenuo se da razgovara s okupljenim ljudima.

- Sigurno ste ga poznavali mnogo bolje nego što mi je dozvolio i da naslutim - dodao sam, pokušavajući da iščačkam neku informaciju od njega.

- Sa mnom je igrao na sigurno. Mogao je svašta da mi kaže, znajući da neću to da izbrbljam.

- To mora da je teško, stalno čuvati sve te tajne.

Pažljivo me je odmerio. - To mi je u opisu radnog mesta. Navikneš se.

- Da li vam je ikad rekao koliko ima godina? Iz nekog razloga meni nikad nije hteo da kaže, mada sam ga nekoliko puta pitao.

Otac Tim me je sumnjičavo pogledao, a zatim podigao pogled ka kišnom nebu i obrisao kapi s čela.

- Nikad mi nije rekao, ali ako bih morao da nagađam, rekao bih da je izgledao mlado za svoje godine.

Zatvorio je prtljažnik, i okrenuli smo se prema grupici ljudi okupljenih u blizini. - Trebalo bi da im se pridružim, Džejkobe. Vрати se kući i odmori se. Imam neki osećaj da će ovo potrajati.

Bacio sam još jedan pogled ka zgradi koja je i dalje tinjala i pošao prema parohijskom domu. Bilo je nečeg žalostivog ali prijatnog u ovom noćnom miru. Dok je miris dima slabio i nestajao u vazduhu, razmišljao sam o O., Majlu, ocu Timu i gospodinu Fildingu. O pogledima koje mi je uputila O., vatri, Itanovoj nabusitosti; o svem ovom ludilu u koje smo se, sve mi se više činilo, uvalili preko glave. Poverenje između Majla, O. i mene delovalo je krhko, kao da svakog trenu može da pukne.

Ako je postojala bilo kakva šansa da saznam nešto što bi moglo da nam pomogne, da li sam zaista smeo da čekam još nedelju dana pre nego što pođem u potragu za onim što je gospodin Odar pronašao? Po svaku cenu sam odlagao odlazak na obalu, užasnut onim što se dogodilo kad sam se poslednji put vozio tamo s gospodinom Fildingom. Užasnut sećanjima koja nisam želeo da prizovem pre nego što to zaista bude neophodno.

Sledećeg jutra, otac Tim me je zaustavio na vratima parohijske kuće i pitao me gde mu je mantija. Ostavio sam je na gomili mokre odeće na podu moje sobe, gde bi se, kako je primetio, sigurno ubuđala dok se vratim. Uzdahnuo sam i vratio se gore, pažljivo zaobilazeći kuhinju. Nisam imao želju da vidim oca Frenka, oca Dejvida i oca Džoa kako stoje iznad lončeta za kafu, češkajući se gde god stignu, tresući

noseve i odmeravajući učinak u štrokavim maramicama, a još manje da slušam njihova besmislena pitanja. Pozdraviš ih u prolazu i, dok trepneš, izgubio si dvadeset minuta života.

Vrativši se nazad, provukao sam se pored oca Tima i udahnuo svež, vlažni vazduh. - Jesu li pronašli šta je izazvalo požar? - pitao sam, izašavši na stepenice obrasle u korov.

- Mislim da je mačka imala neke veze s tim - odgovorio je otac Tim, oran za šalu iako je izgledao kao podgrejan leš. Potapšao me je po ramenu i dodao: - Instalacije u toj zgradi su prastare. Čudo je što se dosad ništa nije dogodilo. Hvala bogu, niko nije stradao.

-Da.

Skinuo je naočari i obrisao ih krpicom koju je držao u džepu svojih crnih pantalona.

- Ne mogu da verujem kako je O. izašla odande. Nijedne opekotine, ništa, čak ni da se zakašlje. Nije ti loša nova devojka. Baš je žilava.

Pogledao me je i mogao sam da se opkladim da očekuje nekakvu reakciju.

- Nisam sasvim siguran kako to da shvatim - rekao sam. - Mislite, žilava kao norveška seljanka?

- Ne, mislim puna je života.

Rekao je to kao da želi da kaže da mu je drago što sam pronašao nekoga da mi skrene misli sa svega što se dogodilo.

- A uz to je i zgodna - rekao sam.

- Verovaću ti na reč.

Pošao sam, ali on je imao još nešto da kaže.

- Možemo li da razgovaramo kasnije, možda posle škole?

- Ovaj, važi, nema problema... samo da vidim šta radi Majlo. Možda bi trebalo da pre toga malo dremnete.

- Kao da mi čitaš misli.

Nadao sam se samo da otac Tim ne može da čita moje.

U petak ujutru u školi O. je izgledala iskreno srećna, reklo bi se čak i razdragana. Bila je heroj (što će novine kasnije potvrditi) i, što je još bolje, provešće vikend s tatom u Judžinu, na utakmici *Oregon Daksa*.

Kad god ugrabim priliku, između časova, potražio bih je u hodniku i odvuкао u stranu na kratko intimno šaputanje.

Ne smeš da ulećeš u zgrade u plamenu pred onoliko ljudi. Počeće da pričaju.

Otac Tim postaje previše radoznao. Hajde da o'ladimo nekoliko dana, važi?

Sigurna si da moraš da ideš ovog vikenda?

Dvadeset minuta posle velikog odmora, dok smo na času kod Pajnsove razgovarali o *Kralju Arturu*, telefon mi je zazujao. Pajnsova nije bila previše stroga kad su u pitanju mobilni telefoni, posebno dok predaje, pa sam ga izvukao iz džepa da bacim pogled.

Vrlo je važno. Možeš li da izađeš sa časa?

Jednim palcem otkucao sam najkraću moguću poruku.

Vidimo se na parkingu.

Sačekao sam nekoliko trenutaka, slušajući gospođicu Pajns kako priča o Teodoru Vajdu i Tomasu Maloriju i bla bla bla...

Sad, ne kasnije. Odmah.

Podigao sam ruku i zamolio Pajnsovu da me pusti do toaleta, a ona me je pitala da li bih mogao da sačekam još pet minuta, da završi s predavanjem.

- Mislim da ne mogu da čekam, gospođice Pajns.

Zakolotala je očima, a ceo se razred tiho nasmejao.

- Hajde, idi - rekla je mahnuvši prema vratima, kao da razmišlja o tome da sačeka da se vratim pa nastavi priču gde je stala. - Merim ti vreme.

- Važi, nastavnice. Biću brz.

Prošao sam hodnikom pored toaleta, skrenuo desno i prošao kroz vrata koja su vodila ka parkingu. Od O. ni traga ni glasa. Pošao sam nazad, ali telefon mi je opet zazujao.

Ne mogu da izađem! Pogledaj ovo lice. Zove se Lisa Mos. Daj ga njoj.

Šta je sad to? O. mi je poslala sliku nasmejane devojke. Izgledalo je kao da ju je isekla s veće fotografije, možda nek na kojoj je pozirala s porodicom. Lisa Mos je izgledala kao da je otprilike mojih godina.

Ovo još nismo isprobali - sa slikom i imenom nekoga koga uopšte ne poznajem. Gde se ona uopšte nalazi? Ko je? Zašto mi O. traži da to uradim? Osećao sam se kao konj čije uzde O. drži u rukama.

Nema šanse da to uradim.

Telefon mi je opet zazujao.

Oklevaš. Znam te. Uradi to, molim te.

Kažem joj da se smiri i evo šta sam dobio. Traži mesto i način da ovo čudo bude od neke koristi u svetu, a lepo zna da bi trebalo da se

pritaji.

Uradi to, molim te. Mogao sam da čujem njen glas u glavi, i osetio sam kako želim da joj udovoljim, više nego ikad pre.

Ponovo sam se zagledao u sliku. Koje ta devojka? Tinejdžerka kovrdžave crne kose, sportske građe i samouverenog držanja.

Ma, nek ide život.

Duboko sam udahnuo, pomislio kakav će osećaj biti ponovo ostati bez dijamanta, i naglas izgovorio reči.

- Ti si neuništiva.

- Kamo lepe sreće.

Okrenuo sam se i video gospođicu Pajns kako me gleda skrštenih ruku.

- O, sranje.

- Nego šta. Misliš da sam blesava, Džejkobe?

- Ne... Ne mislim, gospođice Pajns. Samo...

- Samo šta? Hajde, gukni.

Ali nisam znao šta bih rekao. Osetio sam kako moć napušta moje telo. Na trenutak mi se zamutilo u glavi, kao da padam, i uhvatio sam se za zid da povratim ravnotežu.

- Drogiraš se? Je li to u pitanju?

- Ne, stvarno, gospođice Pajns... samo sam morao da izađem na svež vazduh. Nije mi bilo dobro.

- Zašto nisi odmah tako rekao? Dođi, odvešću te u kancelariju da priligneš, doneću ti čašu vode.

- U redu je, sad mi je bolje. Pomogao mi je svež vazduh.

Pogledala me iskosa, napola zabrinuto a napola sumnjičavo.

- Siguran si da je sve u redu? Meni možeš da kažeš, slobodno.

Klimnuo sam glavom, rekao da sam dobro, i pošli smo nazad prema učionici.

- Hoćeš li da mi učiniš uslugu? - pitala je. - Kad izađeš s mog časa, idi tamo kuda si rekao da ideš, važi? Ako opet tako odlutaš, oboje možemo opasno da nadrljamo.

-Jasno, nema problema.

- Ostaćeš još sat vremena posle časa, zato što si me lagao.

- Ali gospođice Pajns, neću...

Podigla je ruku i osmehnula se prilazeći vratima.

- Ako ne budeš snosio posledice, nećeš ni promeniti ponašanje. Tako to ide kod mene, a to bi do sad trebalo da znaš.

Kazna je bila gora nego što je ona mislila. O. je odmah posle škole išla autobusom kod tate. Majlo će je voziti do stanice, i hteo sam da idem s njima. Gnjavili smo je pričama kako je bedak putovati autobusom, ali ona je uživala u tome. Tata se ponudio da dođe po nju, ali ona je baš želela da provede sat i po posmatrajući farme pored puta.

- Mogu li to da nadoknadim nekako drugačije? - molio sam. - Ili možda, ne znam, sledeće nedelje? - pitao sam. Ona je otvorila vrata i čuo sam dreku iznutra.

- Vidiš li šta si uradio od mog časa - pitala je Pajnsova. -Izgubila sam zamah. - Po povratku u nemiran razred postala je nervozna i razdražljiva, i nije nameravala da popusti. - Želite li da provedete ceo vikend čitajući Teodora Vajta? - breknula se na razred. Vajtov *Kralj Artur*, iako solidan, imao je oko milion strana. Mogla je da nam zada da pročitamo dovoljno da nas zaista prikuje za knjigu na čitav vikend.

Klonuo sam na stolicu, dok me je ceo razred streljao pogledom što sam nas uvalio u ovo u petak posle podne.

Telefon mi je triput zazujao, ali nisam smeo da rizikujem. Ako me sad uhvati s mobilnim, gotov sam. Čitaću Vajta dok mi plombe ne poispadaju. Telefon je zujao i zujao.

- Daj to - rekla je gospođica Pajns, pruživši ruku pred celim razredom. Svi su se nervozno promeškoli na stolicama, ali tihi zvuk vibriranja dopirao je samo iz jednog telefona, i svi su znali iz čijeg.

- Džejkobe Filding - rekla je gospođica Pajns zastrašujućim, bezosećajnim glasom. Čoveče, skoro nikad nisam čuo taj glas pred celim razredom. Bila je besna. - Daj mi taj telefon.

Nisam znao šta da radim. Pročitaće poruke. Nastavnici to rade. Pogledaće slike. Rade i to. Pronaći će trag bizarnih informacija koji će sve izneti na videlo. Osećao sam se kao da radim za CIA i štitim predsednika, ili ulazim u teroristički bunker u Avganistanu.

Telefon mi je ponovo zazujao. Skinuo sam bateriju i pružio telefon gospođici Pajns najpristojnije što sam mogao.

- Stvarno mi je žao zbog ovoga.

- Tek će da ti bude žao.

Pajnsova mi je istrгла telefon iz pružene ruke i vratila se za sto. Videla je da sam skinuo bateriju, ali imam osećaj da nije htela da se raspravljamo pred celim razredom.

Sad kad više nisam imao telefon, hteo sam da svisnem od radoznalosti. O čemu je reč? Kad ću moći da uzmem moć nazad? Grebala je jače nego ikad, činilo se kao da pokušava da mi progrize kožu ne bi li se vratila unutra. Bilo mi je strašno teško da se koncentrišem.

Dugih dvadeset pet minuta kasnije, čas se završio. Gospođica Pajns je sačekala da skoro svi ostali izađu, a onda je prišla mom stolu i pogledala me. Nije izgledala srećno što će još sat vremena provesti u mom društvu.

- Ostani gde si, drugar. Odmah se vraćam. - Izašla je napolje za učenicima, noseći moj telefon bez baterije u jednoj i *Kralja Artura* u drugoj ruci.

Nikako nisam mogao da javim O. šta se dešava, ni da je ispratim do autobuske stanice, gde bih gotovo sigurno uživao u našem prvom poljupcu za rastanak.

Glava me je neobično bolela, kao kad prebrzo popijem ledeni sok, pa mi mozak utrne. Zatvorio sam oči i protrljao slepoočnice, pa sam ih tako prvo čuo da ulaze, a tek onda i video. Očekivao sam da vidim Pajnsovu na vratima sa šoljicom kafe iz zbornice u ruci, ali kad sam ponovo otvorio oči, video sam O. i Majla kako stoje iznad mene.

- Ako vas uhvati ovde, načisto sam gotov.

- I ti i ja - rekao je Majlo, kome je usna još bila otečena od sinoć.

- Reci mi da si uradio šta sam ti rekla - rekla je O. Jednog dana ću je razočarati, neću ispuniti neki njen zahtev. Bilo mi je drago što taj dan još nije došao.

- Ko god da je Lisa, neuništiva je. Barem ako je uspelo. Ne znam.

Ali jesam znao. Ako je moć *toliko* strašno želela da mi se vrati, sigurno je bila kod Lise.

- Stavi ruku na sto - rekla je O. - Imam nešto za tebe.

Oprezno sam ispružio ruku, s dlanom naviše, a ona je izvadila olovku.

- Mislim da to nije neophodno - rekao sam. - Kažem ti da je kod nje.

- Postoji samo jedan način da budemo sigurni u to - rekla je O. Spustila je vršak olovke na moj dlan i zaustavila ga tu, podigavši prema meni pogled pun nade. Onda je gurnula oštri vrh olovke, prvo polako a zatim snažno, sve dok nisam ustuknuo od bola.

- Fantastično - rekla je O. Očekivao sam da vidim vedar osmeh u onim njenim neverovatnim očima. Ali njega nije bilo. Prvo je delovala

euforično, kao da joj venama teče nekakva droga, ali onda se, opet iznenada, u njenim očima pojavio bes; sevnula je pogledom i zarila mi olovku još malo dublje u ruku.

- Smanji doživljaj, O.! To boli - rekao sam joj, iznerviran. Možda je samo nisam poznavao dovoljno dobro da razumem te neobjašnjive nagle promene raspoloženja?

Brzo je povukla olovku, kao da je uhvaćena kako radi nešto što ne bi smela. Na licu joj se ponovo pojavio osmeh, ali činilo se kao da iza njega krije neko drugo osećanje.

- Volela bih da mogu to da radim, da spašavam ljude kao ti. Osećaj mora da je neverovatan.

Zinuo sam da joj kažem da u stvari i nije, da đavolski boli i da nosi ogroman emotivni teret, ali gospođica Pajns se pojavila u učionici.

- Napolje, vas dvoje.

O. je spretno izvukla presavijeni list papira iz sveske i spustila mi ga u krilo. Bila je leđima okrenuta gospođici Pajns, zaklanjajući joj pogled dok sam skrivao papir u klupu, a Majlo je počeo da je zagovara.

-Jeste li ikad razmišljali o tome da napišete priču o duhovima, gospođice Pajns? Klinci ih obožavaju. Bilo bi još bolje kad biste mogli da je napravite u 3D.

- Baš smešno, gospodine Odar.

- Ne, ozbiljan sam. To još niko nije uradio. Treba samo da ubacite par 3D naočara u knjigu i dodate nekoliko čudnih slika na kojima se duh vidi samo ako stavite naočari. To bi garantovano bio bestseler.

Gospođica Pajns kao da je na trenutak razmišljala o tome kako bi tako sumanutu ideja mogla da uspe, a onda je isterala O. i Majla iz učionice. O. se osvrnula i pogledala me sa osmehom, kao da ću joj stvarno nedostajati i da bi volela da možemo negde krišom malo bolje da se pozdravimo.

- Nazovite je *Zombiji od sira* - doviknuo joj je Majlo iz hodnika dok je zatvarala vrata. - Biće pravi hit! Kad vam kažem: bestseler!

Vrata su škljocnula i zatvorila se, a gospođica Pajns je odmahнула glavom. - Njemu je glava u oblacima, baš kao i tebi.

- Kad ću da dobijem svoj telefon? - pitao sam, pošto su me svrbeli prsti da pošaljem poruku Majlu i O., koji su pošli u svet bez mene.

- U ponedeljak, osim ako me stvarno razbesniš, pa ga zadržim i duže.

- Gospođice Pajns! Ne možete to da mi uradite - *treba* mi telefon preko vikenda!

- To nije moj problem.

Sela je za svoj sto i otvorila laptop. Izvadio sam *Kralja Artura* iz torbe i tri minuta čitao istu rečenicu, a onda je Pajnsova duboko uzdahnula.

- Oh - rekla je Pajnsova. - Ovo je užasno. - Odmahnula je glavom. - Sve same loše vesti - rekla je gospođica Pajns. - Stvarno je sumorno.

- Šta se dogodilo? - pitao sam, osećajući tešku odgovornost i obavezu da pomognem čak i pre nego što sam saznao o čemu je reč.

- Tinejdžerka je otišla na paraglajding, vetar ju je poneo bez ikakvog upozorenja. Sad je tamo iznad okeana. *Baš daleko.*

Dotakao sam presavijeni papir u klupi. - Je li dobro? Šta joj se dogodilo?

Gospođica Pajns je kliknula mišem da osveži stranicu na ekranu koji nisam mogao da vidim. - Sletela je u vodu, oko dva kilometra od obale.

Više me nije bilo briga da li će Pajnsova da vidi papir koji mi je dodala O. Spustio sam knjigu i razvio belu stranicu. Bila je to odštampana stranica s *Jahua*. O. je poslednji čas provela u biblioteci, gde su učenici mogli da pretražuju internet na jednom od naša četiri računara. Vest je imala dve slike, na jednoj se jedva video paraglajder na uzburkanom okeanu, a na drugoj Lisa Mos. Bila je to ista ona slika koju mi je O. poslala. Na margini, O. je olovkom napisala: *Ovo je ona. Nedostaješ mi... O.*

Kao da mi je mozak utrnuo. Moć je želela da mi se vrati. Želeo sam da se ovo završi.

Do kraja časa, dok sam se svesrdno upinjao da čitam, gospođica Pajns me je povremeno obavestavala o razvoju događaja u slučaju Lise Mos, uglavnom zato što sam je smarao pitanjima svakih deset minuta.

Lisa Mos, glasila je vest, spasla se pravim čudom. Sletela je u ledeni Tihi okean i beznadežno se zamrsila u padobran. Talasi su je povukli pod vodu pre nego što su spasioci stigli do nje, ostavljajući samo jarkocrveni padobran poput krvave fleke na površini vode. Ali kad su povukli konopce i izvukli Lisu Mos u čamac, bila je živa. Tresla se od zime i iskašljavala je slanu vodu, ali bila je živa.

Pajnsova me je pustila da priđem njenom stolu i pogledam sliku Lise i njenog tate, zagrljenih pored obale mora.

Spasli smo život, O. i ja, i osećaj je bio predivan. Otresao sam pređašnju sumnju. O. je bila u pravu: bili smo potrebni svetu. Ali imao sam osećaj da tu nešto ipak nije bilo u redu.

Zatvorio sam oči, pozvao moć da mi se vrati, i pustio da me preplave olakšanje i mir.

Gospođica Pajns je duboko uzdahnula, pogledala na sat, a onda prema vratima. - Recimo da je čas gotov. Možeš da ideš.

Bilo je četiri i deset. Oin autobus je već otišao.

- Mogu li molim vas da dobijem telefon? - zamolio sam je. - O. nije u gradu i samo tako mogu da stupim u kontakt s njom.

- Daj mi bateriju i daću ti telefon - rekla je.

Nisam smeo da dozvolim da mi uzme bateriju. Lisina slika je bila na telefonu. Moje poruke O. i njeni odgovori bili su na njemu. Bio sam očajan u prikriivanju tragova za sobom.

- Vidimo se u ponedeljak - rekao sam, prebacio ranac preko ramena i pošao prema vratima.

- Kloni se nevolje, Džejkobe.

Tog vikenda, upravo sam to i imao u planu.

OSAM DANA DO PONOĆI

Subota, 13. oktobar

Motajući se po parohijskoj kući u subotu ujutru, shvatio sam da je na neki način to što O. nije tu za vikend bilo pravo olakšanje. Danas, kako se čini, neće biti nikakve frke, a nedelja će početi odlaskom u crkvu, nastaviće se popodnevnom dremkom kod kuće, i razvući u večer koje ću provesti s nosem u knjizi.

- Jesi li video današnje novine? - pitao je otac Tim kad sam prošao pored njegove malene kancelarije zidova obloženih policama s knjigama i ikonama svetaca. Devica Marija, Sveti Petar, Jovan i Luka (moj omiljeni, najsažetiji), zurili su sa zidova u potiljak oca Tima, koji nije obraćao pažnju na njih, već je gledao u dnevne novine.

Provirio sam i zatekao ga u običnoj, plavoj manitiji kako pije kafu i puši cigaretu iznad novina otvorenih na stolu. Požar se dogodio suviše kasno noću da bi o njemu pisale novine prethodnog dana, ali sad je bio na naslovnoj strani, kao i O.

- Ofelija Džejms, učenica škole *Sveti krst*, ušla je u zgradu u plamenu i vratila se vodeći gospodu Morgan, koja je nosila mačku.

- To je moja devojka - rekao sam ušavši u sobu.

- Kako vam ide? - pitao je otac Tim.

- Nekako nisam očekivao da ćete vi biti prva osoba koja će me to pitati.

- Nemoj se kladiti u to. Nisam ja uvek bio sveštenik, znaš.

Bacio je pogled preko ruba naočara i otpio gutljaj kafe.

-Je li jaka ili tanka? - pitao sam, nadajući se da ću promeniti temu. Otac Frenk je bio poznat po tome što je kuvao katastrofalno tanku kafu.

- Frenk još spava - rekao je otac Tim, pa sam pošao u kuhinju po parče tosta i šoljicu kafe. Kad sam se vratio, seo sam preko puta oca Tima i bacio pogled na naslovnu stranu. Na slici, O. je bila predivna. Uopšte nije izgledala kao da je upravo izašla iz zgrade u plamenu.

-Još ne mogu ovo da progutam - rekao je otac Tim.

- Znam - promrmljao sam, ne znajući šta bih uopšte *mogao* da kažem, a da ne zvuči kao da pokušavam nešto da sakrijem.

- Znaš, pošto si otišao, ostala je još malo, da se nađe pri ruci. Nije se nakašljala ni jedan jedini put.

- Danas sam razgovarao s njom - rekao sam, pokušavajući da je pokrijem. - Ispostavilo se da nije dugo bila unutra, i nije ni ušla u najgušći dim.

Otac Tim se namrštio i klimnuo glavom. -I lepa i srećne ruke. Baš ti je upala sekira u med. Stvarno.

Da li je bio ozbiljan, ili sarkastičan? Kad razgovaraš sa sveštenikom koji ima britak smisao za humor, nikad nisi načisto.

- Mogu li nešto da vas pitam?

Otpio je još malo kafe i klimnuo glavom iznad ruba šoljice.

- Koliko ste dugo bili Fildingov sveštenik?

- Tehnički, uopšte nisam bio njegov sveštenik. Bili smo prijatelji. Nije voleo da dolazi u crkvu. Nikad nisam uspeo da ga namamim da dođe. Ali uvek je voleo školu i istoriju. Mislim da se pomalo plašio da bude u gomili.

- Dobro, koliko ste dugo onda bili prijatelji?

- Oko dvadeset godina. Ali ponekad je odlazio i dugo ga ne bi bilo. Često je putovao. U stvari, putovao je sve do trenutka kad mi te je predstavio. Ponekad ga ne bi bilo po mesec dana, ponekad čak i do pet godina.

- *Pet godina?* Šalite se. - Kuda čovek može da ode na pet godina? Morao bi da ima još jedan, sasvim drugačiji život.

- Proveo je dosta vremena u Evropi, Engleskoj ili Njujorku, ponekad bi se vraćao s promenjenim naglaskom, ali izgubio bi ga nekoliko nedelja kasnije.

- To sam video i sam - rekao sam, setivši se toga kako je bilo nemoguće po akcentu pogoditi odakle je Filding bio; svaki dan bi mu se u govor ušunjala neka neobična reč ili fraza.

- Znam da niste bili njegov sveštenik, ali je li vam se ikada ispovedio?

Otac Tim nije odmah odgovorio. Znao sam da su ispovesti ljudi, živih i pokojnih, bile svetinja. Ono što je izgovoreno u ispovedaonici tamo i ostaje.

Otac Tim je napokon odgovorio. - Ne, nikad mi nije ništa ispovedio. Ali ponekad čovek radije priča o svojim gresima s prijateljem nego sa sveštenikom. Razumeš?

Osetio sam jezivu tamu kako se širi mojim grudima, kao da me grebe iznutra... ne kao da pokušava da izađe, već poput životinje saterane u ćošak koja u strahu pokazuje očnjake. Zinuo sam od šoka, i to ocu Timu ispred nosa.

- Pazi da se ne zagrcneš s tim hlebom. Malo sam zarđao u pružanju prve pomoći.

Znao je. Otac Tim je *znao*, ne znam šta, ali *nešto je znao*, i samo se poigravao sa mnom.

- Nešto ste mi prećutali? - pitao sam, spreman da sve iznesem na videlo.

- Naravno da jesam - rekao je otac Tim. - Postoji bar deset hiljada greha o kojima ne mogu da ti pričam. Sve mi je to u opisu posla. Ali ako misliš na Fildinga, onda si u pravu, nešto sam ti prećutao.

Pripremio sam se da čujem šta, nadajući se da zna, nadajući se da *ne zna*, osećajući crni oblak u grudima kako mi rije po utrobi pokušavajući da se sakrije.

Otac Tim je otvorio fioku svog pisaćeg stola i izvukao bocu plina za punjenje upaljača. Na trenutak, ko zna zašto, pomislio sam da će pokušati da me zapali kako bi se lično osvedočio da ne mogu da umrem.

- Evo, uzmi ovo - rekao je i pružio mi bočicu plina. - Fildingova je, ide uz upaljač. Kad prestane da radi, izvučeš središnji deo i uspeš malo ovoga unutra.

- To je to? To je sve što ste hteli da mi kažete? Da je Filding ostavio bočicu plina kod vas?

Otac Tim se naslonio na sto i zagledao mi se pravo u dušu, onako kako samo sveštenik to može.

- Filding je često govorio kako ima osećaj da bi mogao da živi zauvek. Takav je bio, čudan, stalno je pričao o situacijama kad se izvukao za dlaku. Jedan od vernika iz moje parohije video je Oinu nezgodu na ulici. Rekao mi je da je bilo prilično opasno. A sad se opet umalo ubila. Znam da je sjajna, ali čini se da privlači opasnost, Džejkobe. Ili opasnost privlači *nju*. I ne zaboravi, bez obzira na to što je Filding govorio, niko ne može da živi zauvek.

Hteo sam da mu kažem: *jeste li spremni da se opkladite u to?* Ali sam se ipak suzdržao. Nisam bio siguran da li je otac Tim znao za moć ili nije; veoma oprezno je izbegavao temu.

- Dobro, biću pažljiv. Neću da trčim pred rudu.

- Bio je dobar čovek, Džejkobe. Komplikovan, ali dobar.

Otac Tim mi se izvinio i otišao u kuhinju po još jednu šoljicu kafe. Sedeo sam tamo i piljio u Svetog Luku, razmišljajući o tome da li je život uvek ovako težak kao što se meni činilo. Šta god da je bilo ovo

čudo koje se smestilo u meni, sad se smirilo, kao da je znalo da je opasnost prošla.

Kad se otac Tim vratio, odlučio sam da mu postavim još jedno pitanje.

- Jeste li čuli za onu devojkicu juče na obali? - pitao sam i zagrizao parče tosta namazano medom i puterom od kikirikija.

- Jesam. Pravo je čudo što je ostala živa. Zbog takvih stvari čovek mora da veruje.

- Nikad na to nisam tako gledao.

- Videćeš kad budeš stariji. Život je još pred tobom. Jesi li svestan da sam ja sada skoro duplo stariji nego što je Isus bio kad je umro? On mi više ne deluje isto kao što mi je izgledao kad sam imao trideset. Sad imam dovoljno godina da bi mogao da mi bude sin, što je sumanuta pomisao. Vera se stalno menja. Uvek predstavlja izazov, uvek se preispituješ. Upravo je to čini stvarnom.

- Vi ste baš mudri, znate?

Slegnuo je ramenima. - Voleo bih da čujem nešto više o toj tvojoj vezi.

- Žao mi je što ću vas razočarati, ali ne želim da razgovaram o O. I ona je... *prilično* komplikovana, ali mislim da je sve bolje razumem.

- U redu, onda, ali molim te, dozvoli mi da ti dam jedan savet. Kao što sam ti već rekao, ne trči pred rudu. I uradi nešto posebno, što pre, izvedi je na nezaboravan sastanak. To je veoma važno.

- To su dva saveta. Možemo li da pređemo na drugu temu?

Otac Tim mi je rukom pokazao da nastavim.

- Jeste li stvarno mislili ono što ste rekli pre neki dan na času veronauke? O tome kako će Bog spasti svakoga, bez obzira na sve?

- Šta ti misliš?

Uzeo sam gutljaj kafe, oklevajući.

- Nadam se da ste u pravu.

Otac Tim se ponovo nadvio nad sto, prekrštenih prstiju.

- I ja se nadam.

Promenio sam temu, navodeći vodu na svoju vodenicu.

- Nešto me kopka u vezi s onom devojkicom što je upala u okean. Trebalo je da umre, znate?

- Znam.

- Zašto nije? Mislim, zašto baš ona?

- Verovatno još nije kucnuo njen čas. Jednog dana hoće.

- A šta ako je trebalo da umre, ali nije? Šta onda?

Otac Tim se zavalio u fotelju i pogledao kroz prozor kancelarije. - Onda se Bog predomislio. On je nepredvidljiv.

Ma nije valjda, pomislio sam. Da je otac Tim znao ono što znam ja, vera bi mu se činila još komplikovanijom. Zašto bi Bog dozvolio da ovakva moć dospe u moje neiskusne ruke?

- Bog voli da igra opasno - rekao sam, nastavljajući sopstvenu misao.

- Ni sam ne bih to umeo bolje da sročim - rekao je otac Tim. - Opasna igra. To mi se sviđa. Možda pomenem na službi.

- Samo izvolite.

Vratio sam se u kuhinju da pozovem Majla s fiksnog telefona i vidim šta radi, ali nisam mogao prestati da razmišljam o rečima oca Tima. Bog se nije predomislio, zar ne? Mi smo ga naterali da se predomisli, ili se bar meni tako činilo.

A opet... *Nije moguće* naterati Boga da se predomisli, zar ne?

Zamislio sam se: možda su te smrti koje su mogle da se dogode... još uvek tamo negde napolju. Smrt ne može tek tako da ispari, nije li tako? Možda je tamo napolju, postaje sve veća i sve mračnija, nadvija nam se nad glavama poput kišnog oblaka, spremna da prsne.

Majlo se nije javio, pa sam se vratio knjizi; sumorno subotnje popodne sporo je protkalo. Spustio sam bočicu plina na maleni pisaći sto i izvadio *Kralja Artura*. Reči oca Tima o tome kako je prijatelju lakše poveriti svoje greške navele su me na razmišljanje. Da li je znao da sam prećutao nešto u vezi s danom kad je Filding umro? Da li mi je na licu video potrebu da to nekome ispričam? Verovatno jeste.

Nedostajala mi je O., ali tog dana shvatio sam koliko mi u stvari nedostaje gospodin Filding. Možda sam samo bio usamljen. Pored Majla i O., i nečeg potpuno neverovatnog o čemu smo imali da razmišljamo, nisam razmišljao o tome. Ali parohijski dom u subotnje veče zaprepašćujuće je mirno mesto. Filding je bio dobar prema meni. Nikada pre nisam dozvolio sebi da s nekim postanem toliko blizak, a sad kad ga više nije bilo i kad sam imao malo vremena da zaista razmislim o tome, osetio sam bol i shvatio istinu. Gospodin Filding mi je bio jedini otac koga ću ikad imati. Imao sam previše godina za još jednu takvu priliku. Moja karijera kao sina bila je završena. A to nije moglo da me snađe u gorem trenutku.

Duboko sam udahnuo, razmišljajući o mirisu duvana za lulu, u nekom trenutku sam zatvorio oči i zaspao mrtvim snom.

SEDAM...ŠEST...PET...ČETIRI DANA DO PONOĆI

8.20

Ponedjeljak, 15. oktobar

Nisam video O. sve do ponedjeljka ujutru, u hodniku škole. Izgledala je umorno, ali prelepo, kose podignute u konjski rep. Ispod očiju je imala tamne podočnjake, kao da je celog vikenda lumpovala, i to me je brinulo.

- Zdravo, faco, jesi li izašao s nekom mačkom dok me nije bilo?

Glas joj je bio zavodljiv kao i uvek, pa sam odlučio da igram njenu igru.

- Čitavih sedamnaest.

- Sledeći put ću dobro da razmislim pre nego što odem iz grada. Nisam imala pojma da si takav ženskaroš.

- Kako je bilo u Judžinu? Izgledaš iscrpljeno.

O. je slegnula ramenima, oslonila mi se na ruku svom težinom, i zajedno smo pošli na čas kod gospodina D. - Utakmica je bila zabavna. Muvala me je gomila studenata, tata je bio besan.

- Drago mi je što nisam tome prisustvovao. Jesam li pomenuo da sam izašao sa sedamnaest devojaka?

Uzdahnula je, kao da je naš razgovor prestao da bude zabavan.

- Ponela sam skener policijskih frekvencija.

Gospođica Pajns je zadržala moj telefon preko vikenda, i O. nikako nije mogla da stupi u kontakt sa mnom.

- Trebalo je da se odmoriš, da uzmeš nekoliko slobodnih dana. Meni je baš pomoglo - rekao sam. Imao sam osećaj da je dozvolila da moć ovlada njenim životom, i da bi morala malo da se ohladi. To kao da ju je razbesnelo.

- Desile su se svakakve stvari, Džejkobe, stvari koje sam mogla da izmenim da sam imala moć. Bila sam beskorisna tamo.

I dalje me nije gledala dok smo sporim korakom išli ka glavnom raskršću u hodniku.

- Telefon mi je bio kod Pajnsove.

- Znam, Majlo mi je rekao. Očigledno ti nije preneo moje poruke. Mislim da nije posvećen ovome kao ti i ja.

- Ili možda samo želi da ne srljamo ni u šta dok ne shvatimo malo bolje o čemu je reč.

Stala je i pogledala me, besno, zbunjeno i povređeno.

- Ostavio si me tamo nezaštićenu, Džejkobe. Ljudi su bili u opasnosti a ja nisam mogla da im pomognem. Nemaš pojma kakav je to osećaj.

Stigli smo do ugla i ona je odmahнула glavom i ustuknula od mene.

- Ma daj, O. Ne možemo svakog da spasemo.

Izgedala je kao da će se rasplakati. Poželeo sam da je utešim, ali nju to uopšte nije zanimalo.

Zatim se okrenula, obrisala suzu koja joj se skupila ispod oka ali nije pala, i ja sam shvatio da nikad neću moći da je pustim da ode. Od same pomisli na to osetio sam se beskrajno usamljeno. Shvatio sam da je njoj bilo *potrebno* da spašavam ljude. Morao sam da pristanem na kompromis i nađem se s njom na pola puta, ili bih mogao sve da izgubim.

Pomislio sam na njene neverovatne oči, koje su me privlačile od samog početka, i na tamne kolutove oko njih kojih ranije tamo nije bilo. Koliko li je puta pokušala da me dobije? Koliko je dugo sedela, pogurena nad skenerom policijskih frekvencija, osluškujući vesti o tome da neko negde umire? Nije ni čudo što je bila umorna i depresivna.

Sat kasnije, Pajnsova mi je vratila telefon, uz strogo upozorenje da ga držim u džepu ili ću ga izgubiti zauvek. Deo mene je skoro želeo da mi ga nije ni vratila. Život bez njega bio je mnogo manje komplikovan.

U ponedeljak posle podne naučili smo nešto novo.

Sve je počelo s Oinim skenerom policijskih frekvencija: stariji čovek doživeo je težak infarkt. O. je odlično pronalazila podatke na internetu, i u roku od pet minuta pronašla je njegovu adresu u registru nekretnina, čovekovo ime - Lojd Rendal - unela ga u različite pretraživače i pronašla njegovu sliku. Radio je za obližnju prodavnicu automobila. Na njihovom sajtu nalazila se njegova slika, iznad natpisa *prodavač meseca*.

Dao sam Lojdu moć, ali infarkt se već dogodio.

Lojd nije bio mrtav kad sam mu dodao dijamant, ali sedam-osam minuta kasnije osetio sam poznato grebanje u utrobi, jače nego ikada pre. Nije bilo kao ranije, kad je samo *želelo* da mi se vrati. Ovoga puta imao sam osećaj da me kida kandžama kao lav i pokušava da se uvuče u mene, hteo ja to ili ne.

Bacio sam pogled na sat, a O. je, spretna u pretraživanju kao i uvek, pronašla vreme smrti pomoću nekog kompjuterskog trika o kome čak i

ne želim ništa da znam. Moć mi se vratila u 9.13 uveče. Vreme smrti bilo je 9.16.

Jesam li ubio Lojda Rendala tako što sam uzeo dijamant?

- Nisi - rekla je O., ali je izgledala ucveljeno. To mi uopšte nije pomoglo.

Majlo se ubacio. - Nisi, u pravu je - složio se. - Dijamant štiti telo od povreda, ali ne može da ti izleči povredu. U ovakvom slučaju, ili recimo pri moždanom udaru koji je već počeo, ili kad je pacijent u bolnici... Šteta je već učinjena. Znači, dijamant ne može, recimo, da izleči rak. To ima smisla.

Majlovo otkriće bilo je još jedna surova činjenica s kojom ću morati da naučim da živim: kad je neko teško povređen ili ozbiljno bolestan, bilo je suviše kasno da bih mogao da mu pomognem.

Narednih nekoliko dana počeli smo da uviđamo da će pronalaženje opasnih situacija čiji ishod nije već neizbežan biti teže nego što smo mislili. Jednom smo čuli za lančani sudar sedam automobila na Auto-putu I-5 u Los Anđelesu. Problem je bio u tome što se nesreća već dogodila i ljudi su već bili mrtvi, pa je moja moć bila beskorisna. A šta je s onima koji nisu poginuli ali su bili povređeni? I tu sam bio beskoristan, jer moć nije mogla da promeni ono što se već dogodilo.

Bilo je prilično zakučasto naći nešto što se upravo događa i u vezi sa čime bih mogao da budem od koristi, a O. je bila izbezumljena svaki put kad bi preko interneta saznala za neki jezivi slučaj koji se već dogodio. Nemoć da zgrabi smrt za gušu i otrgne je od nekoga bila joj je gotovo nepodnošljiva.

A tu je bila i turobna dilema koga bih konkretno mogao da spasem u stvarno velikoj katastrofi na mestu na kom nisam nikoga poznavao. Dolazi uragan i verovatno će pobiti neke ljude. Koga da odaberem i da zaštitim? Nemam pojma. Rat je, mnoštvo je mrtvih, koju stranu da odaberem? A onda, kad jednom odaberem stranu, kojoj osobi da dam moć?

Ne bih mogao da izađem na kraj s takvom odlukom, osim ako bi mi neko lepo rekao koga da spasem. A šta bih onda postao? Nečija alatka za odlučivanje o tuđem životu i smrti.

- Možeš i da me podigneš i koristiš kao čekić.

Tako je započela naša stvarno velika svađa te nedelje.

- U redu - odgovorila je O. - Ja ću ti reći kad i koga da spaseš.

- Tako ti mene vidiš? Kao oruđe?

- Vala, i jesi glup ko čekić - rekao je Majlo, ali njegov pokušaj da se našali neslavno je propao i O. ga je nagradila samo besnim pogledom.

- Majlo, života mi, ako ne prestaneš s tim glupim forama, zadaviću te.

- Džekobe, brzo, daj mi moć. Poludela je.

- Umukni! - viknula je O., za dlaku previše iznervirano. Majlo je digao ruke i izašao. Očekivao sam da O. pođe za njim, ali njoj kao da je laknulo stoje otišao.

- Vратиće se - rekla je, zureći u kompjuterski ekran u potrazi za događajem u kome bih mogao da budem od koristi. Tamni podočnjaci od prethodnog vikenda još su bili tu, i počeo sam da se pitam da li ona uopšte spava.

- O., slušaj, moraš prestati ovo da shvataš toliko ozbiljno. Samo što nisi Majlu odgrizla glavu.

O. i ja smo se danima svađali oko ovakvih stvari. Uvek je tražila još, još, još, a ja sam je stalno molio da se malo smiri. To je postalo predmet razdora među nama, a njeno raspoloženje bivalo je sve gore i gore. Pretvorili smo se u par u čijem društvu niko ne želi da bude, stalno smo se svađali, i Majlo je počeo da nas izbegava kad smo zajedno.

U utorak, O. je na skeneru policijskih frekvencija čula za prepad na laboratoriju za proizvodnju metamfetamina u staroj štali, i shvatila da postoji opasnost od eksplozije. Navodno, to je čudo vrlo nestabilno. Potrudila se da sakupi fotografije većine lokalnih policajaca pre nego što sam stigao kod nje, a kad je preko radija objavljen poziv, prvi se na licu mesta našao narednik Flauers. Bilo je tu i drugih policajaca, ali ja nisam mogao da učinim ništa više osim da zaštitim Flauersa.

Nije došlo do eksplozije, pa to na kraju i nije bilo važno - ali O. je to zasmetalo mnogo više nego što je trebalo. Kao da je *želela* da dođe do eksplozije, i morao sam da je podsetim da niko nije poginuo, pa ni Flauers, i da je to bilo *dobro*.

Svaki put kad bih nekom preneo dijamant, bilo mi je sve teže da ga pustim. Što je moć duže bila izvan mene, grebanje i kidanje je postajalo sve gore, i ponekad sam mislio da neću izdržati onoliko dugo koliko je bilo potrebno. To čudo, šta god da je kog đavola bilo, delovalo mi je kao nekakvo pravo, živo čudovište. Izašlo bi, spasio život, a onda se vratilo, ljuće nego ikad, kao da je besno na mene što ga teram da to radi. Bilo je poput lava koji grebe na vrata, sasvim

razjareno sve dok ga ne pustim da uđe. Počeo sam da ga zamišljam kao pravog lava koji je nekako na silu ugran u moju svest.

A bilo je tu još nešto, nešto zaista strašno sa čime sam samo ja morao da se nosim. Dvadeset četiri sata dnevno dobijao sam punu dozu dobrog starog katoličkog osećanja krivice, na koji su i O. i Majlo bili sasvim imuni. Oni nisu imali moć da spašavaju ljude; ja jesam. A ako ne pomažem ljudima koji su u opasnosti svakog trenutka svakog dana, to znači da ljudi umiru bez potrebe. Svaki put kad na internetu pročitam o nekakvoj tragediji na moru, ili o tome kako je uragan uništio neko selo, osećao sam se kao da je trebalo nešto da uradim i nekog da spasem. Do srede sam počeo sasvim da izbegavam internet.

Ali to nije sprečilo O. da pronalazi sve više i više novih prilika za junačenje.

A u sredu se to dogodilo.

U sredu sam prvi put ubio čoveka. To jest, zvanično barem. Pa, nisam ga baš ubio, ali mogao sam da ga spasem, pa sam u izvesnom smislu kriv za to što se dogodilo. Ja sam doneo odluku, on je umro. To nije prijatan osećaj.

Problem je bio u vremenu. Već sam dao moć jednom od dvoje ljudi koji su nestali na planini Hud, i od kojih već dva dana nije bilo ni traga ni glasa. Vreme se promenilo i oni su ostali zatočeni na planini, a spasilačke ekipe pošle su u potragu. Bilo je to najteže spašavanje koje sam ikada preduzeo jer je trajalo dugo, ali sam znao da je planinar živ. Znao sam to jer mi je celog dana bilo užasno hladno.

Pratili smo vesti preko interneta posle škole, i činilo se da im ide dobro. Na skeneru smo čuli da su pronađeni, i da spasioci pokušavaju da ih spuste s planine. U jednom trenutku, na *Jahu vestima* pojavio se novi naslov, i Majlo me je munuo laktom.

Vest je bila na naslovnoj strani; tik u centru, na slici uplakana žena. Njen muž je tokom pljačke banke bio uzet za taoca, i stvari su pošle po zlu. Unutra su bila dvojica naoružanih napadača, gomila policajaca, ali samo jedan bankarski službenik. Svi smo zurili u stranicu na kojoj se nalazila slika taoca i njegovo ime: Majk Farmer. Imao sam sve što mi je potrebno da ga spasem, ime i sliku. Mogli su da mu pucaju u glavu i ništa se ne bi dogodilo.

Ali meni je bilo ledeno, i imao sam osećaj da će čovek na planini Hud, ako prestanem da ga štitim, umreti pre nego što spasioci stignu do njega.

- Šta da radim? - pitao sam, gledajući čas O., čas Majla. Ako spasem jednu osobu, postojala je velika šansa da će ona druga umreti.

- Za koga je veća verovatnoća da će izgubiti život? - pitala je O. Pogled joj je preleteo preko ekrana, a zatim je počela da pregleda razne druge sajtove s vestima, tražeći više podataka.

- Celog dana čuvaš tog tipa na planini - rekao je Majlo.

- Mislím da su ga ionako već našli. Preživeće.

- Koliko je nama poznato, našli su ga, ali ne mogu da ga spuste s planine - rekao sam.

- On bar nije sam. S prijateljem je.

- Žao mi je što baš ja moram to da ti kažem, ali ne održavam ih obojicu u životu. Samo onog koji ima decu, sećaš se? Razgovarali smo o tome.

- Znam, znam - rekao je Majlo, očajan što se tako malo podataka o slučaju moglo saznati preko interneta i skenera policijskih frekvencija.

- Možda moramo ovome da pristupimo iz drugog ugla - rekla je O.

- Kako?

- Pa, koji od njih više zaslužuje da živi?

Majlo je zinuo od čuda. - Ti si utripovala da si bog.

- Nisam - rekla je O. i besno pogledala Majla. - Pokušavam da pomognem Džejkobu da donese ispravnu odluku. Samo hoću da kažem da je jedan od njih svojevóljno otišao u planinu i, u suštini, sam se zeznuo. Nije proverio prognozu ili već nešto. Tražio je uzbuđenje. Ovo je bio nesrećan slučaj. Osim toga, verovatno ga je već ionako spasio. A s onim tipom u banci situacija je drugačija. On je samo došao na posao, i dan mu je otišao bestraga.

- Možda je pretukao decu pre nego što je pošao iz kuće - rekao je Majlo, najednom naduren i nervozan, kao da smo se nas dvoje udružili protiv njega.

Možda je za to bilo krivo sedam sati užasne hladnoće. Možda neumoljive kandže koje su mi se zarivale u kosti kao rak. A možda sam samo želeo da budem na Oinoj strani, čak i onda kad je bila pomalo bezveze. Šta god daje bilo razlog, u jednom trenutku sam popustio.

- Gotovo je - rekao sam, osećajući kako mi telo i um preplavljuje talas mira. Bilo mi je toplo, bio sam miran i srećan.

- Gotovo? Kako to misliš, gotovo? - pitao je Majlo. Ustao sam i skinuo kaput, osećajući kako mi kapi znoja liju ispod pazuha.

- Onaj na planini je zvanično prepušten sam sebi.

Dva sata kasnije saznali smo da je Majk Farmer, bankarski činovnik, pušten neozleđen. Sat posle toga, vesti koje su stigle s planine Hud nisu bile toliko dobre. Oba čoveka pronađena su mrtva, smrznuta u rupi koju su sami iskopali u snegu.

Sve troje smo bili očajni. Ne samo da smo dozvolili da neko umre, i to ni više ni manje nego nečiji roditelj već se ispostavilo da osobi kojoj smo odlučili da pomognemo uopšte i nije bila potrebna naša pomoć. Sav teret svake odluke na kraju je uvek bio na mojim plećima. Ja sam ubio čoveka, možda dvojicu, pokušavajući da spasem nekoga koga nije trebalo spašavati. Bez obzira na to koliko me je O. čvrsto zagrlila i koliko je Majlo ponavljao da nisam kriv, izjedao me je užasan osećaj krivice.

Incident s planinom Hud i pljačkom banke, kako smo ga zvali među sobom, nije bio ni upola toliko strašan kao ono što se dogodilo u petak.

Podne, četvrtak 18. oktobar

Počelo je u četvrtak, dok sam za našim stolom proždirao zombije od sira i gluario s Majlom, Filom, Nikom, O. i nekoliko drugih devojaka koje su odnedavno počele da orbitiraju oko nas. Konstantno mrtav gladan, progutao sam već dva zombija i gladno gledao Oino netaknuto parče na papirnom tanjiru. Ona nije jela, nije spavala, i nisam samo ja primećivao promenu u njenom ponašanju. Svima je postalo očigledno da nešto nije u redu.

- Nećeš poverovati kuda idem sutra ujutru - rekla je O.

- Kod ginekologa - rekao je Majlo. Nik se smejao sve dok mu komad sira nije ispao iz usta i pao na pod.

- Vi ste kreteni - rekla je Tejlor. Njena drugarica Džun klimnula je glavom da se slaže, ali bilo je teško ne obraćati pažnju na Nika kome sir ispada iz usta. Čak se i Fil smejao, što je značajna činjenica u prisustvu tolikih devojaka.

- Ne, nego u *Južni greben* - rekla je O., izbegavajući da me pogleda u oči.

- Zezaš - rekao je Majlo.

O. je slegnula ramenima dok su je svi molili da se predomisli. Ja nisam ništa rekao. Nisam mogao ni da zamislim našu školu bez nje.

- Slušajte, ljudi, ne *prelazim* tamo. Bar ne još. Mama me je naterala da odem. Izgleda da tata malo kasni s uplatama. Previše je utakmica ovih dana.

- Nik i ja možemo da odemo tamo i nateramo ga da ispljune lovu - rekao je Majlo, a Nika je spopao još jedan napad kikotanja.

- Nije on kriv - rekla je O. odmahujući glavom i prvi put me pogledala ispod oka da vidi kako reagujem na sve ovo. - Osim toga, ovo ništa ne znači. Ako treba, kosiću travnjake za novac. Počeću da raznosim novine. Ništa me neće sprečiti da idem u *Sveti krst*.

- Osim zatvaranja škole - rekao je Nik. - Otac Tim ima još jedan sastanak na visokom nivou s onim glavonjama iz Sijetla ovog vikenda. Ako nam uskoro ne ispovrnu lovu, ovo mesto je puklo.

Svi smo začutili i u tišini jeli zombije od sira. Bio je to jedan od onih trenutaka u kojima sam pozeleo da mogu svima da kažem ono što smo otac Tim i ja znali o novčanoj situaciji. Ali nisam mogao. Bolje da pustimo da stvari idu svojim tokom... Bar do kraja školske godine.

- Znaš - rekao je Majlo - tvoja mama verovatno samo igra na sigurno. Dobro je imati rezervni plan. Mogu li da ti pravim društvo?

- I ja - rekao sam, mada su mi te reči zapele u grlu. U *Svetom krstu* smo tog petka imali slobodan dan - bio je crkveni praznik i svi smo mu se radovali - ali *Južni greben* će biti otvoren, a nije dolazilo u obzir da dozvolim da O. tamo ode bez mene. Mogao sam da izađem na kraj s njenim odlaskom na utakmicu među momke s koledža, ali ne kod Itana i Buna i ostalih koji su prebegli iz *Svetog krsta* u *Južni greben*. Nema šanse.

Sreća u nesreći bilo je to što me je O. pogledala kao da je upravo za Božić dobila ono što je najviše želela. Da nisam živeo u parohijskom domu punom smrdljivih staraca, mogao sam da je odvedem kući i strpam je u krevet, *toliko* je bila srećna što sam ponudio da pođem s njom. Već me danima nije tako pogledala, i čak i u tami koja bi ih povremeno preplavila, te jarke oči su i dalje imale posebnu snagu. Stara O. je još bila tu, i pomislio sam da ćemo biti dobro. Ona će se prilagoditi, zajedno ćemo ovo pregurati.

Naučićemo kako da kontrolišemo ovu moć i opet ćemo živeti normalno.

TRI DANA DO PONOĆI

8.20

Petak, 19. oktobar

Nismo mogli da odaberemo gori trenutak da stignemo u *Južni greben* u Majlovoj krtiji od kola. Itan i Bun, s grupom drugih ragbista, stajali su ispred škole i pozirali. Oko njih su se motale devojke, a štreberi su ih zaobilazili u širokom luku kako ih ne bi isprozivali. Itan se iritantno smeja. Sve po starom.

Bun nas je prvi primetio i čušnuo Itana laktom. Uskoro je svih šest sedam ragbista gledalo u nas, a većina ih je zazviždala za O.

- Masovno izgnanstvo - rekao je Bun kad smo stigli dovoljno blizu da možemo da ga čujemo. On i Itan su nam stali na put, a jedan od sportista dobacio je O.

- Dao sam šeststo dolara da sredim kola - rekao je Itan. - Bolje ti je da razbiješ kasicu-prasicu.

- Ako si raspoložen za još jednu rundu, samo kaži - rekao je Majlo. To je izazvalo čitav hor povika *uuuu* i *ooo* iz okupljene gomile.

Itan je promenio taktiku, očigledno se prisećajući batina koje je dobio od Majla na parkingu *Svetog krsta*.

Prišao je O. i dobro je pogledao izbliza. - Da nisi možda bolesna? - pitao je Itan. - Ne izgledaš baš najbolje.

Prišao sam Itanu, gnev je počeo da hvata maha.

- Smiri se, brate - rekao je Majlo. - Hajde da završimo šta imamo i čistimo se odavde.

Taj glas razuma je otišao u vetar u trenutku kad je O. prošla pored Itana da uđe u školu. Uhvatio ju je za ruku, privukao sebi i počeo da priča o tome kako će joj sve lepo pokazati, a ja ne znam šta me je spopalo.

Možda je kriv bio stres, i nagomilani osećaj krivice posle onoga s planinom Hud i pljačkom banke. Možda je to bilo ono čudovišno osećanje koje mi se nastanilo u grudima, i činilo me sve mračnijim i zlobnijim. Ne znam šta me je spopalo, ali podigao sam pesnicu i raspalio Itana pravo posred čela. Nikad se ranije nisam tukao, i naravno, nisam ciljao baš najbolje. Majlo me je pogledao iznenađeno i zadivljeno.

Itan se presamitio, a zatim je podigao glavu i uputio mi ubilački pogled. Čelo mu je već bilo crveno.

- Stvarno mi je drago što ste pošli sa mnom, momci - rekla je O., gledajući me kao da sam sišao s uma.

Zazvonilo je za početak časa, ali zvučalo je kao da je zvono u stvari označilo početak još jedne bokserske runde. Cela grupa ragbista nas je opkolila, a ja nisam mogao da izbijem sebi iz glave ideju da će O. biti povređena. Majlo je znao sam da se čuva, ali ovo su bili krupni momci.

Taman sam se spremao da se potučem sa svima kad je neko od nastavnika otvorio vrata škole i viknuo da svi uđu. Itan je bio leđima okrenut nastavniku i, pošto su ga još četvorica zaklanjala širokim leđima, iz sve snage me je udario u stomak.

Trebalo je da se presamitim. Trebalo je da se pretvaram. Ali u tom trenutku, stvarno sam iz dubine duše mrzeo Itana. Zato sam zamahnuo da ga udarim, promašio njegovu bradu za nekoliko centimetara i umesto njega udario Buna. Bun se srušio na zemlju, a onda je nastao pravi haos.

Dodao sam O. dijamant, plašeći se da bi mogla da primi neki zalutali udarac ili da uskoči u tuču i pokuša da nas razdvoji, a onda sam se sklopčao na zemlji.

Dvapat me je neko šutnuo pre nego što je nastavnik viknuo dovoljno glasno da sve prekine. Po njegovom mišljenju, mi smo došli iz druge škole da tražimo kavgu s grupom ionako agresivnih ragbista. Poslao je nas petoro - Majla, mene, O., Itana i Buna - zajedno kod direktora.

Primio sam udarac u leđa i u uvo, i sad me je sve bolelo. Majlo je bolje prošao, barem sudeći po širokom kezu koji nije mogao da skine s lica.

- Misliš da je ovo smešno, momče? E pa *nije* smešno! -viknuo je nastavnik. Majlo je spustio pogled.

O. se pušila od besa, nozdrve su joj bile raširene a oči gorele od želje da raspali Itana po glavi onim ružičastim gipsom. Izgledala je dobro, seksi, ali i zastrašujuće, kao da bi mogla da otkine glavu onome ko joj stane na put.

Ostavili su nas u čekaonici pod budnim okom sekretarice, gde smo samo sedeli i besno gledali jedni druge.

- Začarana šuma? - šapnula je O. Jedva sam je čuo.

- Molim? - odgovorio sam šapatom.

- Osećaću se bolje.

Znao sam to mesto. Svako ko je proveo više od petnaest minuta u Salemu znao je za Začaranu šumu.

Desetak minuta kasnije izbacili su nas iz *Južnog grebena* i upozorili nas da se ne vraćamo. Itan i Bun su suspendovani s nastave na jedan dan, ali tek pošto su se sastali s njihovim trenerom i ispričali mu šta se dogodilo. Znao sam da to znači dve stvari: izašli smo pre njih, a zbog nas će njih dvojica morati da urade još gomilu sklekova.

Okrenuo sam se i video kako Itana odvode u salu za fizičko. Tamo gde sam ga udario, crvena boja prešla je u ljubičastu, a odmah ispod kose pojavila mu se čvoruga veličine jajeta. Bez glasa mi je rekao: *Mrtav si*. Odmahnuo sam glavom. *U stvari, ne možeš ni da zamisliš koliko nisi u pravu.*

- Vidiš - rekao je Majlo, okrenuvši se ka O. - Ti i nisi htela da ideš u *Južni greben*. Učinili smo ti uslugu, sad ne moraš da gubiš vreme razmatrajući tu mogućnost.

Povukao sam Majla u stranu i ostavio O. da stoji pored kola.

- Ima li ikakve šanse da mi pozajmiš auto? - pitao sam. Sav strah od vožnje do obale, koji sam tokom protekle dve nedelje osećao, iščezao je. Bio sam spreman da istog trena sednem za volan i vozim. Posebno ako je to značilo da ću moći da provedem malo vremena nasamo sa O.

- Baš duhovito - rekao je Majlo.

- Slušaj, Majlo, *potrebna* su mi tvoja kola. Molim te.

- Ti još i nemaš dozvolu. Po mom mišljenju, imamo već dovoljno problema.

- Umem da vozim. Znaš da umem. Već mesecima imam učeničku legitimaciju. Stalno sam vozio s Fildingom. Mogu ja to.

-Je l' ti to pokušavaš da me hipnotišeš? Odmah da ti kažem da ne radi.

Majlo je pošao prema kolima, ali ja sam mu stavio ruku na rame i zaustavio ga.

- Daj, Majlo. Stvarno su mi potrebna. Molim te.

Majlo me je pogledao, zatim je pogledao O., pa opet mene.

- Shvatam - rekao je Majlo, tiho se smejući. - Hoćeš da se menjamo. Nema problema.

- Majlo... - pobunio sam se.

- Ne, ozbiljno, sve je u redu - rekao je Majlo. - Hoćeš da se provozaš s devojkom. Ja se slažem.

- Ma daj, Majlo - rekla je O. - Ne moraš uvek da budeš tako naporan.
- Ma daj ti! - odgovorio joj je Majlo. - Sve je bilo lepo dok se ti nisi pojavila.

- Ona nema nikakve veze s ovim. Možda si u pravu; možda je ova stvar, ova moć, neuništivost, šta god da je, možda je baš ona sve pokvarila.

- Ne, to nije istina - rekla je O. - To što imamo je dar.

- Kakav dar! Jesi li ti ikad nekog ubila, O.? Ja jesam. I nije tako zabavno kao što zvuči.

- Samo si besan...

-Jesam! Besan sam!

- Društvo... - rekao je Majlo, osvrnuvši se prema školi. Nastavnik koji nas je uhvatio izašao je iz škole i sad je stajao ruku prekrštenih na grudima i gledao nas kao da smo tri besna džukca koja treba na silu oterati ili ubiti.

- Daću ti auto - rekao je Majlo. Glas mu je opet bio miran, mada možda malo uvređen. - Odvešću ga do radnje i parkiraću iza zgrade. Onda možeš da ga uzmeš. Samo budi oprezan, ne možeš da zaštitiš i O. i sebe u isto vreme.

- Zna on šta radi - breknula se O.; glas joj je bio suviše ratoboran za moj ukus.

Još joj nisam oduzeo moć, i u tom trenutku shvatio sam nešto neobično. Nije me bolelo. Ovog puta me uopšte nije bolelo dok je moć bila kod nje. Pogledao sam je zabezeknut time što sam osećao.

Odvezli smo se do radnje i ostavili Majla na uglu. Dok smo se mimoilazili ispred izubijane haube njegovih kola, zaustavio me je i uhvatio mi pogled, a onda rekao nešto što mi je u tom trenutku delovalo veoma neobično.

- Imamo kriptonit. Šunja se svud oko nas. To ti je jasno, zar ne?

- Ha?

- Ona donosi nevolju. Znam da ne želiš to da čuješ, ali tako je.

- Ne znaš šta pričaš.

- Zaista?

Pogledao sam kroz vetrobran i video da nas O. posmatra. Danima nije izgledala odmornije.

- Ne mešaj je u ovo - rekao sam i prešao na vozačevu stranu kola.

- Ne dozvoli da manipuliše tobom - rekao je Majlo. Dotad je govorio tiho, praktično šapatom, ali ovo je rekao dovoljno glasno da ga O.

čuje. Nisam joj video izraz lica, ali mogao sam da ga zamislim. Spremao sam se da odem s njom, a ne s Majlom.

Pobedila je.

Sedeo sam za volanom parkiranog automobila i razmišljao o vožnji. Majlova kola nisu bila problem: automatski menjač, ništa komplikovano. Na komandnoj tabli pisalo je da imam osminu rezervoara benzina, stoje bilo dovoljno da odemo do parka i nazad.

- Okreneš ključ - rekla je O. - Tako se pali.

Nisam ništa rekao, samo sam sedeo i teško disao, a moj dah se kondenzovao na hladnom, vlažnom vetrobranskom staklu.

- Jesi li *ti* ikad vozila kola?

- Jesam, nekoliko puta, s tatom - rekla je O. opušteno. - Prosto je.

Nisam više imao petlju da to i uradim. Nisam mogao čak ni da okrenem ključ svojim trapavim, vlažnim prstima.

- Hajde, onda ćemo tako. Ti nas voziš.

- Jesi li dobro?

Bez reči sam izašao iz automobila, a kad sam stigao do suvozačevih vrata, O. je već sedela za volanom.

Vozili smo se sporednim putevima, izbegavajući autoput. O. je bila sasvim koncentrisana na vožnju i u svakoj krivini je prestajala da diše. Stalno sam je gledao, pokušavajući da se prisetim kakva je bila kad sam je upoznao. Živahna, to je bio najbolji opis Ofelije Džejms u trenutku kad sam prvi put video njen ružičasti gips. Čak i kad je bila lepo raspoložena, sad je izgledala sasvim drugačije. Lice joj je bilo bleđe, oči upale, i uvek je bila na ivici nerava.

Sedeo sam i razmišljao kako je neobično što je i dalje najlepša devojka koju sam ikada video.

- Uspori. Put je vlažan.

- Šta si mi ti, mama?

Bili smo na krivudavom, sporednom putu, s obe strane oivičenom vlažnim stablima i stenama obraslim mahovinom.

O. je zaustavila auto na proširenju pored puta i spustila prozor. Miris vlažne zemlje, težak i zdrav, preplavio mi je pluća.

- U redu je što se plašiš da voziš - rekla je, gledajući me. - Da sam ja doživela ono što i ti s gospodinom Fildingom na putu prema obali, plašila bih se da uopšte uđem u kola. - Dotakla mi je obraz toplim dlanom one ruke koja nije bila u gipsu. - U redu je. *Mi smo* dobro. Ne moraš sam da nosiš sav taj teret na plećima. Moć te tera... ne znam.

Da povremeno uradiš nešto sumanuto. Volim da ti pomažem. To me čini srećnom.

Nagnula se prema meni i poljubili smo se. Ne znam koliko je minuta prošlo, jedan ili deset ili nešto između. Bilo je bezvremeno i savršeno.

Barem dok joj nisam spustio ruku na koleno.

- Moram da piškim - obavestila me je O. i povukla se. Pomislio sam kako sam prenaglio.

- Možeš li da skineš pantalone s tim gipsom ili ti je potrebna pomoć?

- Mislim da ću se snaći.

Nestala je u šumi, a ja sam upijao hladan vazduh i slušao škripu guma po vlažnom asfaltu dok su automobili prolazili. Onda sam konačno skupio hrabrost i prešao na vozačevo mesto. Bili smo na seoskom drumu, najmanje prometnom koji se mogao zamisliti, i bilo je vreme da već jednom to uradim. Ostavila je ključeve u bravi, i pre nego što se vratila već sam pokrenuo Majlovu staru krtiju.

Vrata su se otvorila sa suvozačeve strane i O. je s oklevanjem virnula unutra. Izgledala je živahnije nego ranije.

- Jesi li siguran da si spreman za ovo, Mario?

- Aha.

- Sledeća stanica, Kriva kuća - rekla je O.

Da je Diznilend nekim slučajem otvoren u Salemu u Oregonu, vrlo bi verovatno postao nešto nalik na Začaranu šumu. Ali gospodin Tofti, vizionar koji ju je osmislio, nije imao na raspolaganju klimu južne Kalifornije i milione posetilaca.

Ispostavilo se da su to veoma važni faktori kad čovek hoće da otvori tematski zabavni park.

- Jesi li me to ti upravo uhvatila za dupe? - pitao sam. O. je stajala iza mene u skućenom tunelu rudnika u kome su mehaničke igračke sedam patuljaka užurbano tragale za zlatom.

- Jesam. Malo je mlitavo - odgovorila je. Stegao sam mišiće najjače što sam mogao.

- Pokušaj ponovo. Vežbao sam.

Prošla je ispred mene i nagnula se preko ograde, iza koje je voda obojena neonskim svetlima u slapovima tekla u šarene bazenčice, a maleni ljudi su radili zviždućuci. Kad smo izašli s druge strane, svet se pretvorio u zaboravljenu šumu džinovskog drveća kroz koju je vijugala stazica.

- Bože, kako volim ovo mesto - rekla je O., zavrtela se u mestu i duboko udahnula vlažni vazduh. Bilo je lepo videti je tako veselu i bezbrižnu. Obećao sam sebi da ću je dovesti ovamo svake nedelje.

Sitne kapljice kiše padale su na krošnje iznad naših glava i sakupljale se sve dok lišće više nije moglo da ih zadrži. Krupne kapi padale su na stazu, a mi smo šetali, kapuljača navučena preko glave, zagrljeni i mokri do gole kože.

Prošli smo Bajkovitom stazom parka, duž koje su priče za decu oživljavale na toboganima, uzanim prolazima i naherenim panoramama. Beli zec, Crvenkapa, Tri Medveda - bio je to neverovatno zabavan i savršen sastanak. Mnoštvo zgodnih mesta da se uhvati guz čvrst kao stena.

Držali smo se za ruke celim putem kroz Englesko selo i kupili uštipke s cimetom od prodavca na od dasaka sagrađenoj ulici Divljeg zapada. Začarana šuma je sve bolja što dalje idete, možda baš to i jeste deo njenog šarma.

Tog oktobarskog petka u podne redovi nisu bili dugački i za sat vremena mi smo se četiri puta spustili bobom niz tobogan, skvasili do gole kože na vožnji na deblu, i preživeli Iskušenje Mondora (ne pitajte). Ostala je još samo jedna atrakcija koja je, u zavisnosti od toga koga pitate, bila ili najbolja ili najgluplja u celom parku.

- Jesi li spreman? - pitala me je O. nervozno.

- Svesna si toga da ljudi stalno ulaze unutra da više nikad ne izađu.

- Ti ćeš me zaštititi - rekla je, povukavši me za ruku uzbrdo prema ogromnoj, oronuloj kući luđački naherenoj i zlokobnoj pod oblačnim nebom.

Ukleta kuća nije bila toliko strašna, koliko je lako bilo izgubiti se u njoj. Bila je ogromna, puna lutaka koje su se kretale i stepeništa uz koja ste mogli da se pentrate i silazite. Tokom zimske sezone, u parku je radio samo osnovni tim ljudi, i bio sam sasvim siguran da je tip koji je cepao karte ispred kuće bio jedini zaposleni nekoliko stotina metara unaokolo. Kad jednom uđete unutra, kako ćete izaći više nije bio njegov problem.

- Nemojte da se izmotavate unutra - rekao je, očigledno se smrtno dosađujući.

- Daćemo sve od sebe - rekao sam, a onda me je O. snažno povukla za ruku i ušli smo u kuću.

Čvrsto je držala moju ruku u polumraku predvorja, a onda su se vrata zatvorila za nama i sve je utonulo u tamu. Očekivao sam da se zakikoće ili pokuša da me uplaši, ali čuo sam samo kako diše, teže nego ranije, kao da je upravo ustrčala uza stepenice i pokušava da povрати dah.

-Je li sve u redu? - pitao sam, ali nije mi odgovorila. Nastavila je da me vuče sve dublje i dublje u mrak, pored zidova s okačenim lobanjama i plastičnih slepih miševa koji su lebdeli s tavanice. Bili smo u najmračnijem delu Uklete kuće, u kom je stvarno bilo mračno kao u rudniku, s tek pokojim, jedva vidljivim svetlašcem u dugim hodnicima kad mi je O. pustila ruku.

- Džejkobe Filding? - čuo sam njen šapat u mraku.

- Molim? - odgovorio sam, pokušavajući da dokučim iz kog pravca dopire njen glas.

- Volim te.

Čuo sam njene korake kako se brzo udaljavaju. Stajao sam u mraku dok su mi kolena klecala. Trebalo je da joj odgovorim. Trebalo je da joj kažem da volim i ja nju, ali mi je u glavi bilo mutno. Nešto nije bilo u redu. Zašto je bežala od mene?

Opipao sam svoje grudi i u trenu shvatio da moć nije bila kod mene. Bila je kod *nje*. Ostala je kod nje celog jutra i uopšte nije ni pokušala da mi se vrati.

To je moglo da znači samo jedno: nešto u vezi s dijamantom se promenilo. Ali, šta? Da li je odabrao novi dom? I zašto je ona pobegla od mene? Počele su da me more crne slutnje i prisetio sam se Majlovog upozorenja. *Imamo kriptonit. Šunja se svud oko nas. To ti je jasno, zar ne?*

Nečija ruka me je uhvatila za rame i ja sam se okrenuo, očekujući da ugledam O. i da se nasmejem svojim paranoičnim mislima. Ali ruka je bila suviše velika da bi pripadala njoj.

Okrenula me je, naglo i grubo, i preda mnom se, u plavičastoj senci plastičnog šišmiša iznad glave, našao Redžinald Bun.

- Zdravo, Bune - rekao sam tupo. Paralisao me je strah od mogućnosti da me ragbista propusti kroz šake.

- Ti i tvoja ekipa. Trebalo je da ostanete tamo gde vam je mesto - rekao je Bun, besnim glasom.

Postao sam bolno svestan činjenice da nisam uzeo moć od O. tamo na parkingu *Južnog grebena* u trenutku kad me je njegova pesnica

udarila u oko. Uopšte mi nije palo na pamet da uzmem moć od nje. Voleo sam je, sve je otišlo dođavola, možda je i ona u nevolji, a nisam mogao sa sigurnošću da tvrdim da znam šta bi mogla da uradi.

Bunova pesnica pretvorila je tamu Uklete kuće u raznobojne varnice, a u glavi mi je eksplodiralo od bola.

- Itane! - viknuo je Bun. - Ja sam završio.

Svet se vrteo. Jedino na šta sam mogao da se koncentrišem bilo je to ime. *Itan*. On je bio negde u mraku, kao i O.

- Ostani gde si, luzeru - rekao je Bun gurnuvši me petom na zemlju, a zatim je otišao.

- O - rekao sam, ali iz mojih usta je izašao samo tihi, promukli šapat. Odmahnuo sam glavom, mozak kao da mi je plivao. Grebući uza zid, uspeo sam nekako da se uspravim na noge.

Nisam mogao da joj uzmem moć. Kakve bi koristi uopšte bilo od toga? Bio sam kao ona žrtva infarkta, Bun me je već odalamio. Šteta je učinjena.

- O - viknuo sam pošto mi se glas povratio, ali odgovora i dalje nije bilo. Teturanje po Ukletoj kući ume da bude neverovatno naporno kad ste presamićeni od bola. Stalno sam udarao o ćoškove i glavom kačio stvari koje nisam video u mraku.

Onda sam čuo Itana kako se smeje. Bože, kako sam mrzeo to njegovo zavijanje. Odjekivalo je kroz hodnik, ispunjavajući čitavu kuću, kao da je snimljeno i pušteno preko razglasa.

Pokrio sam oko u koje me je Bun udario kako bih bolje video. Još me je peklo, ali više mi pred očima nije bilo mutno. Skrenuo sam za ugao i pošao uza stepenice koje su škripale.

Itanov smeh zaorio se još jednom i naglo prestao kad sam stigao do vrha stepeništa i skrenuo u mračni hodnik. Čulo se krljkanje, užasno i vlažno, i ja sam viknuo Oino ime u trenutku kad mi se pojavila pred očima.

Kraj hodnika bio je obasjan narandžastom sijalicom pod kojom je sve izgledalo kao natopljeno krvlju. Ali Itan nije davio O., niti ju je držao licem priljubljenju uz pod. Ne.

Ona je stajala nad *njim*, njene su ruke bile oko *njegovog* vrata.

Itan nije mogao da je zaustavi. Udarao ju je u glavu, iznova i iznova, ali O. nije htela da ga pusti. Bila je kao doberman, stisnutih čeljusti i besna, i meni se nije činilo kao da ima nameru da ga pusti živog.

Ubijala ga je.

Još jednom sam joj doviknuo da ga pusti, prilazeći im s boka. Ali nije obraćala pažnju na mene, kao da sam bio duh. Bila je krvoločna, i kao opsednuta.

Itanovi zamasi postajali su sve slabiji i mekši, ostajao je bez kiseonika, a ruke su mu se kretale kao peraja polumrtve ribe.

Zatvorio sam oči i bojažljivo izgovorio jedine reči koje su mogle da mu spasu život. *Ti si neuništiv.*

O. je u trenutku ostala bez daha; podsetila me je na scene iz filmova kad nekoga ubodu u leđa, a on odreaguje takvim pogledom koji kao da kaže: *O, bože, to je baš bolelo, mora da sam mrtav.*

- Pusti ga - šapnuo sam. - Ubićeš ga.

O. je još držala Itana za vrat, praznog pogleda uprtog u njegove poluzatvorene oči.

- O. - ponovio sam - moraš da prestaneš. Ubićeš Itana.

O. je ponovo počela da diše, isprekidano i histerično. Zaplakala je, gledajući čas mene čas Itana kome je oduzimala život. On je ležao na podu, bez snage, ali sam osećao kako mu se disanje vraća u normalu.

O. ga je pustila i ostala da stoji uza zid, brišući ruke o farmerke kao da su krvave. Nagnuo sam se nad Itana i ošamario ga, misleći da bi to moglo da ga povрати, ali nije. Ležao je tu u mraku, a ljubičasta čvoruga na njegovom čelu gledala me je poput trećeg oka.

- Itane! - viknuo sam. - Odmah da si digao dupe! Dvaput sam ga udario u grudi pesnicom, a onda ga prodrmusao. Da, znam, i nisam neki doktor. Hvala bogu, konačno se promeškoljio. Kao bokser nokautiran u desetoj rundi, sav izubijan i u modricama, polako je otvorio oči.

- Filding? Šta je sad ovo?

- Prvi put u životu stvarno mi je drago da te vidim - rekao sam, uspravio se i pružio ruku da mu pomognem da ustane. Itan je odgurnuo moju ruku i šutnuo me u noge dok je puzao prema uglu. Izgledalo je kao da je u šoku i da možda i ne može da se seti šta se tačno dogodilo.

Uzeo sam moć od njega pre nego što je stigao da iskoristi ono malo snage što mu je ostalo da ubije boga u meni, i ovoga puta sam bio sasvim siguran da je to što prolazi između nas živo biće. Lav je imao osećanja, ili barem nešto što liči na njih, jer ovoga puta nije bio uplašen i ljut, nije grebao da mi se vrati. Delovao mi je teže, snažnije,

kao da sam ja samo gvozdена kutija u kojoj se nalazi zadovoljna mala zver.

- Itane, družе, smiri se malo. Gotovo je. Dobro si.

Konačno me je prepoznao i setio se šta se dogodilo. Zbunjeno je piljio u mene.

- Slušaj me, važi? - rekao sam najstaloženije što sam mogao. - Ona je mnogo žilavija nego što izgleda. Zakačio si se s pogrešnom devojkom, to je sve.

- Šta ti se dogodilo s okom? - pitao je, opipavajući vrat na kome su već počeli da se pojavljuju plavi podlivi.

- Bun - rekao sam. - Moje je lice isprebijalo njegovu pesnicu.

Itan se tiho nasmejao. Osetio sam da se polako smiruje.

- Dođavola, mala je baš jaka. Svi ste vi jaki. Sumanuto. Kud je nestala?

Pogledao sam preko ramena ka mestu gde je O. stajala, ali nje više nije bilo tamo. Viknuo sam njeno ime, ali odgovora nije bilo.

- To je to, Itane - rekao sam, gledajući ga jednim okom. Morao sam da završim s ovim sada i ovde, pre nego što pođem da tražim O. - Ovo je gotovo. Ja ću da se pobrinem za O. i Majla, ali ti moraš da prestaneš s ovim.

- Dogovoreno - rekao je Itan. Ustao je i bolno uzdahnuo, a zatim se osvrnuo oko sebe.

- Znaš li kuda se izlazi?

- Pođi za mnom. - Nisam imao pojma gde je izlaz, ali nisam imao nameru da ostavim Itana samog dok ne pronađem O. Poslednje što sam želeo bilo je da njih dvoje nalete jedno na drugo u mraku. Sagnuo sam glavu i osetio kako mi krv pulsira u otečenom oku. *Ti si neuništiva.*

Bolelo je više nego ikad. Više nisam imao osećaj kao da puštam moć da izađe napolje, već kao da sam zavukao ruku sebi u grudi i iščupao je napolje dok se opirala, zarivajući kandže u mene. Toliko me je zbolelo da sam se zateturao u mraku i zastenjao kao da me je neko šutnuo u prepone.

- Jesi li dobro? - pitao me je Itan.

Nastavio sam da hodam, pogrbljen, ali sa svakim korakom bilo mi je sve lakše. Klimnuo sam glavom da jesam.

Verovatno nije trebalo da joj vratim moć, ali morao sam. Mogla je da bude bilo gde, da radi bilo šta. Morao sam daje zaštitim.

Nismo pronašli O. Tražio sam je svud po Ukletoj kući sve dok upravnik nije došao i upalio svetla. O. nije bila tu, ali nadzornik se pobrinuo da izbaci i mene. Po natečenom kapku video je da sam se tukao, i ne samo da su me zamolili da odem nego su me i sproveli do izlaza.

Kad sam stigao do kola, u njima nije bilo Oinog skejtborda. Bila ga je ponela, ali nije bilo dozvoljeno voziti ga u zabavnom parku. Celim putem do kuće, zvao sam Oino ime kroz prozor Majlovih kola. S otvorenim prozorima bilo je ledeno, ali nisam mario za to. Iza svakog ugla nadao sam se da ću je ugledati kako stopira ili vozi skejt niz vlažni, vijugavi drum, ali nje nije bilo ni od korova.

Kad sam ušao u *Odar knjige*, Majlova mama je sedela na fotelji za pultom i ćaskala s mušterijom. Bila je u radnji samo radnim danima do četiri, tako da je nisam baš najbolje poznavao.

- Nisam te videla nedeljama - rekla je. - Namerno me izbegavaš?

-Je li Majlo ovde? - pitao sam, nesposoban da započnem razgovor s odraslom osobom posle svega što se dogodilo.

Otečeni kapak sakrio sam iza jedva upotrebljivih naočari za sunce koje sam pronašao u pregratku u Majlovim kolima.

- Gore je - rekla je, prstom pokazujući prema tavanu. Vratila se svom razgovoru s mušterijom, ali dok sam prolazio između polica s knjigama, osećao sam kako me posmatra.

- Loše je volje.

Glas je dopro odnekud iza duge, tanke police s horor romanima s moje leve strane. Bio je to najveći i najčudniji deo knjižare. Za razliku od ravnih polica na kojima su se visoko naslagane knjige u mekom povezu opasno ljuljale, odeljak s horor romanima bio je pun polica haotično postavljenih u cikcak, koje su prosto gutale prostor.

-Jeste li to vi, gospodine Odar? - pitao sam, mada sam znao da jeste.

Polako sam išao uzanim prostorom između polica. Gospodin Odar je izašao iza jednog od oštih uglova i na smrt me prepao.

- Loše je volje - ponovio je. - Imaj strpljenja s njim.

- Ovo mesto je dovoljno strašno i kad nema vas da tako iskačete iza police.

- Izgledaš užasno - rekao je, pokušavajući da zaviri iza naočara za sunce. - Je li sve u redu?

-Jeste, jeste, dobro sam. Sve je u redu.

Pošao sam dalje, ali sam se onda nečega setio, i ponovo sam se okrenuo prema njemu.

- Čini mi se da sam vas video u crkvi pre neki dan?

Počeo je da pomera i premešta knjige na najbližoj polici, skrećući pogled.

- Svratim s vremena na vreme, da popričam s matorcima.

Pomislio sam, ma kako da ne, kao da bilo ko voli da sedi u kuhinji parohijskog doma, pije kafu i razgovara s gomilom penzionisanih sveštenika.

- Kako vi kažete - rekao sam i slegnuo ramenima. Gospodin Odar me je pogledao, a zatim spustio pogled.

Suočavanje mu nije baš najbolje išlo od ruke.

- Ne znam, Džejkobe. Gledam vas troje, i priznajem, malo sam uznemiren.

Sranje, još jedan matorac nas je provalio.

- Majlo je mrzovoljan, ti si mrzovoljan, a ona devojčica... Kako se zvaše, Ofelija? U poslednje vreme dolazi ovamo bez vas dvojice, i kupuje veoma mračne knjige. Dugo se i zadržava, duže od mnogih. A izgleda kao da joj... nije dobro.

Iznenadilo me je da čujem da O. sama dolazi u *Odar knjige*. Nije to pomenula ni meni ni Majlu.

- Dobro smo, gospodine Odar, stvarno. Samo nam je svima već preko glave ove kiše i silnih domaćih zadataka. Znae kako je.

Gospodin Odar je klimnuo glavom, ali video sam da mi ne veruje.

- Ako ti tako kažeš.

Spremao sam se da pođem kad me je pogledao ispod oka, kao što to radi nastavnica Pajns, i pitao me za Fildingovu kutiju.

- Zašto je sad pa to važno? - prasnuo sam.

- Možda je važnije nego što misliš - odgovorio je gospodin Odar i pogledao me pravo u oči. - U stvari, samo sam... Slušaj, zaboravi da sam išta rekao. Samo brinemo za tebe i našeg sina, to je sve. Stvarno.

Okrenuo se i nestao iza police pre nego što sam stigao da odgovorim.

Popeo sam se uz merdevine i zatekao Majla kako zuri u džepno izdanje *Otrantskog zamka*. Ta mu je knjiga bila neka vrsta utočišta. Viđao sam da je nosi u zadnjem džepu pantalona, na zadnjem sedištu kola, ili negde na dnu ranca.

- Ima nešto novo u zamku? - pitao sam sedajući na stolicu pored njega i nadajući se da će izvući nos iz knjige i odgovoriti mi.

- Sve po starom - rekao je. - Baš kao što volim. Predvidljivo.

- Majlo. - Zaćutao sam, ne znajući baš najbolje šta bih rekao dok sam skidao njegove izgrebane naočari za sunce. Onda sam samo rekao šta mi je na pameti. - Imam problem. Potrebna mi je tvoja pomoć.

Majlo je spustio knjigu na sto i nagnuo se napred, podignutih obrva, videvši moj naduveni kapak.

- Čoveče! Kako se to dogodilo?

- Dobro sam, nije ništa strašno. Samo mi reci...

- Ona je dobro. Zato si ovde, zar ne?

- Otkud znaš? Zvala te je?

Majlo je odmahnuo glavom.

- Gde je?

Majlo je uzdahnio i ponovo uzeo knjigu. Nisam mogao da se ljutim zbog toga. Ponekad bih i sam poželeo da mogu da pobegnem od stvarnosti. Odabrao sam da mi devojka bude važnija od najboljeg druga, to je bilo očigledno, a sad sam došao da mu se obratim za pomoć. Nije imao nikakvu obavezu prema meni.

- Poslala mi je poruku - rekao je. - Rekla je da bi stvarno volela da je neko vreme svi ostave na miru. Mora da si je baš oduševio.

Ponovo me je pogledao. -Je l' ti ona to uradila?

- Ne, nego Bun.

Prepričao sam mu događaje iz Uklete kuće, pa i ono kad je O. umalo ubila Itana.

- Gospode - rekao je. - Još je luđa nego što sam mislio.

- Itan je dobro - rekao sam, zgrčivši se pri samoj pomisli na Oin luđački izraz lica. - Ali u pravu si. Mislim da je stvarno u nevolji. Moramo da je nađemo.

- Ne, *ti* moraš daje nađeš. Srećno ti bilo.

- Slušaš li ti mene? - podigao sam glas, ali setio sam se da je gospodin Odar odmah ispod merdevina, i nastavio gotovo šapatom.

- Potrebna joj je naša pomoć. Zajedno smo se uvalili u ovo, zar ne? Svi smo učestvovali u tome, a sad je nešto pošlo kako ne treba. Znam da si ljut zbog mene i O. To se jednostavno dogodilo. Niko nije kriv.

Odmahnuo je glavom i okrenuo nekoliko stranica knjige.

- Rekla mi je da ti kažem da je dobro - rekao je malodušno. - Kod kuće je s mamom, kaže da joj treba samo nekoliko dana da smisli šta

da radi.

Šta da radi sa mnom? Dođavola. Moja briga zbog Itana i onoga što sam video u Oinim očima kao daje sasvim iščezla, i koliko god to bolesno zvučalo, sve što mi je padalo na pamet bilo je koliko je moj odlazak na obalu sa O. loše prošao.

Moja prava ličnost izlazila je na videlo, i nije bila fantastična, neverovatna i sjajna. Bila je truba.

- Misliš da stvarno to misli? - pitao sam.

- Kako bih ja to mogao da znam? I prestani da me mešaš u vaše probleme.

- Dobro, dobro. Izvini.

- Slušaj, brate, ako si došao po šniclu za oblogu za to oko, ne mogu da ti pomognem - rekao je Majlo i zavalio se u fotelju. - Dobio si ono po šta si došao.

Razmotrio sam njegove reči, razmišljajući o O., Majlu i svemu što se dogodilo.

- Moram nešto da ti kažem, Majlo. Ne O., ni ocu Timu, ni bilo kome drugom, samo tebi.

Majlo je nervozno lupkao nogom pretvarajući se da čita nešto što je sigurno pročitao već barem deset puta.

- Žao mi je, u redu? - rekao sam. - Sve je ovo bilo sumanuto. Pogrešio sam. Svi smo pogrešili.

I dalje sam samo zurio u korice stare knjige.

- Daj, čoveče, o'ladi malo. Trudim se. Zeznuo sam sa O., ali ona mi je veoma važna. I mislim da prolazi kroz nešto mnogo drugačije od ovoga što se dešava nama. Mislim da joj moć nešto radi.

- Šta to?

Nisam odgovorio jer zaista nisam imao pojma.

- Šta je to što moraš da mi kažeš? - pitao me je Majlo, i dalje zaklonjen knjigom.

- Komplikovano je - rekao sam, pokušavajući da dobijem na vremenu.

- Uvek je tako.

Odlučio sam da pokušam da se našalim, da vidim hoće li nam to pomoći. - Hoćeš li da izađeš sa mnom na sastanak?

Nisam mu video lice, ali bio sam poprilično siguran da je počeo da popušta.

- Obećavam ti da nećeš zažaliti. Biću pravi džentlmen.

Spustio je knjigu i odmahnuo glavom. To nije bio osmeh kom sam se nadao.

- Ona je opasna. Znaš to, zar ne?

Sedeli smo u tišini i ja sam razmišljao o tome šta bi moglo da se dogodi ako O. pronađe Itana ili Buna, ali nešto me je brinulo još više.

- Šta ako pokuša da naudi sebi? - pitao sam, gledajući u sto.

- I meni je to palo na pamet. Tako mi nekako izgleda.

Majlo se osvrnuo oko sebe i nagnuo bliže nad sto. – Moć je kod nje? Klimnuo sam glavom.

- Pa, onda bar znamo da ne može da se povredi. Mada, to je malo rizično, shvataš na šta mislim?

Klimnuo sam glavom, i ostao tako da sedim neko vreme, nadajući se da je kod kuće, da spava i sanja, iako su me morale crne slutnje.

- Jesam li ti pomenuo da ćeš na našem sastanku ti morati da voziš?

- Baš si stipsa.

Majlo me je odvezao do parohijskog doma, i ja sam ležao na krevetu i razmišljao o sastanku koji sam isplanirao a koji se nikada neće dogoditi. Kao i o tome kako je O. izgledala dok je gušila Itana, a on je pesnicom udarao u glavu.

Napokon sam stisnuo petlju da joj pošaljem poruku.

Razgovarao sam s M. Sigurna si da si dobro?

Nekoliko minuta kasnije, dobio sam odgovor.

Dobro sam. Umorna. Moram da razmislim o nečemu.

Na primer o tome zašto si pokušala da ubiješ Itana?

Ja: Pomalo me plašiš.

Tri minuta nije bilo odgovora, i lepo sam *poludeo*. Uzeo sam Fildingov upaljač i upalio ga, puštajući plamen da mi igra pred očima.

O: Nema potrebe. Ne jurim te.

To je bio baš crni humor, a i izbegavanje ozbiljnog odgovora.

Ja: Samo sam hteo da kažem, mogla si ozbiljno da ga povrediš.

O: Ne bih otišla tako daleko.

Ja: Sigurna si?

Rizikovao sam, ali bar je odgovarala...

O: Mislim da bi sad trebalo da me malo ostaviš na miru.

Plamen Fildingovog upaljača se ugasio, i ja sam ga kresnuo još četiri-pet puta, ali nije ponovo zaživeo.

Ja: Hoću da te vidim.

O: Uzmi ga nazad.

Ja: Molim?

O: Znaš na šta mislim.

Ja: Ne mogu.

Dva minuta kasnije. *Ja: O.?*

Pet minuta kasnije. *Ja: O.?*

Nije je bilo.

Spustio sam telefon i otišao do stola po plin da napunim Fildingov upaljač i nateram ga da opet proradi. Metalno kućište bilo je baš zaglavljeno, kao da ga dugo niko nije otvarao.

Konačno sam uspeo da ga izvučem uz škripu. Okrenuo sam upaljač naopako da bih mogao da uspem plin.

Deo koji sam držao u ruci imao je tanak sloj metala i debelo, začađavljeno središte koje je izgledalo kao komadić pregorelog sleza. Dotakao sam unutrašnjost kućišta, suvi i meki pliś. Samo što nije bio svuda mek. Imao je čvrsto središte, a kad sam odgurnuo tkaninu, pojavio se okrugli vrh malog komada metala. Kad sam ga dotakao, metal se pomerio, i zabrinuo sam se da sam možda otkao nešto i da stari upaljač sad više neće raditi. Uhvatio sam komadić metala noktima i izvukao ga napolje. Bio je mali i srebrnast.

Nije to bilo nešto što biste očekivali da pronađete u *zipo* upaljaču.

Da nisam poznavao gospodina Odara, možda bih pomislio: *šta traži ključ na ovakvom mestu?* Da nikad nisam video Filinga kako kradom baca pogled ka tom mestu na obali, kao da je tamo nešto sakrio, možda bih pomislio: *Ključ? Čemu li služi?*

Ali znao sam šta taj ključ otključava isto kao što sam znao da će sutra ujutru otac Frenk da napravi odvratnu kafu. Bio je to ključ od kutije.

Po mojoj teoriji, Filding je verovatno oduvek imao taj ključ, ali kutija je možda bila ukradena ili izgubljena. Platilo je gospodinu Odaru da pronađe kutiju, Ajzengrim, pisma, rukopise, mnogo toga.

Telefon mi je tri puta zavibrirao na krevetu.

Ona: Uzmi ga nazad.

Te noći više nisam čuo ni reči od O.

ČETRNAEST SATI DO PONOĆI

Subota, 20. oktobar

Sledećeg jutra, Majlo me je pokupio i odvezli smo se do obale Oregona. Vozeći se krivudavim drumom oivičenim šumskim krošnjama u svim nijansama zelene boje, polako smo počeli da sklapamo kockice.

- Pogledaj to iz ovog ugla - rekao je Majlo, pritiskajući dugmiće na svom ajpodu. Zaglibio je u fazu Led Cepelina, i slušali smo „Houses of the Holy". To je zvao muzikom za vožnju. - Sa O. se dešava nešto što se ne dešava ni sa mnom ni s tobom.

- Veruj mi, toliko sam ukačio. Ali zašto?

- Pa, šta je najočiglednije? Ona je devojka, mi smo momci. Više je pod stresom zbog svega ovoga nego mi, pati od nesanice i tako to. Možda to nešto znači. A i dobila je moć mnogo više puta nego ja. Možda ona deluje kao otrov.

- Da je moć otrov, ja bih dosad bio mrtav.

- Ne mora da znači. Mislim, razmisli o tome: ovo čudo se pojavilo *u tebi*, a ne u njoj. Nemam pojma. Možda si ti imun na to, a ona nije.

Bila je to čudna ideja, u kojoj je moglo da bude i istine.

- Mislim da to što je žensko nema veze - nastavio sam. -Ali shvatam šta hoćeš da kažeš time da je ona mnogo češće koristila moć i kako se stalno trudi da je dobije.

- Ko je bio prvi? - pitao je Majlo.

- Kako to misliš, prvi?

- Mislim, kome si prvo dao moć? Njoj, zar ne? Napisao si joj reći na gips, sećaš se?

Klimnuo sam glavom, srknuo gutljaj kafe iz *Starbaksa* koju sam usput kupio.

- Možda je ona bila prva, a sad je... Bestraga. Ne znam. Nastavio sam tamo gde je Majlo stao.- Ne, sačekaj, mislim da bi to moglo nešto da znači. Šta mi u stvari radimo, kad se sve sabere i oduzme?

Majlo nije odgovorio, pa sam nastavio.

- Ako smo spasili život, sprečili smo smrt. Ali ako malo bolje razmisliš, smrt ne može da se spreči, bar ne zauvek, zar ne? To je kao da smo poremetili prirodni poredak stvari. Smrt i dalje mora da dobije svojih pet minuta. Pokušao sam da razgovaram s ocem Timom o tome, ali nije mi baš mnogo pomogao.

Majlo je nastavio svoju misao. - Znači... pitaš se nešto u stilu, ako je smrt trebalo da dođe ovamo, ali nije, kuda je kog đavola otišla?

- Da, tako nekako. I to nije sve. Kad ja imam moć, osećam se kao da je sve mračnija i smrtonosnija, a kad je dam nekom drugom, kao onom tipu u banci, na sve načine pokušava da mi se vrati, ali...

- Samo malo. Uspori. Možeš li to da ponoviš. Imaš osećaj da je dijamant mračan? *Smrtonosan*?

- Da... To ranije nisam pomenuo, ali mislim da znam i zašto. Postepeno i polagano osećaj je postajao sve strašniji, kao da se sve sabira. Ali bilo je gotovo neprimetno.

- Znači, nikad nisi pričao o tome. Moć da budeš neuništiv deluje smrtonosno. Kakva ironija.

- Osim sada, kad ga dam O. onda ne želi da mi se vrati.

Majlo je zurio kroz vetrobransko staklo mokro od kiše, klimajući glavom u ritmu pesme Led Cepelina.

- Znači... Sviđa mu se tamo, valjda. Možda zato što si ga prvo njoj dao, i ta moć, šta god da je, voli da joj se vrati. Svaki put kad smrt ne pronađe svoje konačno odredište, otići će na neko drugo mesto. Šta ako je O. to mesto?

- Brate, to je bolesno. Ne shvatam. Ona nije mrtva.

- Možda želi da bude.

Zapanjeno sam začutao.

- Ne, ozbiljno. Možda ga Filding nikad nikome nije dao pre nego što ga je dao tebi. Razmisli o tome. On prenosi moć na tebe, a onda umire. Njega nema, moć je kod tebe. Jedan život prestaje, drugi se nastavlja. Ali ono što mi radimo sasvim je drugačije. Šetaš to čudo naokolo kao da je virus gripa. Ko zna kakve to promene stvara u kontinuumu života i smrti?

Majlo je govorio žargonom stripa, ali možda je i bio na nekom tragu.

- I šta je onda glavno pitanje? Koliko smrti O. može da nosi naokolo pre nego što poludi od toga? Baš lepo.

Majlo je slegnuo ramenima i zagledao se kroz prozor.

- Saslušaj me. Zamisli to kao životinju, kao tog crnog lava kog stalno zamišljaš. On živi u tebi, ti si mu kao pećina, je l' tako? I šalješ ga napolje da nekoga zaštiti. Smrt kuca na nečija vrata, a crni lav je hvata i donosi nazad tebi, ali sad je kod kuće. Ne želi da mu ta trula, odvratna smrt usmrdi pećinu; hoće da je se reši. I gde je onda odnosi? Tamo gde je uvek nosi.

- U O.? - šapnuo sam. - Čoveče, to je sumanuto, Majlo. Ima smisla recimo pola sekunde, a onda sve opet postane zbrkano.

- Možda je crni lav zbunjen koliko i mi. Ti ga pošalješ kod O., i on očekuje da kad se osvrne tebe više ne bude, kao što nije bilo gospodina Fildinga. Ali ne, ti si još tu! Onda se zapita, gde mi je sad kuća? To si ti, drugar, ti si mu kuća. A O.? I to mu je važno. Tamo ide da se reši tereta.

- Brate, to zvuči gadno, ali je prilično kul.

- Znam. A verovatno samo lupetam.

- Istina.

Majlo je palcem ugasio ajpod i okrenuo se prema meni iako smo se vozili brzinom od osamdeset kilometara na sat širokim putem s dve trake. Vreme da otkrijem tajnu.

- Osamnaest je čaroban broj - rekao sam. - U tom uzrastu smeš da glasaš i da odeš u vojsku. Ili da dobiješ nasledstvo.

- Nastavi - rekao je Majlo vrativši pogled na put kad je kamionet proleteo pored nas i zapljusnuo nam vetrobransko staklo prljavom vodom s puta. Sve je postalo mutno dok su se brisači mučili da nas oslobode blata.

- Otac Tim nije odlazio u Sijetl da moli za novac. Smišljao je plan šta da radi sa školom kad ja maturiram.

- Šta će se dogoditi kad ti maturiraš?

- Dotle moraju da se brinu o meni. Nema više starateljskih domova, to je bio deo pogodbe. Ali kad završim školu, oni dobijaju deset.

- Deset... deset... deset... misliš *deset*?

- Da, mislim deset miliona.

- Majčice mila, Džekobe! Zašto mi nisi rekao? Deset *miliona*? Pa cela škola ne vredi ni delić toga.

- Hvala što nisi opsovao. To mi mnogo znači. I ti bi malo mog novca, zar ne?

-Ja bih rekao da taj novac pripada školi, trula buržujčino.

Prvi put na tom putovanju sam se nasmejao, a zatim gucnuo gutljaj kafe. - Kao prvo, u testamentu je u stvari pisalo da ne smem nikome da kažem *ni za kakav* novac. Za deo koji je ostavljen školi, ni za sumu koja je ostala meni, tako da zaista mnogo rizikujem time što ti ovo govorim. To je pravilo o kome sam pričao. Ko zna, možda je Filding za sobom ostavio ljude koji mogu ovo da zeznu, nemam pojma. Ali moraš da držiš jezik za zubima. Niko ne sme da zna za ovo.

- Koliko ćeš ti da dobiješ? - pitao je Majlo.
- Dovoljno - rekao sam.
- Ma hajde! Nemoj od mene da kriješ! Koliko?
- Reći ću ti samo da ima dosta nula. Ostavio mi je sve ostalo. Nije imao nikog drugog, čak ni dalekog rođaka ili prijatelja. Samo mene i školu.

- Ne mogu da verujem da moj najbolji drug pliva u lovi. Neverovatno.
- Kad napunim osamnaest godina, napravićemo žurku i kupiću ti novi prednji branik. Zasad samo zaboravi da sam ti bilo šta rekao, jer će proći dosta vremena pre nego što se bilo šta promeni.

Približavali smo se mestu duž puta na kome sam hteo da kažem Majlu da zaustavi automobil, ali sad kad je došao taj trenutak, nisam bio siguran da mogu to da uradim. Pijuckao sam kafu, a Majlo je pokušavao da iz mene iščačka o kolikom je nasledstvu reč. Nisam imao nameru da mu kažem, možda nikada, ali brojka je bila sumanuta. U poslednje vreme počeo sam da razmišljam i o tome šta bih mogao da uradim s tim novcem, barem s jednim delom, ali stigli smo na mesto na kome sam morao da kažem Majlu da stane.

- Zaustavi auto - rekao sam.
- Piški ti se? - pitao je, bacivši pogled ka praznoj plastičnoj čaši iz *Starbaksa*. - Zato ja ne pijem dok vozim.

Nisam mu ništa rekao sve dok nije skrenuo za još jednu široku, laku krivinu kroz gustu šumu. Zaustavio se uz put i ponovo počeo da se igra s ajpodom.

- Dođi - rekao sam i otvorio vrata.
- Mislim da si se malo previše uživeo u ovaj cirkus sa sastankom. Nemam želju da te gledam dok pišaš.

Osetio sam kišne kapi na vratu i ponovo gurnuo glavu u kola.

- Ne moram da pišam, Majlo. Samo pođi sa mnom.

Majlo je slegnuo ramenima i ugasio motor, a zatim smo zajedno izašli na kišu. Zaustavili smo se tridesetak metara od tog mesta.

- To je bilo tamo - rekao sam, pokazujući nekoliko stabala u daljini.

Majlo nije ništa rekao, ali znao sam daje shvatio. Znao je da smo stigli na mesto gde je poginuo gospodin Filding. Stigli smo do drveća, pokisli do gole kože i tresući se od zime. Bilo je sasvim neobično. Stabla su bila prekrivena zelenom mahovinom, a iznad naših glava granala su se u široke krošnje naspram čeličnosivog neba.

- Dosta smo se vozali. To nas je zabavljalo. Duge vožnje koje bi se uvek završavale obilnim doručkom. Ponekad bismo se subotom zadržali i ceo dan, jer bismo odabrali neko udaljeno mesto.

- Znam. To si mi rekao bar hiljadu puta - rekao je Majlo, ali znao je da mi je to mnogo značilo. - Zvuči kul.

- Kad bismo bili na nekom sporednom putu, ili kad je bio baš umoran jer smo pošli baš daleko, on bi... pa, znaš...

Sad kad sam stigao do same tajne, nisam mogao daje izgovorim.

- Šta? Stao uz put i malo odremao? - pitao je Majlo. -Šta je radio?

Nekoliko puta sam duboko udahnuo svež vazduh, toliko oštar i mirisan da mi se malo zavrtelo u glavi. Ozbiljno sam razmotrio mogućnost da trčim sve do kuće. Da li bih uspeo? Ako bih trčao celog dana, da li bih mogao da pobegnem od bola, kao što sam to uvek radio? Mnogo sam trčao u životu. Ponekad je to bila ispravna odluka, kao kad bih video pištolj ili iglu, ali ovog puta nije bilo tako. Bol me je saterao uza zid, i nisam imao kuda da bežim.

- Povremeno bi puštao mene da vozim - rekao sam tiho.

- Brate, to već znam. Sve si mi ovo već ispričao.

Moj najbolji drug me je pogledao, i znao sam da je konačno shvatio. Bio sam siguran da će me mrzeti.

- Nemoj da kažeš ono što mislim da ćeš mi reći - rekao je Majlo.

Više nisam razmišljao, samo sam pričao.

- Pošli smo na obalu okeana, da doručkujemo u nekoj kafani koja se zove *Svinjetina i palačinke* - rekao sam. - To je prilično duga vožnja.

Na Majlovom licu videlo se da mu je sinulo. Zinuo je od čuda, svi mišići oko očiju naglo su se opustili ispod vlažne kože. Svi u *Svetom krstu* znali su tu priču. Vozili smo se prema obali po kišnom danu, skliznuli smo s puta i zakucali se u gorostasno, prastaro drvo. Ali to nije bila baš cela istina.

Mnogo sam razmišljao o onome što mi je otac Tim rekao ranije te nedelje, u njegovoj kancelariji, kad sam se umalo zagrcnuo sendvičem.

Ponekad čovek radije priča o svojim gresima s prijateljem nego sa sveštenikom. Razumeš?

Ali nisam mogao. Nisam mogao da se nateram da to izgovorim. Suviše sam dugo to krio u sebi i više nisam mogao da pričam o tome. Ali Majlo, pravi drug, rekao je ono što ja nisam mogao, ono što sam mislio da će zauvek biti moja tajna.

- Ti si vozio kad se dogodila nesreća, zar ne?

Nisam mu odgovorio, nisam ni morao. Zato je ovo bilo kul, i možda je otac Tim baš na to i mislio. Majlo je bio prijatelj koji je govorio ono što sam nisam mogao da kažem.

Stajao sam ćutke, gledao drveće i osetio kako mi se steže u grudima, prisećajući se zvuka policijskih sirena dok sam poluošamućen teturao posle nesreće. I gospodin Filding i ja smo proleteli kroz vetrobran i bili odbačeni bar šest metara od kola. U tom trenutku nije bilo moguće znati ko je bio za volanom, pa sam slagao. Kad su me pitali, rekao sam da je vozio on, a ne ja; nisam mogao sasvim da poverujem da zaista *jesam* vozio ja. Sve do ovog trenutka, nisam bio u stanju da to zaista i prihvatim.

Počeo sam da dišem isprekidano, ali nisam mogao da zaplačem. Nije bilo šanse da to uradim. Nikad ne plačem pred publikom. Ali padala je kiša i lice mi je već bilo mokro. Podigao sam pogled prema tmurnom nebu, i steglo mi se u grlu.

Znači, Majlo je znao da sam ja ubio gospodina Filinga. Naravno, to je bio nesrećan slučaj, ali meni to nije bilo važno. Nikad mi neće biti važno. Bio sam ubica, i uvek ću to biti. Tako sam se osećao.

Majlo mi je prebacio ruku preko ramena. Nije rekao ni reč, a ja nisam bio sasvim siguran da li mi niz obraze teku suze ili kapi kiše. Znao sam samo da me je bolelo kao nikad pre, i bilo mi je drago što je moj najbolji drug pored mene.

Sat kasnije stigli smo u Linkoln Siti, turistički gradić na obali Pacifika, u kome vetar nikada ne prestaje, a crne stene veličine automobila leže rasute svud po plaži. Sve je izgledalo staro i kao da ga je izbacilo more: izlozi sa izguljenom farbom, čudovišni mol na drvenim nosećim stubovima, bezbrojni ribarski čamci i sedobradi mornari u potrazi za pivom i toplim obrokom. Južna Kalifornija - ni u snovima.

- Znači, ovo je to čuveno mesto? Ona prodavnica lula o kojoj mi pričaš još od prvog dana? - pitao je Majlo, gledajući znak iznad vrata. *Kod ser Voltera Rajlija.*

- To je to - odgovorio sam, izvlačeći ključ iz džepa od pantalona. Razmišljajući o tome šta sam sve planirao da uradim sa O. ali nisam, otvorio sam vrata i osetio poznati, stari miris prodavnice lula. Majlo nije ulazio unutra, ali sam mu već pominjao ovo mesto i to kako smo Filding i ja zajedno dolazili ovamo.

- Da pogodim - rekao je Majlo, projurivši pored mene u skučenu radnju. - Ostavio ti je i ovo.

- Tehnički, pripada ocu Timu do mog punoletstva, ali da, praktično je moje.

- Ko plaća kiriju?

- Niko. Cela zgrada je moja.

- Čoveče! Ti si tajkun.

Zavukao sam se za jedan od dva pulta, još uvek oklevajući da uzmem ono po šta sam došao. Duž obe strane prodavnice pružao se pult visok do struka, s lulama i upaljačima uredno poređanim ispod stakla. U daljem uglu nalazio se bar napravljen od brodske ograde. Za njim su bile tri barske stolice, i Majlo je odabrao jednu i seo.

- Stvarno volim ovaj miris - rekao je Majlo, duboko udahnuvši miris duvana za lulu.

- Znaš, bila je otvorena samo subotom - rekao sam. Spustio sam mobilni telefon na šank i ispod pulta iščeprkao dve lule i upaljač. - Jedanaest subota. Toliko sam ih proveo ovde. On bi otvorio radnju, dao mi dvadeset dolara i poslao me na plažu po kolutiće od krabe. Kad bih se vratio do *Ser Voltera*, uvek bih zatekao dvojicu-trojicu matoraca na tim stolicama. Pušili bi lule i razgovarali o tome kako građevinski preduzetnici uništavaju Linkoln Siti.

Nagnuo sam se i otvorio staklenu vitrinu u kojoj su u porcelanskim teglama stajale razne vrste duvana. Svaka je bila obeležena etiketom, i ja sam odabrao najblaži duvan koji je Filding držao. Duvan za početnike, tako ga je zvao. Napunio sam lule, dodao jednu Majlu, a onda smo ih zapalili. Sivi dim ispunio je prostoriju, a iznad naših glava, ventilator je zabrujao i počeo da isisava dim napolje na hladnoću.

- Strava - rekao je Majlo.

- Dim ga aktivira, da ovde ne bi postalo suviše zagušljivo. Kao kad prođeš pored *Meka* i osetiš miris pomfrita u vazduhu. Filding je uživao u tome što bi se, deset minuta pošto se ventilator uključi, neko pojavio na vratima s lulom u ruci, u potrazi za čašicom razgovora.

- Znači, hoćeš da kažeš da će svakog trenutka ovamo da umarširaju neki matorci?

To mi nije palo na pamet, pa sam se sagnuo i ručno isključio ventilator.

Pušili smo lule i isprobavali neke skuplje upaljače.

- Zašto smo došli ovamo? - pitao je Majlo.

- Nadam se da ćemo naći neke odgovore, ali nisam siguran.

Pružio sam ruku u hladnu ostavu i izvukao jednu od porcelanskih tegli. Na njoj je pisalo *Kapetan Blek*.

-Jednom, neki peti-šesti put kad me je doveo ovamo, nešto mi je rekao. U tom trenutku to mi se nije činilo važnim.

- I? - pitao je Majlo, grickajući lulu i bezuspešno pokušavajući da napravi kolut od dima.

- *Ako se meni nešto dogodi a ti ne znaš šta ćeš, vrati se ovamo, važi?*

- Šta to treba da znači?

- To su Fildingove reči, a ne moje. Uvek je pričao o budućnosti, o tome šta bi moglo da se dogodi ako on jednom umre. I stalno je gledao u ovu teglu *Kapetana Bleka*, kao da je tu ostavio nešto što ja moram da nađem. Znaš, kad imaš onaj osećaj da neko nešto krije? Tako si siguran u to da...

- Da, znam na šta misliš - rekao je Majlo gledajući me kao da hoće da kaže da sam ja pravi primer za to.

- Često sam razmišljao o tome, mislio sam da je u pitanju novac ili neko oprostajno pismo o tome koliko je uživao u mom društvu, ili već nešto takvo.

- Ali sad više nisi siguran?

- Da, sad više nisam siguran. Mislim da to ima neke veze s ovom sposobnošću koju imam. Mislim da je to bila tajna za koju nije želeo da je bilo ko drugi otkrije.

Zavukao sam ruku duboko iza mesta na kom je stajala tegla. Napipao sam ispupčenje u polici, skroz pozadi, a kad sam ga pritisnuo, pomerilo se nekoliko centimetara u stranu.

- Ima li čega? - pitao je Majlo, uspravio se na barskoj stolici i nagnuo nad šank s lulom među zubima. Podsetio me je na Popaja.

Obavio sam prste oko nečega toliko malog da sam se zapitao jesam li bio u pravu. Očekivao sam kutiju pristojne veličine. Ne znam zašto; gospodin Odar mi nikad nije ništa rekao, a ja ga nisam pitao.

- To sam već video - rekao je Majlo, iznenađen stvarčicom koju sam pronašao barem koliko i ja.

- Nema šanse.

- Aha... Bilo je kod mog tate.

- Znaš da je pronašao dosta stvari za gospodina Filinga?

- Naravno da znam. Moj tata pronalazi svašta za mnogo raznih kolekcionara. Mada, sećam se da ga je ta kutija baš zainteresovala. Nije imala ključ.

Kutija je po veličini, obliku i težini podsećala na knjigu u tvrdom povezu od tristotinak strana, s ključaonicom na jednoj od dužih strana. Bila je stara, sigurno antikvarna.

- Da je razvalimo? - pitao je Majlo. - Možda unutra imaš gomilu sitnine.

Prevrnuo sam očima, zavukao ruku u džep i izvadio srebrni ključić iz Fildingovog upaljača.

- Zezaš - rekao je Majlo. Lula mu se ugasila i on ju je ostavio u pepeljari i mahnuo mi da priđem za šank. Pažljivo sam spustio kutiju i bacio pogled na sat.

- Šta kažeš na to da je otvorim dok se budemo vozili kući - rekao sam. Osećao sam se neprijatno i usamljeno na najdaljoj obali Oregona. - Ako budemo morali da se vidimo sa O., bilo bi dobro da bude u blizini.

Ako će mi ono što ćemo uskoro ugledati pomoći da ponovo poverujem O., ako bi moglo da popravi ono što je pošlo po zlu, želeo sam da joj budem što bliže.

Majlo mi je dobacio podrugljiv osmeh i spustio lulu u pepeljaru. - Da te nešto pitam.

- Pitaj.

- Koliko se dugo ti i ja znamo?

Prisetio sam se našeg prvog susreta, prethodnog leta u knjižari *Odar knjige*. - Ne znam. Sedam, možda osam meseci?

- Aha. Kad smo već kod toga, koliko si dugo poznavao gospodina Filinga?

- Oko godinu dana. Šta hoćeš da kažeš?

- Postoji li još neko koga poznaješ toliko dugo?

Razmislio sam malo, pa onda još malo, i baš sam se potrudio da se prisetim. - Ne, njega sam poznavao najduže. Osim ako računamo moju mamu kad sam bio sasvim mali, i nekoliko klinaca iz starateljskog doma koje nisam video sto godina.

- Pa, to onda ima smisla.

- Šta ima smisla?

- Nešto sam mislio, Ofeliju Džejms poznaješ trinaest dana. Mene? Mene znaš duže nego skoro bilo koga drugog, i najbolji smo drugovi.

- Ne mogu to da objasnim, u redu? Mislim da sam se zaljubio u nju čim sam je ugledao. Nemam osećaj da je prošlo samo trinaest dana. Imam osećaj kao da postoji sve što sam doživeo pre nego što se pojavila O., i sve što je došlo posle nje.

Majlo je zamišljeno klimnuo glavom i ponovo uzeo lulu.

- Razumem te, ali ne verujem da ona trenutno želi da vidi ijednog od nas dvojice - rekao je Majlo.

- Možda, ali...

- Brate, otvori tu kutiju. Neće ti biti ništa lakše u kolima. - Majlo je coknuo jezikom. - Čekaj. Pre nego što to uradiš, reci mi, ima li u ovoj ruini vode?

Znao sam da na dnu hladne ostave ima nekoliko konzervi *seven apa*. Izvadio sam dve, otvorio ih i spustio na šank.

- Pravi si barmen. Ne očekuj napojnicu, buržujčino.

- Filding je stalno govorio da je *seven ap* najbolje piće za uz lulu. Mehurići i šećer prijali su mu u grlu i davali duvanu sladak ukus.

- Naikap - rekao je Majlo i u četiri velika gutljaja popio skoro pola konzerve. Zatim je podrignuo, glasno i u oblaku dima.

Seo sam na stolicu vrteći ključić među prstima. Dok sam se spremao da otvorim kutiju, telefon je počeo da vibrira na šanku, i Majlo ga je podigao. Nije bila poruka, jer je telefon nastavio da vibrira. Neko me je zvao.

-O. je.

- Nema šanse - rekao sam, oteo Majlu telefon i javio se. O. je počela da priča pre nego što sam stigao da kažem zdravo.

-Jesi li blizu kompjutera? *Reci mi* da jesi.

- Ovaj, zdravo, O. Kako si?

- Reci da jesi, Džejkobe. Neko je u nevolji.

Mogao sam da je zamislim, pogurenu nad skenerom policijskih frekvencija, ugaslih očiju.

- Slušaj, nisam siguran...

- U pitanju je dete, Džejkobe. *Devojčica*. Ima devet godina. Molim te, idi na internet.

- Sačekaj - rekao sam i rukom pokrio slušalicu. Šapnuo sam Majlu: - Ovde nema kompjutera.

Majlo je shvatio šta se dešava i bez mog objašnjenja. Već je video ovakve situacije.

- Isfoliraj.

- Molim?
- Ona laže. Laži i ti nju.
- Ne, nije... Ne bi ona to uradila.

O. je uzviknula moje ime. Zvučala je očajno i izgubljeno.

- Siguran si? - pitao sam Majla.
- Nisam, ali ako sam u pravu, biće ti drago što si me poslušao.

Duboko sam udahnuo ispunivši pluća aromom *Kapetana Bleka* i prineo telefon uhu.

- Džekobe? Gde si?
- Tu sam, izvini. Tražim laptop ovde u prodavnici lula. Na obali sam s Majlom. Ovaj, malo će potrajati, ali mogu da izađem na internet. Šta si mi poslala, neku sliku?

- Jesam, imejлом. Zove se En. Poslala sam ti njenu sliku, razumeš?

- Naravno.

- Samo pogledaj sliku i uradi svoj deo posla, važi? Možeš da je spaseš, Džekobe. Potrebni smo joj.

- U redu, uspeo sam. Sistem se digao, na internetu sam. Sačekaj.

Ponovo sam pokrio slušalicu rukom i Majlo se tiho umešao.

- Gde je ona?

- Ne znam. Ali zvučala je iskreno, kao da zaista želi da ovo uradim.

- Jesi li? Jesi li uradio? - O. je vikala u slušalicu.

- Dobro, O., smiri se. Vidim je. Vidim En.

- Šta čekaš? Ona je na dnu bunara, Džekobe. Mogla bi da umre svakog trenu. Hajde!

- Dobro, dobro. Sačekaj.

Zatvorio sam oči i prisetio se Oinog lica. U mom sećanju, ona se smešila kao onda kad sam je prvi put sreo, samouverenu i punu života. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da uradim ono što sam hteo, pošto sam se plašio onoga što bi moglo da se dogodi.

Izgovorio sam reči naglas tako da O. može da ih čuje, i dve sekunde kasnije odgovorila je hladnim, bezosećajnim glasom.

- Hvala, Džekobe. Zdravo.

Veza se prekinula.

- Ne postoji nikakva En - rekao je Majlo. - Laže.

- Ne znam. Možda... Bestraga! Ovo mi se uopšte ne sviđa. Ako je govorila istinu, nikad mi neće oprostiti. Mrzeće me zbog ovoga.

Majlo je ponovo upalio lulu. Nije bilo potrebe da bilo šta kaže. Doneo sam odluku, a sad ćemo morati da vidimo šta će da se dogodi.

Pomislio sam da je pozovem ili joj pošaljem poruku, da proverim da li je dobro, ali nisam morao. Nije prošao ni čitav minut pre nego što mi je poslala poruku.

Lagao si me.

- Jesam li bio u pravu? - pitao je Majlo, nagnuvši se da pogleda ekran telefona.

- Jesi, bio si u pravu.

Još jedna poruka.

Ubio si tu devojčicu! Ubio si je! Uzmi ga nazad!

- Laže, Džejkobe. Ne postoji nikakva devojčica. Ne bi ti rekla da ga uzmeš nazad da postoji. Zbunila se.

- Šta ovo uopšte znači? - pitao sam. Ali znao sam odgovor. O. je pokušala da oduzme sebi život. Kako bi inače znala da sam je slagao?

Setio sam se kakvim je glasom rekla *Hvala, Džejkobe. Zdravo.* Zamislio sam kako je spustila slušalicu i podigla pištolj ili presekla vene žiletom. Sama je došla do istine o ovome.

- O. *želi* da umre - rekao sam, pokušavajući da se saberem.

- Mislim da bi trebalo da otvorimo tu kutiju - rekao je Majlo.

Ostavio sam ključ na šanku, a Majlo ga je podigao i pružio mi ga.

- To nam je najbolji način da možda dođemo do nekakvog odgovora. Otvori je, a onda idemo da nađemo O.

Gurnuo sam ključ u bravu i okrenuo ga. Poklopac se nije podigao, već skliznuo nazad, kao da ga je nešto samo pridržavalo. Unutra su se nalazile požutele stranice ispunjene savršenim rukopisom.

Već prve reči oborile su me s nogu.

Zovem se Džonatan Filding i rođen sam 12. jula 1872. u Novoj Engleskoj. Danas, 12. jula 1972, imam tačno sto godina, i čini mi se da je to odličan trenutak da zabeležim ono što znam.

U predgovoru za ovaj dokument (za koji očekujem da će biti kratak), moram da pomenem da, mada uživam u dobrom doručku, punoj luli i mirisu Tihog okeana, nisam preterano sklon pisanju. Očekujte hemingvejevsku sažetost, lišenu njegovog stila.

Ovo je, naravno, priča koja prelazi s kolena na koleno, i ne očekujem da mi bilo ko poveruje. Sve što ću napisati izdaleka će zaudarati na laž. Ništa od toga ne može da bude istina. Likovi u ovoj priči neuverljivi su u svakom pogledu: ja, ništavni čovečuljak od pedeset četiri godine, i on, najveći majstor iluzije kojeg je svet ikada video. Ono

što se dogodilo između nas i ono što je zatim usledilo još je neverovatnije.

Kad me više ne bude, proglašiće me za prevaranta i budalu, ali to neće promeniti ono što mi se dogodilo. Sve što imam da ponudim moja je reč, a ona uglavnom neće biti dovoljna. Zaklinjem se samo u ovo:

Ovde nećete naći nijednu laž.

U oktobru 1926. prisustvovao sam predstavi u teatru Prinses u Montrealu i imao tu sreću da me na pozornicu pozove najveći iluzionista i mađioničar na svetu, Hari Huidini.

Jasno mi je da sam već zabasao na nesigurno tle. Huidini, reći ćete? ONAJ Huidini? Iskreno, i ja sam u neverici, ali to su činjenice u vezi s onim što mi se dogodilo, i da, sve je počelo s natprirodno nadarenim iluzionistom, sviđalo se to meni ili ne. Kako bih smanjio fantastični prizvuk ove priče, ubuduće ću ga pominjati kao gospodina H.

Gospodin H. me je izveo na sredinu pozornice, pogledao me pravo u oči i rekao mi da sam neuništiv. Zatim me je postavio na ravan sto i zabio sedam noževa u mene: po jedan u svaku nogu i ruku, jedan u srce, jedan u vrat, a poslednja oštrica ušla mi je na jedno uho i izašla na drugo.

Nisam osetio ništa dok su se noževi zabadali u mene, niti dok ih je izvlačio. Kad je izvadio sve noževe, postavili su me uspravno i neko mi je držao balon iza glave. Gospodin H. je izvadio revolver, naslonio mi ga na čelo i ispalio mi metak u glavu, tako da je probušio balon s druge strane. Masom se zaorio aplauz, a gospodin H. me je potapšao po ramenu i pustio me da se vratim na svoje mesto.

Posle predstave, pronašao sam parče papira u džepu (zalepiću ga na zadnjoj strani ove pripovesti). Na njemu je pisalo da treba da se vratim do zadnjih vrata pozorišta i tražim gospodina Luca, što sam i uradio. To je, kako sam uskoro saznao, bila šifra, i nekoliko minuta kasnije sedeo sam s gospodinom H.-om u njegovoj garderobi, a vrata su se zatvorila za nama.

Posmatrao me je dok sam mu pričao koliko sam uživao u predstavi. Pustio me je da pričam sve dok nisam začutao. Neko vreme je vladala neprijatna tišina, a onda je progovorio.

- Sad je kod tebe.

Nisam shvatio na šta je mislio. Pomislio sam da je to deo nekog složenog trika koji će se uskoro završiti. Ali kad je nastavio da priča,

pretpostavio sam da nije sasvim pri sebi; toliko su fantastične bile stvari o kojima je govorio. Gospodin H. počeo je da mi opisuje, na najneverovatniji način, da mi je preneo moć koju je dobio pre mnogo godina.

Možda ćete se zapitati zašto je odlučio da takav dar preda jednom sredovečnom, prosečnom čoveku kao što sam ja? I sam sam se to često pitao, i zaista, postoji samo jedan mogući odgovor na to. Verujem da je njegov izbor zaista bio slučajan, da mu je nešto u srcu reklo da odluku prepusti sudbini. U njegovoj glavi, odluka nije bila na njemu. Neko drugi, ili nešto drugo, trebalo je da odluči umesto njega.

Ta je moć dugo bila zatočena u svetu magije, tako je rekao gospodin H., a do tada je uvek bila prenošena najvećem među njima, i čuvana kao mračna tajna za koju je znala tek šačica upućenih. Bila je to, po njegovim rečima, jedina prava magija na svetu. Sve ostalo bilo je samo iluzija, šarena laža i trik. Ali ovo je bilo stvarno, bilo je istinito. A to nije bilo sve. U pitanju je nešto nalik na živo biće. On ga je nazvao Crni Lav, i kad je izgovorio te reči, nešto kao da mi se promeškolojilo u grudima. Nešto zlokobno čega ranije tu nije bilo.

- Osećaš ga, zar ne? - pitao me je, a na licu mu se pojavio izraz čežnje. - Osećaš Crnog Lava. Kao što ćeš videti, on ima vlastitu volju.

Daću sve od sebe da se prisetim svega i tačno prenesem ono što mi je ispričao o tom „Crnom lavu“. Pokušao je da mi ga objasni ovako:

Sve na svetu ima svoju suprotnost. Dobro i zlo, crno i belo, smrt i besmrtnost. Opisao je ovo poslednje kao trik duše. Sama ideja smrti za nas je užasna. Zar se ne bismo svi složili da besmrtnost zvuči privlačnije? U tome i jeste trik, rekao je, jer u stvari je smrt ono veličanstveno, a besmrtnost je najveće očajanje koje postoji. Vraćamo se kući tek kad umremo. Sve pre toga je hodočašće, ali put koji zauvek vodi prema ničemu lišen je svake nade. To je crni lav, koji u neumoljivoj spirali kruži oko čovečanstva.

Nekada davno, u jednom trenutku, u mračnim odajama magije, crnog lava prizvao je mađioničar koji je žudeo za besmrtnošću. Gospodin H. je uvek sumnjao da je taj čovek, ako je to uopšte bio čovek, imao ikakvog pojma šta zaista radi. Njegovo je srce krilo mračnu želju da živi zauvek i da mu mračne sile budu na raspolaganju. A ipak, mora da je slučajno nabasao na to, da nije znao šta je uradio, a kad mu je dojadilo uzbuđenje, ostavio ga je na čuvanje malom broju upućenih

ljudi. Tek kasnije, mnogo kasnije, bolje su shvatili njegovu zversku prirodu.

Crni lav je ukroćen, i više nije mogao slobodno da luta, već je bio zatočen u duši jednog čoveka.

Onda sam počeo da ga ispitujem, jer u tom trenutku još nisam znao skoro ništa o tome na šta je mislio kad je pričao o besmrtnosti i o zveri. Zovem ga zver jer ga se od samog početka plašim. Sama pomisao na crnog lava koji kandžama i zubima kida da izađe iz mene na smrt me je prepala. A ipak sam u tom trenutku i dalje bio siguran da ću uskoro shvatiti kakav je trik bio u pitanju. Svetla će zatreperiti i nešto će se teatralno ukazati.

Ali onda je gospodin H. uradio nešto zaista neobično. Izvadio je isti onaj revolver iz fioke svog stola, uperio ga u mene i prostrelio me kroz srce. Zvuk je bio zaglušujuć u skućenom prostoru, i on je od šoka pokrio uši. Osetio sam metak, kao da me je nešto čvrknulo po koži, i pomislio da umirem. Sekund kasnije čula se vika i neko je zakucao na vrata. Gospodin H. ih je otvorio, umirio okupljenu gomilu lažući o tome kako je eksperimentisao s novim trikom, i zatvorio vrata spoljašnjem svetu. Sedeo sam, zanemio od šoka, bezuspešno tražeći tragove krvi na svom kaputu.

Iza zatvorenih vrata, osvrnuo sam se oko sebe, i pomislio da je to zapravo bio trik. Čestitao sam mu i upozorio ga da ljudi mojih godina i zbog manjih uzbuđenja mogu da dožive infarkt. Morao je ponovo da me probode nožem, i to dvaput, pre nego što sam počeo da verujem u ono što mi je uradio. Zaista sam bio neuništiv, kao što mi je i rekao.

To nije bio trik.

Posle toga, njegove su reči postale još čudnije, pune skrivenog smisla i metafora. Izvadio je raskupusani dnevnik, čije su se stranice razletele kad ga je otvorio, i počeo da prelistava svoje beleške. Radio je to polako, preskačući nacрте za trikove još neprikazane svetu, tražeći nešto drugo. Našao je jednu stranicu i zatvorio dnevnik, i dalje prstom obeležavajući mesto koje je tražio.

Rekao mi je nešto za šta je znao da je istina. Nije postojao nikakav arhiv, ništa na šta bih se mogao osloniti. Samo ono što je rečeno njemu i ono što je sam uspeo da dokuči.

- Crni lav predstavlja besmrtnost, i ima tajna vrata. Pod njegovim budnim okom, čovek može da živi zauvek, ali svoj dug i usamljenički život može da prekine kad god poželi.

- Kako to mislite? - pitao sam.

- Preneseš moć na nekoga drugog, ali onda moraš da je se odrekneš. Zaštitiš drugog čoveka ugrozivši time sebe.

Pitao sam ga šta bi se dogodilo kad bih nekom drugom rekao da je neuništiv, i onda odlučio da ne uzimam lava nazad; brzo me je upozorio da ne koristim tu reč, nazivao ju je obavezujućom. U stvari, mislim da ne bih ni imao petlju da se ubijem, ni pod kakvim okolnostima.

Kao da mi je čitao misli, glas mu je postao leden.

- Razmišljaš o tome da mi ga sada daš, zar ne? Vidim ti to u očima. Veruj mi, to bi bila veoma loša ideja.

- Zašto? Zašto ne mogu da ga se rešim?

- Pa, mogao bi. Samo ti se ne bi svidelo ono što bih morao da ti uradim. Ako mi ga vratiš, stvarno ću morati da te ubijem. Zaista ćeš osetiti bol i strah, i prezir prema smrti. A onda ćeš ponovo oživeti.

- Oživeti? - pitao sam ga. - Kako to mislite?

- Mislim da tačno znate na šta mislim, gospodine Filding. Bio sam potpuno zbunjen. Da li bi me stvarno ubio kad bih mu doviknuo te reči? Da li je zaista mislio da bih se stvarno vratio u život kad bi to uradio? Pa to je bilo sasvim sumanuto!

Nastavio je da priča, a ja sam zaista poverovao da je čovek preda mnom potpuno lud.

- Nemoj da ga daješ nikome ako nisi sasvim siguran i, za ime sveta, nemoj da ga prenosiš na druge da bi ih spasao ako su u opasnosti. Ti si zaštićen, to je jednostavno. Ti si sad njegov dom. Pokušaj da pošalješ lava nekom ko nije njegov pravi vlasnik kako bi ga spasao od smrti, i doći će tama. Za svaki spašeni život jedan će biti oduzet, garantujem ti. Prenesi ga na druge, i oni koje pokušaš da zaštitiš će zaista biti prokleti.

- Ja sam već proklet, luđače! - vrisnuo sam.

Gospodin H. me je pogledao i video sam da se plaši da je pogrešno odabrao, kao da brine da ću ga izneveriti. Ali nije bio u pravu. Pokazalo se da je moj kukavičluk bio vrlo koristan. Crni lav je spavao sto godina. Spavaće još hiljadu pre nego što završim. Ja ne idem nikuda.

Posle duge, zamišljene pauze, gospodin H. je otvorio dnevnik na stranicu koju je držao i okrenuo ga prema meni.

- Ovo je Ajzengrim - rekao je. Kakvo je sad pa ovo ludilo? –Ako pogrešiš... Moraćeš da kontrolišeš štetu.

- Bože blagi - rekao sam. - O čemu za ime sveta govorite?

Besno je istrгнуo stranice iz knjige i bacio mi ih u lice. Bacio sam pogled na naškrabani crtež nečega što je, bar mi se činilo, ličilo na paklenu napravu.

- Koristio sam moć da uzbudim svet. Ti imaš taj nesrećni izgled glupe kukavice! Gde mi je pamet bila?

- Da, baš tako! Gde vam je pamet bila? Uzmite ga nazad! Čudovište! Sto godina kasnije, i dalje se sećam njegovih umornih očiju. Kad se bolje prisetim, shvatam da mi je umalo zatražio da mu ga vratim. Koliko li je puta tokom godina prevario smrt u svim tim komplikovanim trikovima?

Zadržao sam nacрте za Ajzengrim, njegov najveći trik koji nikad nije izveden. Čak sam dao i da mi ga naprave, sam bog zna zašto. Kakve bi koristi od njega uopšte moglo da bude?

Nažalost, nisam imao priliku da to pitanje postavim gospodinu H.-u. Odjurio je u pozorište Garik u Detroitu, gde je izveo svoju poslednju predstavu.

Nedelju dana kasnije, Huidini je bio mrtav.

Njegove poslednje reči, čuo sam od upućenih, bile su zlokobne.

- A u snu, video sam crnog lava smrti kako dolazi po mene.

To je sve što znam. Bio sam oprezan. Nisam puštao crnog lava napolje. Svih ovih godina, uglavnom je bio tih. Često se pitam da lije možda sve to bio san. Imam samo jednu brigu na svetu, i zato se uglavnom držim po strani.

Hoću li ikada izgovoriti te reči, i pustiti crnog lava na slobodu?

Nisam ni primetio da sam stajao sve vreme dok sam čitao poruku, a onda sam se, shvativši svu njenu težinu, samo skljkao na barsku stolicu. Sedeo sam tako, gluv za sve oko sebe, i razmišljao o jezivim greškama koje smo napravili.

- Ovo štošta objašnjava - rekao je Majlo, i bar jednom u životu nije pokušavao da se našali i da me oraspoloži.

- Šta to? - rekao sam. Imao sam i sam nekoliko ideja, ali te dve reči bile su sve što sam mogao da izgovorim dok mi se u glavi vrtelo od ovih najnovijih otkrića.

- Pa, kao prvo, nije hteo da baci kletvu na tebe. Razmisli o tome. Vas dvojica u saobraćajnoj nesreći? Tako nešto može da se desi jednom u

sto godina. Nema šanse da je uopšte razmišljao o tome što govori. Bila je to trenutna odluka. Ako ne izgovori te reči, ti umireš. Nije mogao da se zaustavi.

- Da, mislim da si u pravu što se toga tiče. Ili to, ili se crnom lavu ukazala prilika da umakne, i on ju je iskoristio.

- Neverovatno koliko je lako da čovek počne da zvuči kao da mu nisu baš sve ovce na broju - promrmljao je Majlo.

Klimnuo sam glavom. - Jesam li ja zaista to upravo rekao? - Odmahnuo sam glavom i ponovo pomislio na O. Huginjeve reči, *doći će tama*, odjekivale su mi u glavi. Znao sam samo da nemamo baš mnogo vremena da smislimo neki plan.

Planovi za Ajzengrim nisu bili među papirima, ali onda sam se setio da sam ih video u jednoj od fioka samog Ajzengrima. Nismo znali kako je gospodin Odar nabavio kutiju, niti da li je ikad video Fildingovo pismo, ali počeli smo da sklapamo neke druge kockice.

- Znam čemu služi Ajzengrim - rekao je Majlo. - Sad mi je jasno.

- Stvarno?

- Da, stvarno. Ako nekoga moraš da ubiješ više puta, moraš da kontrolišeš uslove. Žrtva bi morala da bude vezana da ne bi mogla da umakne. Ne bi hteo da stvari pođu po zlu i da bude krvi na sve strane. Ko zna kako bi čovek mogao da se ponaša kad ustane iz mrtvih. Ne bi valjalo.

- Ne misliš valjda ono što mislim da...

- Gospodin Filding se nikada nije uvalio u situaciju u kojoj se mi nalazimo. Da jeste, možda bi mu bilo jasnije. Teorija do koje smo došli vozeći se ovamo bila je prilično blizu, ali propustili smo nešto veoma važno.

- Šta? Ne kapiram.

- Onaj deo kad vraćamo O. u život.

Majlo je opet stavio lulu u ugao usana, kao detektiv koji se sprema da rasvetli slučaj, i meni je sinulo na staje mislio.

- Ne misliš valjda ozbiljno?

- Mislim. Ona je u istom stanju kao gospodin Filding u pismu, dok je Hugini još bio živ. Moraš da čitaš između redova. Da mu je Filding vratio moć u tom trenutku, bio bi isti kao O. Postao bi deponija smrti, kao što smo shvatili na putu ovamo. Hugini mu daje moć, ali ako je dobije nazad, nastaju problemi.

- Mislim da znam na šta misliš - rekao sam - ali nisam sasvim siguran.

- Džekobe, šta ako se moć zbuni? Šta ako sad za nju postoje dva doma: jedan za koji se vezala, Huidini, i drugi koji povremeno ostavlja, Filding? Recimo da Huidini uradi ono što smo mi uradili i prenese moć nekom *trećem* kako bi ga spasao. Sad je moć pokupila smrt, ali neće je ostaviti kod Huidinija.

- O, bože - promrmljao sam. - Sačekaće.

- Da. Sačekaće.

- U mislima su mi se smenjivale jezive slike. *Nisam poštovao pravila. Kad sam dao O. moć, trebalo je da umrem, ali nisam. Ona je bila prva osoba kojoj sam je dao. Trebalo je da bude njen sledeći dom. Zeznuo sam stvar.*

Sve mi je bilo jasno. Isuviše jasno. Rekao sam Majlu šta mi je na pameti.

- Moć čeka sve dok je Huidini ne vrati Filding.

- A onda će tu da ostavi smrt.

Toliko mi je bilo teško pri pomisli na to šta bi ovo moglo da znači da sam jedva mogao da dišem. O. je bila prva osoba kojoj sam predao moć posle Fildingove smrti. Uzeo sam je nazad. Dao sam je nekom drugom. Ponovo sam je dao O. I koliko sam puta to uradio?

- Moramo da izvučemo sve te tuđe smrti iz nje - rekao sam, užasnut time do čega ova jednostavna izjava može da dovede. - Ali kako?

Majlo je izgledao samouvereno, ali ja nisam bio spreman da to podelim s njim.

- Pretpostavljam da ćemo morati da ih ubijemo.

Užasavala me je sama pomisao na to, ali nisam se potrudio da mu se usprotivim. Majlov predlog zvučao je kao da u njemu ima istine.

- To je *toliko* sumanuto - rekao sam - da ne može da bude istina.

- Naprotiv, *mora* da bude istina. To objašnjava sve. Ako je O. postala skladište tuđih smrti, ovo ima smisla: treba ubiti O. jednaki broj puta da bismo sve te smrti izbacili iz nje.

- Čuješ li ti sebe, Majlo? Prolupao si!

- Nisam. Znaš da sam u pravu.

Negde duboko, uza sve što smo videli i posle pisma koje smo upravo pročitali, počeo sam da shvatam da je i to moguće.

- Postoji samo jedan problem - rekao je Majlo.

- Ne znamo koliko je smrti O... - zaustio sam, pokušavajući da pronađem prave reči - *sakupila* u međuvremenu.

- Jedno je sigurno - bilo ih je mnogo. Verovatno se zato pretvorila u zombija.

Telefon mi je iznenada zavibrirao i ja sam ga zgrabio sa šanka.

- Ona je, zar ne? - pitao je Majlo.

Išlo mi je na živce koliko je često bio u pravu.

Spremna sam da razgovaramo. Možemo li da se vidimo?

- Pitaj je gde je - rekao je Majlo, pa sam to i uradio. Izašli smo iz radnje, ušli u kola, i kad je odgovorila već smo se vozili Auto-putem 99.

Vidimo se kad padne mrak. Na školskom parkingu.

- Možemo da se vratimo do petnaest do pet - rekao je Majlo, jureći niz drum na izlazu iz Linkoln Sitija. - Smrkava se oko pet. Stižemo.

Odgovorio sam joj da ćemo biti tamo, a Majlo je pustio „Black Dog” na ajpodu i odvrnuo ga na najjače. Vreme je za razmišljanje.

SEDAM SATI DO PONOĆI

17.05

Kad smo stigli na parking ispred škole već je bio mrak, a vlažan i hladan oblak magle smanjio nam je vidljivost na oko tri metra. Bilo je tako još otkako je sunce počelo da zalazi, oko pola pet, i morali smo da usporimo poslednjih desetak kilometara do grada.

- Bože, baš se rano smrkava - rekao je Majlo, pokušavajući da smanji napetost. - Moramo da se preselimo u Kaliforniju.

- Neće da se javi - rekao sam, kuckajući još jednu poruku u nizu bezuspešnih pokušaja da stupim u kontakt sa O. otkako smo pošli s obale.

- Pa, sad smo stigli. Pitanje je šta da radimo kad je nađemo.

Celim putem smo razgovarali o tome i složili se da u suštini nemamo ni najblažeg pojma. Ako bih joj oduzeo moć, mogla bi da pokuša da se ubije. Očigledno je bila toliko puna tame da je izgubila svaku sposobnost racionalnog razmišljanja. Mislili smo da je njena smrt, i mislim na pravu pravcatu smrt, bila jedino o čemu je mogla da razmišlja. A postojala je još jedna mogućnost - da joj dozvolim da zadrži moć - ali toga smo se i Majlo i ja pomalo plašili. Šta ćemo ako se okrene protiv nas?

Kad smo stigli do kraja dugog prilaza i ušli na parking, farovi našeg automobila prosekli su kroz gustu maglu sve do ruba šume. Dok se Majlo parkirao, razmišljao sam o svim klincima koji su se plašili strašnih priča o beguncima iz mentalne bolnice. Palo mi je na pamet kako tamo negde u tom trenutku možda zaista vreba čudovište upalih očiju koje nije moguće ubiti. Niko ni na tren ne bi pomislio da bi mogla da bude opasna - sve dok ne bude suviše kasno.

- Moramo da je nađemo - rekao sam. Te su reči s mojih usana zazvučale toliko čudno da mi se steglo u grlu. Ona nije bila čudovište, bila je Ofelija Džejms. Bila je prelepa i savršena. Nedostajala mi je.

- Da zaključamo vrata? - predložio je Majlo. Izvio je vrat i zagledao se u neprozirnu maglu. Negde tamo gore bio je ravan krov petospratne školske zgrade. Znao sam da je krov ravan jer sam već bio tamo, da pravim društvo Majlu jednom kad je iz fazona bacao rolne toalet-papira u otvoreno dvorište. Sećam se daje delovalo užasno visoko i da sam jedva čekao da siđem.

Telefon mi je zazujao u ruci, a ekran mu je zasjao plavim sjajem.

Jesam li ti nedostajala? Kladam se da jesam.

- Nešto nije u redu - šapnuo sam.

Uzmi ga nazad.

Majlo je pružio ruku i zaključao svoja vrata. Kad je ponovo spustio ruku na volan, počeo sam da kucam odgovor.

Gde si ti? Stigli sm...

Baš kad sam spustio palac na slovo O spremajući se da pošaljem poruku, nešto veliko i teško udarilo je o krov Majlovih kola. Krov se ulubio iznad nas i gurnuo me tako da sam glavom udario o naprsli vetrobran. Staklo razbijenih prozora razletelo se u paramparčad; vetrobran se pretvorio u paukovu mrežu, a onda ispao.

Prvo smo vrisnuli, zatim smo nekoliko trenutaka sedeli kao okamenjeni, i jedino što se čulo bilo je naše disanje i kloparanje motora Majlovih kola.

- To je ona - šapnuo je Majlo, jedva uspevajući da dođe do daha. - Sigurno.

Ne bih poverovao u to da je nisam čuo kako se pomera tamo gore, a zatim video njene noge kako doskaču na haubu kola. Spustila se na pločnik, stala pred farove i zagledala se u nas.

Promenila se otkako sam je poslednji put video, kad je umalo ugušila Itana. Magla se u gustim pramenovima vijorila ispred farova, bacajući sumračnu senku na njeno telo. U njenim obrazima više uopšte nije bilo boje, a oči su joj bile sasvim prazne. Više uopšte nije ličila na O. Ličila je na sopstveni leš. Ali odlučan. Lice joj je gorelo od želje da ubije i uništi.

Pokrenula se, a ja sam se toliko prepao da sam se trgnuo i udario glavom o ulubljeni krov automobila. Tek sam tada postao svestan da sam se sklupčao na sedištu, izvirujući preko komandne table poput preplašene životinje.

O. je spustila dlanove na haubu kola i činilo se da će na sve četiri poći prema razbijenom vetrobranu.

- Ne uzimaj joj dijamant - rekao je Majlo, nagazio na gas i pokrenuo kišu kamenčića.

- Majlo, NE! - vrisnuo sam i začuo užasan tup zvuk kad su kola udarila o Oine noge.

O. se odbila o levu stranu nekadašnjeg vetrobrana, poletela napred i zaustavila se na trotoaru koji je vodio ka školi. Pred očima mi je prošla

nesreća s Fildingom: krv, njegovo slomljeno telo, miris zapaljene gume.

Proturio sam glavu kroz prozor i uzviknuo Oino ime. Ona je prestala da se kotrlja, izvadila telefon kao da se ništa nije dogodilo i počela da kuca poruku.

- Vрати se! - viknuo sam; nisam mogao da vidim Majlovo lice iza ulubljenog dela krova.

- Dođavola s tim. Ona je dobro. Za nas ja brinem.

Kad smo stigli do kraja prilaza, telefon mi je zazujao odnekud s poda, i video sam bledoplavi sjaj. Podigao sam ga, zamišljajući je kako kroz maglu odlazi prema šumi.

Trebalo je da ga uzmeš. Sad je prekasno.

- Šta kaže? - pitao je Majlo. Izašli smo na Bulevar Hejsvil klizajući se po mokrom asfaltu.

- Odlepila je, Majlo. Izgubili smo je. Šta ćemo sad?

Zaustavili smo se kilometar i po dalje u javnom parku, koji je zatvoren preko noći, i Majlo je otvorio prtljažnik.

- Čoveče, baš nas je sredila - rekao je i zalupio prtljažnik noseći tešku metalnu kutiju s alatom. Selotejp, testera, čekići, pajsler, sve je to stajalo spremno u prtljažniku Majlove krtije. Prvo je počeo da radi na popucalom vetrobranu, koji je čekićem sasvim izbio iz okvira.

- Pozvaću oca Tima - rekao sam.

- Zašto bi to uradio? - pitao je Majlo, podižući čekić. - On ovo neće razumeti.

Nisam toliko želeo pomoć koliko utehu. Nisam mogao da kažem ocu Timu šta se zaista dešava, ali morao sam da razgovaram s nekim pouzdanim, s glasom razuma uz koji će mi svet ponovo izgledati barem delimično normalan.

Čuo sam kako Majlo počinje čekićem da lupa unutrašnju stranu krova i zašao dublje u napušteni park, da bih bio sam. Magla je bila tako gusta da mi je kosa bila sasvim mokra, a telefon se klizao u ruci.

Otac Frenk je podigao slušalicu u parohijskom domu. Sjajno.

- Da li je tu otac Tim? Džekob ovde.

- Tu je. Gde si ti? Ispekao sam meso, ima prebranca i krompirića, ako si gladan. Sve je u frižideru, na srednjoj polici u onoj okrugloj beloј činiji, znaš onoj...

- Oče Frenk, slušajte, stvarno moram da razgovaram s ocem Timom. Možete li da ga pozovete?

Uvređeno je huknuo i spustio slušalicu pored telefona. U pozadini sam čuo televizor, zvuke kviza koji su matorci voleli da gledaju u ovo doba godine kad se rano smrkava.

- Džekobe, ti li si? - pitao je otac Tim.

- Jesam, vratili smo se u grad, jedva smo umakli magli. Mislim da ću noćas da ostanem kod Majla, ako se slažete.

- Drago mi je da ste stigli. Počeo sam da brinem. Svakako treba da ostaneš kod Majla: otac Frenk je spremao večeru.

Nisam ništa rekao, samo sam zurio u mrak u parku i maglu koja je postajala sve gušća.

-Je li sve u redu? - pitao je otac Tim.

- Mislim da sam dobio odgovor - rekao sam. - Na pitanje da li pakao postoji ili ne.

Na putu kući, mnogo sam razmišljao o onom času oca Tima. Pročitavši Fildingovo pismo, sve sam to video u drugačijem svetlu.

- Mislim da niste u pravu, oče Time. Pakao svakako postoji. Samo nije tamo gde ljudi misle da jeste.

- Zanimljivo. A gde ti misliš da jeste?

- Ovde. To je život, odnosno ono u šta ga pretvorimo. Bar ja tako mislim. Kao da moramo da preživimo sav taj bol da bismo stigli tamo gde treba da budemo, na drugoj strani.

- Siguran si da večeras nećeš kući? - pitao je otac Tim.

- Šta ako ne mogu da dođem kući? - oči su mi bile pune suza, i jedva sam se suzdržavao da se ne rasplačem. - Šta ako moram da ostanem ovde, zauvek?

- Pa, kao prvo, to nije moguće. Ali kad bi to zaista moglo da se dogodi, onda bi verovatno bio u pravu. Bio bi izgubljen, zauvek odvojen od Boga. Jasno mi je da bi to moglo da bude neprijatno.

- Moram da idem.

- Mogu da dođem po tebe ako želiš.

- Ne, nema potrebe, vratiću se ujutru. I pospremiću sobu.

Završivši razgovor, postao sam svestan toga da je dolazak u park možda bio loša ideja; izgledalo je kao da bi O. svakog trena mogla da skoči s drveta i pokuša da mi otkine ruke.

Čuo sam kako je grančica krcnula na vetru i umalo svisnuo od straha, a onda požurio pravo do Majla. On se već vratio za volan i ponovo upalio motor. Sve zajedno nije izgledalo baš strašno, krov je bio malo viši nego što je trebalo, ali neće biti lako voziti bez

vetrobrana. Grejanje je bilo odvrnuto na najjače, i kad smo se izvukli ispod mokrih krošnji obavila nas je vlažna mešavina toplog i hladnog vazduha.

- Ostavio sam alat na zadnjem sedištu - rekao je Majlo - za slučaj da moramo da se branimo.

Sedeo sam pored njega razmišljajući o tome kakav bi osećaj bio udariti O. čekićem, i nadao se da do toga neće doći.

Do pola jedanaest, stoput smo pokušali da je pozovemo ili joj pošaljemo poruku, ali ona nije odgovarala. Sedeli smo po kafićima da se zgrejemo, neko vreme smo proveli na tavanu pokušavajući da smislimo gde bismo još mogli da je tražimo, satima smo se vozili po ledenoj magli.

U jedanaest smo se provezli pored šume iza *Svetog krsta*. Dozivali smo je, osluškivali da vidimo hoćemo li čuti neki pokret, ali po mraku i u gustoj magli nismo mogli da se nateramo da izađemo iz kola i pešice pođemo u tminu.

Oko pola dvanaest smo po treći put otišli do Oinog stana, ali nas je bilo strah da pokucamo na vrata. Ako je bila tamo s mamom, barem je bila na sigurnom. Ali bili smo prilično sigurni da je O. rekla mami da će prenoćiti kod neke drugarice.

-Još je kod nje, je l' da? - pitao je Majlo.

Bližila se ponoć, i to mu je možda bio već deseti put da me to pita. Nisam imao ništa protiv, to je valjda značilo da mu je zaista stalo do nje. Nije želeo da umre, ništa više nego ja.

Hajde, O., odgovori mi. Molim te.

Pomislio sam na njen osmeh i plave šiške iznad očiju, i ponovo izgovorio reči, za svaki slučaj. *Ti si neuništiva.*

Nekoliko minuta kasnije, dok smo se u očajanju vozicali oko škole, telefon mi je tri puta zavibrirao u ruci i zasvetleo plavičastim sjajem. Majlo je legao na kočnicu i zaustavio se uz ivičnjak, a zatim se izvio preko menjača da pogleda šta se dešava.

Pozovi me.

- Možda je spremna da razgovara - rekao je Majlo. - Šta misliš, gde je?

Od hladnoće i nervoze ruke su mi se toliko tresle da sam okrenuo pogrešan broj. Javio se otac Frenk i na trenutak sam se užasnulo pri pomisli da je to O., glasa iskrivljenog do neprepoznatljivosti.

Spustio sam slušalicu starom svešteniku i pokušao ponovo. Telefon je triput zazvonio. Podigavši slušalicu s druge strane, O. nije ništa rekla. Čuo sam je kako diše i zamislio kako joj se nos pomera sa svakim uzdahom i izdahom.

- Gde si? - pitao sam.

- Znaš - šapnula je.

- O., molim te. Samo mi reci gde si.

- Ne možeš me naterati da ga zadržim.

- Gde se nalaziš?

- Uzmi ga i reći ću ti - rekla je. Zvučala je očajno i prepredeno u isto vreme.

- Ne mogu da ga uzmem - rekao sam. - Ne još.

- Onda nemamo o čemu da razgovaramo.

Začutala je. Pozvao sam je po imenu, ali mi nije odgovorila.

Onda sam čuo kako vrišti. Bio je to drugačiji vrisak, glas joj je bio isprekidan i drhtav, kao da se kotrlja niz beskrajno stepenište.

- Okreni kola - rekao sam. - Znam gde je.

PONOĆ

Otkucala je ponoć kad je Majlo zaustavio automobil, i mi smo izašli na trotoar.

- Ne shvatam zašto si tako siguran u ovo - rekao je i ne pokušavajući da se stiša. Prišli smo vratima i shvatili da su zaključana.

- Unutra je - rekao sam.

Telefon mi je zavibrirao i ja sam ga izvukao iz džepa.

MRZIM TE. UZMI GA.

- Ma, daj - rekao sam i otkucao NEĆU, a zatim počeo da trčim.

Ulica je bila mračna, samo je jedna sijalica svetlela u magli iznad naših glava.

Oko dva metra iznad zemlje, u zidu od cigle, bio je polomljeni prozor. Ispod njega se nalazila aluminijumska stolica na rasklapanje, kakve obično koristimo na predstavama. Podigao sam je i na sedištu, s donje strane, našao utisnute reči SVETI KRST.

- Sumnjam da je unutra otac Tim - rekao sam.

- Dobro, sad ti verujem - rekao je Majlo. - Hajdemo. Otrčali smo nazad odakle smo došli. Majlo je izvukao iz džepa privesak s ključevima i pronašao onaj koji nam je bio potreban, a zatim otključao prednja vrata.

- Sačekaj - rekao je, otrčao nazad do kola i otvorio zadnja vrata. Kad se ponovo pojavio, nosio je čekić i dugo, gvozdeno dleto. Ponovo se zavukao u kola, izvadio kotur selotejpa i pokazao mi ga, ali ja sam odmahnuo glavom. Uzeo sam dleto, koje me je u ruci neprijatno podsećalo na nož.

Polako i nečujno, Majlo je otvorio vrata i zajedno smo ušli unutra. Kad smo zatvorili vrata za sobom, u sobi je ostao samo jedan izvor svetlosti. Bio je to tanak zrak daleko u uglu, i mi smo počeli da se šunjamo prema njegovom izvoru, dok nam je stari drveni pod škripao pod nogama.

- Imaš nekakav plan, zar ne? - pitao je Majlo.

- Ne baš.

- Moramo da je smirimo, da joj objasnimo kako stvari stoje.

Imao sam neki osećaj da to neće upaliti. I lagao sam, jesam imao plan. Samo nisam hteo da razgovaram o tome.

- Misliš da ćeš moći to da uradiš? - pitao je Majlo.

- Šta to?

- Znaš na šta mislim. Da li bi mogao da je ubiješ? Da li bi mogao to da uradiš kako bi joj spasao život?

Zvučalo je sasvim sumanuto: *da ubijem onu koju volim da bih je spasio*. Nije imalo smisla. A sa O. je bilo mnogo gore, jer ko zna koliko je tuđih smrti ostalo nagomilano u njoj? Čak i ako bi ono što smo planirali da uradimo uspelo, čak i kad bih mogao to da uradim, a ona se vratila nazad, to ne bi bilo dovoljno. Morao bih sve da ih iščupam. A što je još strasnije, ako je ubijemo jednom više nego što treba, stvarno će ostati mrtva.

Telefon mi je zavibrirao u džepu i ja sam zastao da pogledam poruku.
Znam da ste ovde.

- Dole je - rekao sam. - Koristila je Ajzengrim.

- *Molim?* Ne! - rekao je Majlo.

Pomislio sam na užasne zvuke u pozadini kad je zvala, i mogao sam da zamislim kako je trese udar struje.

- Kad siđemo dole - šapnuo je Majlo - idi pravo do police s leve strane. Tamo stoji najbolje oružje.

Pogledao sam ga u mraku, i dalje u neverici da bi moglo dotle da dođe.

- Čoveče, ona je *neuništiva* - podsetio me je. - Moramo da se zaštitimo, ili će nas obojicu ubiti. - Podigao je čekić. - Radije bih imao buzdovan, kad bih mogao da ga nađem.

Majlo je nestao u mraku knjižare, ostavivši me samog da gledam u tračak svetlosti koji je dopirao iz podruma. Kad se vratio, u rukama je držao palicu za bejzbol.

- Hoćeš čekić? - pitao je i pružio mi ga. - Ja u ovo imam više poverenja.

Uzeo sam čekić slobodnom rukom i zajedno smo se prišunjali polici koja je već bila odgurnuta u stranu, osluškujući kretanja dole, u podrumu. Električno zujanje Ajzengrima odjekivalo je stepeništem.

Šunjao sam se niza stepenice s Majlom za petama sve dok nisam sišao dovoljno da mogu da vidim. Nisam mogao da napravim taj poslednji korak. Nisam mogao da vidim O. takvu, u grčevima, kako umire ali ne umire. Trenutak kasnije čuo sam kako je pala na pod poput džaka s brašnom.

- Samo oprezno - rekao je Majlo, glasa promuklog od straha, i uputio se prema policama s oružjem. - Ne zaboravi, nije mrtva. Vратиće se.

Kročio sam u podrum i osetio topao vazduh iznad hladne, nabijene zemlje. O. je ležala na boku, leđima okrenuta prema meni, i gotovo da je opet izgledala kao obična devojka. Činilo se kao da spava, sklupčana kao beba, u farmerkama i crnoj majici.

Ali onda se pomerila, i to ne polako, kao što sam očekivao, kao da se tek budi. Za tren oka našla se na nogama, izvukla ružičasti notes iz džepa i spustila ga na metalnu površinu Ajzengrima. Počela je nešto grozničavo da zapisuje poluistopljenom hemijskom olovkom.

- Uzmi - šapnuo je Majlo. Pokušavao je da mi doda bejzbol palicu, pošto se domogao buzdovana s police. Iz lopte na vrhu štrcali su zarđali ekseri, a lanac dug pola metra njihao se u njegovoj ruci.

- Ta ti palica neće pomoći - rekla je O. Trgnuli smo se od njenog glasa. Sedela je na Ajzengrimu i gledala nas. - Možeš da me mlatiš njom do mile volje.

- Daj mi taj notes - rekao sam. Taj notes je trenutno bio najvažnija stvar na svetu, jer su u njemu bili skriveni odgovori na sva moja pitanja.

- Dođi i uzmi ga.

- Moram da pogledam tvoje beleške.

Pošla je korak-dva prema nama.

- Uzmi mi moć i daću ti notes.

- Znaš da to ne mogu da uradim.

- Mislim da možeš.

Bez ikakvog upozorenja, besno se bacila na mene; njeno je telo udarilo o moje takvom silinom da nisam imao vremena da podignem čekić i uzvratim udarac. Zateturao sam se, pao na leđa i osetio njenu težinu kako me pritiska uz pod.

- Uzmi moć, ili ću te ubiti.

- Šta da radim? - viknuo je Majlo.

O. me je jednom rukom držala za vrat, a drugu je držala na srcu, tamo gde sam je udario pokušavajući da je odgurnem od sebe. Drška dleta bila je u mojoj stisnutoj pesnici, ali dugački, oštri kraj bio je negde u njenom telu. Nisam mogao da verujem šta sam uradio, nisam mogao ni da zamislim da bih bio u stanju...

- To je baš prijalo. Uradi to opet!

O. mi je povukla ruku i izvukla petnaestak centimetara tankog metala iz svog tela. Izgledala je gotovo ushićeno, kao da joj venama teče nekakav crni adrenalin.

- Ubij! Ubij! Ubij! - smejala se.

Dleto je sad bilo okrenuto prema meni, oboje smo stezali dršku.

- O., molim te, saslušaj me - preklinjao sam je. - Žao mi je. Mogu ovo da sredim. Još mogu da te zaštitim.

Na trenutak se činilo kao da me je prepoznala, kao da je negde unutra i dalje bila devojka koju volim, da me je čula i poverovala da mogu ovo da resim.

A onda je Majlo zamahnuo buzdovanom, brzo i snažno, bez ikakvog upozorenja. Lanac je prošao ispod njenog tela, a kugla ju je dokačila po grudima, podigla je i odbacila u vazduh.

- Majlo, NE! - Nisam mogao da podnesem pomisao na zardale eksere koji joj se zabijaju u kožu, ali jesu, a ručka je izletela iz Majlovih ruku kad je O. pala na prljavi pod podruma.

Uspravila se u sedeći položaj, pogledala svoje grudi, dotakla ih. Izvukla je ružičasti notes i olovku iz džepa i polu-ošamućeno pronašla stranicu koju je tražila. Nacrtala je jedan krstić, a onda još jedan. Ubili smo je dvaput u istom minutu. Došlo mi je da povratim.

O. je ponovo vratila notes i olovku u džep, a kad me je ponovo pogledala, plakala je. Ustala je i sela na Ajzengrim, a zatim obmotala gole žice oko svog zgloba. Nije dokučila kako da ponovo sklopi Ajzengrim tako da radi kao što bi trebalo, ali je smislila svoju uvrnutu verziju koja je, čini se, vršila posao.

- Ti si mi ovo uradio - jecala je. - Zbog tebe sam ovakva.

- To je trik - šapnuo je Majlo. - Ne prilazi joj.

O. je ščepala polugu prstima polomljene ruke i povukla je prema sebi, šaljući talas elektriciteta kroz žice i pravo u svoju ruku. Jezivo se grčila, a njen vrisak odjeknuo je podrumom. Sledila mi se krv u žilama kad sam video kako joj se kosa uspravila na glavi, a oči počele luđački da kolutaju. Nikad nisam video ništa čudovišnije; bila je izgubljena u nezamislivim mukama koje nije mogla prestati sebi da nanosi.

A u snu, video sam crnog lava smrti kako dolazi po mene.

Kunem se da sam ga u tom trenutku video kako se izdiže iznad O. i kandžama grabi njenu glavu.

- Molim te, O. - šapnuo sam. Znao sam da ne može da me čuje, ali sam pozeleo da može. Zujanje struje koja joj je pržila vene sigurno je bilo zaglušujuće. Prišao sam joj bliže dok su mi suze tekle niz lice.

- Ne prilazi joj, Džejkobe! - viknuo je Majlo. Ali ja sam nastavio dalje, polako, korak po korak.

- Treba mi ružičasti notes, O. Molim te, daj mi ga.

Odgurnula je polugu Ajzengrima i na trenutak klonula, a onda je podigla glavu i pogledala me očima punim suza.

- Nisam htela da podmetnem požar - rekla je.

Nisam bio sasvim siguran da je to bila ona, ali sad kad je to rekla, srce mi je puklo.

- Niko nije stradao - rekao sam. - I nisi ti kriva. Ja sam.

Ponovo je počela da plače, ovog puta tiše.

- Nisam htela da ubijem Itana - rekla je.

O. je mislila da je oduzela život nedužnoj osobi.

- Nisi ga ubila - rekao sam. - Dobro je. Časna reč.

- Džekobe, mučni glavom - rekao je Majlo iza mene. -Pokušava da te prevari. Ne prilazi joj bliže!

O. je zavukla ruku u zadnji džep pantalona i izvukla ružičasti notes. Otvorila ga je na stranu punu grubo iscrtanih krstića. Pozlilo mi je kad sam video koliko ih ima.

- O, bože. Nisi valjda.

Olovka je ležala na metalnoj površini Ajzengrima, njeno plastično kućište bilo je istopljeno i deformisano. Podigla ju je i nacrtala još jedan krstić.

- Trebalo je da me zaštitish - rekla je, spuštajući olovku na metalnu površinu Ajzengrima. - Verovala sam ti.

Dotakla je izubijani i izlomljeni ružičasti gips na kome sam zapisao reči. Dodala je dijamante različitih veličina. Svi su bili obojeni u crno.

- Nisam znao šta radim, ali sada znam - objasnio sam, prišavši joj još korak bliže. Prsti su joj poleteli prema poluzi.

- Samo ga uzmi, Džekobe.

Prešao sam poslednji korak, i prišao joj dovoljno blizu da pružim ruku i dotaknem joj obraz.

- Džekobe, nemoj! - viknuo je Majlo.

Dotakao sam Oino lice i osetio njenu hladnu kožu. Više nisu postojali ni Ajzengrim, ni struja, ni Majlo, ni gospodin Filding. Samo ona i njen molećivi pogled.

- Žao mi je - rekla je i polako povukla ručku prema sebi. Osetio sam prvi udar struje kako prolazi kroz njeno lice u dlan moje ruke.

- Volim te, Ofelija Džejms.

Kad sam sklonio ruku, nje više nije bilo. Moć je ponovo bila moja, šapnuo sam reći tiho u sebi. Konačno sam je uzeo. Uhvatio sam je za

ruku, ponovo spustio ručku, i osetio njeno klonulo telo na svojim rukama.

Ofelija Džejms je bila mrtva.

Kad sam je podigao, shvatio sam da je lakša nego što sam očekivao. A možda mi je samo moć, konačno opet kod mene, dala snagu koju neko vreme nisam imao. Položio sam je na Ajzengrim i osluškivao, tražeći znake života.

- I, šta će biti ako smo pogrešili? - pitao sam Majla. On je stajao za drugim krajem Ajzengrima, stežući palicu u ruci i gledajući u Oine cipele.

- Istopio joj se gumeni đon na starkama.

Nije mogao da mi odgovori, ili nije hteo. Ili sam upravo ubio O., ili će u nekom trenutku oživeti. To je moglo da se desi za deset sekundi, deset minuta, deset sati - nismo imali pojma hoće li se ikada vratiti.

- Šta ćemo ako se ne vrati?

Gledao sam njeno lice, užasnut time što sam upravo uradio.

- Treba da je vežemo, pre nego što bude prekasno - rekao je Majlo.

- Neće se vratiti.

Udario je palicom po Ajzengrimu i prenuo me.

- Prestani, Džejkobe. Ona je tu, znaš da jeste. A ako smo u pravu, onda ćemo morati još mnogo puta da je ubijemo. Ako ne želiš da je cele noći jurimo po podrumu, moramo da je vežemo.

Majlo je seo na Ajzengrim i počeo da vezuje Oine noge. Ja sam je uhvatio za zglob one ruke na kojoj nije imala gips, i počeo da petljam s kožnim kaišem kojim je trebalo da je vežem. Bacio sam pogled ka Majlu koji je sedeo kraj njenih nogu, i on mi je uzvratio pogled. Izgledao je kao da je upravo video duha, i brzo je potegao palicu.

Kasnije mi je rekao da je počela da se uspravlja iza mene, zureći u moj potiljak.

Okrenuo sam se taman na vreme da vidim Oin ružičasti gips kako mi leti ka licu. Udarila me je svom snagom, pogodivši me pravo u nos rečima koje sam napisao trinaest dana ranije.

Osetio sam udarac, osetio sam kako mi je glava zveknula o tlo, a vrat mi se čudovišno iskrenuo.

Kad sam podigao pogled, video sam da joj kaplje krv iz nosa dok je pokušavala da slobodnom rukom odveže drugi zglob.

- Džejkobe! Moraš opet! - viknuo je Majlo. Držao je palicu u rukama, ali video sam da zaista ne želi da je upotrebi. O. više nije bila

neuništiva. Ako je udari palicom za bejzbol, kosti će joj stvarno pući. Ma šta da se dogodi, tim putem nismo smeli da pođemo.

- Skidajte me odavde! - vrisnula je O. - Ubico! Nastavila je da izvikuje tu reč, oslobodivši zglob ruke i očajnički pokušavajući da oslobodi i noge. Žice su joj spale s ruku. Visile su blizu poda, i ja sam ih podigao.

- O., slušaj me - rekao sam, pokušavajući da ostanem miran dok je mahala da me odgurne. - Pokušavam da te spasem.

- Vрати mi ga. Molim te, Džejkobe, vrati mi ga.

Preklinjala me je, a ja sam se popeo na sto i legao pored nje. Nastavila je da me udara gipsom, vičući na mene da joj vratim moć. Obgrlio sam je celim telom, zagrlio je čvršće nego ikad ikoga pre, i zamolio Majla da povuče polugu.

Bili smo spojeni, O. i ja, isti elektricitet kružio je našim venama. Bilo je predivno i jezivo, jer ja nisam osećao nikakav bol, ništa sem slatkog osećaja da držim devojkicu koju volim dok je život napušta. Majlo je prekinuo strujno kolo i O. mi je ostala mrtva u naručju.

Zaplakao sam, ne mogavši više da potiskujem očajanje. Gledao sam O. kako umire, i to ne jednom, nego dvaput. A to nije bilo sve. Ležeći na Ajzengrimu, lica zarivenog u njenu kosu, nisam mogao da podnesem pomisao da sam je ja ubio.

- Žao mi je - rekao je Majlo, potapšavši me po leđima. - Ako hoćeš, dalje ću ja.

Odlepio me je od O. i stavio mi ruke na ramena.

- Preguraćemo mi ovo. Vratićemo je.

Bilo mi je potrebno da čujem te reči, da pomislim da ovo ludilo ima šanse da uspe. Ovog puta nismo gubili vreme, već smo odmah čvrsto vezali O. za Ajzengrim.

- Gde je sveščića? - pitao je Majlo.

- U zadnjem džepu - odgovorio sam i izvukao je. Dodao sam je Majlu i on je otvorio na stranicu na kojoj je O. pribeležila sve živote koje smo spasli. Pored svakog je stajao savršeno i precizno nacrtan krstić. Na sledećoj strani bilo je još krstića, ali ovi nisu bili ljupko iscrtani. Bili su naškrabani, nahereni i neuredni. Njih je bilo više, i obojica smo znali šta su oni predstavljali.

Tu je bio zabeležen svaki put kad je O. pokušala da se ubije.

- Ona ne sme nikada da sazna šta je uradila. Ne smemo to da dozvolimo.

- Nikad u životu nisam video nešto ovako bolesno - rekao je Majlo. Držao je ružičasti notes u kom su neprecrtana ostala samo dva od dvadeset sedam krstića.

- Dolazi svesti - rekao sam.

O. je ležala na Ajzengrimu, ruke i noge bile su joj vezane. - Gde sam? Šta se dešava? - pitala je, povukla kaiševe i namrštila se od bola. - Šta mi to radite? - rekla je s panikom u glasu shvativši gde se nalazi. Kao da joj je pamćenje bilo u komadićima. Nisam mogao da je gledam ovakvu, zanemelu od straha.

- Pokušaj da budeš mirna. Morali smo da ti skinemo gips - rekao sam. Nismo mogli dobro da joj pričvrstimo ruku s gipsom, pa smo ga skinuli. Spao je neverovatno lako, i shvatili smo da ga je već skidala.

Ispod gipsa, na sredini podlaktice, O. je sada imala tetovažu. Sigurno ju je danima pekla i bolela. Nije bila velika i komplikovana; samo jednostavni, crni dijamant s jarkoružičastom bojom u središtu.

Povukao sam ručku i još jednom posmatrao kako se moja devojka grči u mukama. Deset sekundi kasnije spustio sam ručku, a ona je bila mrtva.

Majlo je precrtao još jedan krstić u svesci. Ostao je samo još jedan. - Plašiš se da ćemo da pogrešimo? - pitao je Majlo.

Nisam mu odgovorio. Naravno da sam se plašio. Nisam bio siguran da ih je baš sve zapisala. Šta ako je preskočila jedan? Pored nekih krstića stajale su oznake, i znao sam na šta se oni odnose.

+ *Devojka u vodi*

+ *Bejzbol loptica u glavu*

+ *Skok s krova*

+ *Požar*

- O. - šapnuo sam, prošavši joj prstima kroz kosu. - Jesi li zapisala jedan krstić više nego što je trebalo? Jesi li znala da će doći do ovoga? Jesi li to planirala? Molim te, reci mi da nisi.

Sedeli smo u tišini, čekajući, ne znajući hoće li se vratiti. Posle sedam minuta, ustao sam i počeo nervozno da šeckam po podrumu. Osam minuta, to je više nego ranije. Bio sam van sebe od brige. Kad je prošao i deseti minut, osetio sam kako mi se srce slama. Svaki naredni put, trebalo joj je sve duže da se vrati, ali nikako nismo mogli da budemo sigurni. Jesmo li ubili Ofeliju Džejms, ili smo je spasili?

- Nema više krstova - promrmljao je Majlo.

- Hajde da je sklonimo odavde.

Oslobodio sam O. s Ajzengrima i zajedno s Majlom sam je odneo uza stepenice. Seo sam na fotelju gospođe Odar. O. mi je ležala mrtva u krilu, i ja sam dotakao ružičasto-crnu tetovažu dijamanta na njenoj ruci i poželeo da može to da oseti.

- Dodaj mi gips, molim te - rekao sam Majlu. Podigao sam pogled prema njemu, a on mi je, glasom koji je drhtao od straha, rekao koliko je već dugo O. mrtva.

- Četrnaest minuta.

- Molim te, gips.

Majlo se, polako hodajući unazad, povukao do vrata koja su vodila u podrum, a zatim se okrenuo i nestao.

Hteo sam da budem sam, da joj kažem koliko mi je žao i da se oprostim od nje. Pomislio sam na gospodina Fildinga i ono što je on napisao o dugoj samoći. Nisam mislio da imam snage da kroz to prolazim sam, ne sto godina, pa čak ni sto sekundi.

- Ne mogu ovo sam - šapnuo sam.

Dotakao sam Oino čelo, poljubio joj usne, i osetio lagani dašak na obrazu.

Oči su joj se otvorile, prvo malo, a zatim širom. Glasno je zevnula, i ja sam čuo Majla kako se polako penje uza stepenice.

-Jesi li me iskoristio dok sam spavala?

Privukla me je u zagrljaj, očiju zamagljenih od suza. Siguran sam da bi rekla još nešto da nije bilo Majla koji je vikao od sreće i igrao nasred sobe. Kad sam ga napokon naterao da se smiri, uzeo sam mu ružičasti gips i vratio ga O. Pročitao sam reči, ali ih nisam izgovorio naglas. O. više nikada neće dobiti moć od mene.

- Moramo da razgovaramo - rekao sam.

O. je zatvorila oči, već napola utonula u san.

- Tako sam umorna. Zašto ovde smrdi na zapaljenu gumu? Možemo li sutra na plažu?

- Da - rekao sam. - Možemo na plažu. Ne baš sutra, ali uskoro.

Na licu joj je zaigrao osmeh, a onda mi je zaspala u naručju.

NEDELJU DANA KASNIJE

Stvarno smo otišli na plažu, i radio sam sa O. sve što sam i planirao. Jeli smo karamele, na smenu vozili njen skejt, otišli na riblju čorbu i šetali plažom. U sumrak smo zapalili vatru i seli da gledamo okean.

- Džekobe Filding, šta si mi to prećutao? - pitala me je. To mi je pitanje često postavljala.

- Ništa - rekao sam. - Sve sam ti ispričao.

Nije dobro započeti vezu lažima, ali nju sećanje nije dobro služilo, a ja nisam mogao da joj ispričam baš sve. Sećala se nekih delova - požara, tetovaže, mnogo onoga što smo preživeli - ali nije se sećala toga da je nekoliko puta izvršila samoubistvo. Nije se sećala da je ona podmetnula požar, niti da je umalo ubila Itana. Kao da je najužasnije događaje progutao crni katran, i više ne može da ih vidi. Brinuo sam da neće zauvek ostati tako. Jednog dana, kad prođe šok, možda će se prisetiti nekih stvari koje je radila, i shvatiće da sam je lagao.

Ali ja sam imao iskustva u čuvanju tajni, a Majlo mi je obećao da neće reći O. ništa čega sama nije mogla da se seti. Bili smo spremni da prihvatimo taj rizik.

- Lud je što ti dozvoljava da odvezeš njegova kola ovako daleko - rekla je, smešeci se nežnom vetru koji joj se poigravao kosom.

- Slažem se.

Ispričao sam joj za novac i rekao joj istinu o nesreći s gospodinom Fildingom. Nije me mrzela kao što sam mislio da hoće kad sam priznao da sam ja kriv za Fildingovu smrt. Moj najbolji prijatelj i devojka koju sam voleo nisu me prezreli zbog te greške, ali nisam mogao prestati da prebacujem sebi zbog toga. Nadao sam se da će samoprezir vremenom nestati, ali nisam bio sasvim siguran u to.

- Znači, čvrsto si odlučio? - pitala me je, gurnula štap u vatru i prodžarala vrelo ugljevlje na pesku.

-Jesam.

- Čak ni s vremena na vreme?

- Nikad više, i to je moj konačni odgovor.

Rekao sam da više nikad nikome neću preneti dijamant. Ako ćemo ubuduće činiti dobra dela, moraćemo to da radimo tako što će moć ostati kod mene. Ona nikako nije mogla da zna zašto, a ja sam imao osećaj da će to biti kamen spoticanja između nas. Samo smo Majlo i ja znali istinu, a hteo sam da tako i ostane.

Sedeo sam i razmišljao o ocu Timu i gospodinu Odaru. Mislim da su bili dovoljno bliski s Fildingom, a sada i sa mnom, da osete tu skrivenu moć. Mislim da i dalje imaju taj osećaj, da se neka mračna tajna krije tik izvan njihovog domašaja. Ne nameravam da *ikada* ijednom od njih dvojice otkrijem tajnu, ali imam osećaj da će stalno motriti na mene, tražeći nekakav znak, sve dok ne postanu suviše stari i umorni za to.

Zagrlio sam O. i privukao je blizu. Ona je više brinula za svet nego ja, i poželeo sam da je Filding preneo moć njoj umesto meni. Ona bi je mnogo bolje iskoristila. Ona i crni lav bi se odlično slagali, a ja? Ja sam samo želeo da ode. Želeo sam da umre i da se više ne vrati.

Telefon mi je zazujao u džepu jakne i O. ga je izvukla, podigavši ga tako da oboje vidimo ekran.

Vežbam udarce na terenu za bejzbol. Podesio sam mašinu na spore lopte. Razvaljujem!

- Laže kao pas - nasmejala se O. - Majlo ne bi pogodio lopticu za bejzbol ni da mu je serviraš na tanjiru.

Zagledao sam se u zalazak sunca i prslonio glavu uz Oinu, prešavši prstima po ivici tetovaže dijamanta na njenoj ruci.

- Sad se i meni igra bejzbol - rekla je O. i pogledala me u oči. - A tebi?

- Tereni se zatvaraju u devet - rekao sam, bacivši pogled na sat. - Ako požurimo, možda i stignemo.

Za sto godina, sigurno ću misliti drugačije, kad Majla i O. više ne bude i kad budem morao sam da pođem stopama gospodina Fildinga. Već vidim sebe, u dalekoj budućnosti, kako stojim za pultom u *Ser Volteru Rajliju*, šaljući svetu dimne signale u potrazi za šačicom razgovora.

- Baš je dobro biti živ, zar ne? - pitala je O., obgrlivši me oko vrata. Izgledala je neverovatno.

-Jeste, sjajno je - složio sam se.

Na svom dugom putu, ja još nisam ostao sam, ali tu, na plaži, imao sam osećaj da će najbolji trenuci proleteti gotovo neprimetno. Kao onaj minut, ili pet ili deset, u parkiranim kolima na putu prema Začaranoj šumi, svi će takvi lepi trenuci brzo prohujati.

- Trkamo se do krtije - rekla je O.

A onda je potrčala, podižući prašinu i dovikujući mi da pođem za njom.

Osetio sam kao daje makar malo skratila dugo samovanje koje me u budućnosti čeka.

Ako biste mogli da imate samo jednu natprirodnu moć, koja bi to bila?

Još uvek svima stalno postavljam to pitanje, i dobijam iste odgovore kao i uvek. Da letim. Da čitam misli. Da prolazim kroz zidove.

Konačno sam se odlučio koju bih ja želeo, a to sasvim sigurno nije ova koju imam. Jednostavno je, zaista, u pitanju je nešto što svi ostali imaju, svi osim mene. Ja mogu da uđem u zgradu u plamenu, da skočim s mosta, bacim se pod autobus ili se zakucam u drvo vozeći dvesta na sat. Sve bih to ovog trena zamenuo za ono jedno što ne mogu da imam.

Sve što zaista želim jeste da budem uz svoje prijatelje, sve do kraja.

Moć da nikada ne budem sam jedini je odgovor za nekoga kao što sam ja.

BELEŠKA O AUTORU

Patrik Karman je autor bestselera *Njujork tajmsa* iz čijeg su pera izašli uspešni serijali *Zemlja Elijona* i *Aterton*. U skorije vreme napisao je *Crni krug*, peti naslov u serijalu *39 znakova*, kao i neverovatni serijal *Skeleton Krik*. Kao veliki pobornik čitanja, posetio je više od 750 škola, radio na projektu otvaranja biblioteka u selima Centralne Amerike i pokrenuo programe saradnje pisaca. Živi s porodicom u gradu Vala Vala u državi Vašington. Njegova veb-stranica je www.patrickcarman.com.

Table of Contents

[PONOĆ](#)

[DAN KASNIJE](#)

[TRINAEST DANA DO PONOĆI](#)

[PETNAEST GODINA ZA RAVNO PET MINUTA](#)

[DVANAEST DANA DO PONOĆI](#)

[JEDANAEST DANA DO PONOĆI](#)

[DESET DANA DO PONOĆI](#)

[DEVET DANA DO PONOĆI](#)

[OSAM DANA DO PONOĆI](#)

[SEDAM...ŠEST...PET...ČETIRI DANA DO PONOĆI](#)

[TRI DANA DO PONOĆI](#)

[ČETRINAEST SATI DO PONOĆI](#)

[SEDAM SATI DO PONOĆI](#)

[PONOĆ](#)

[BELEŠKA O AUTORU](#)